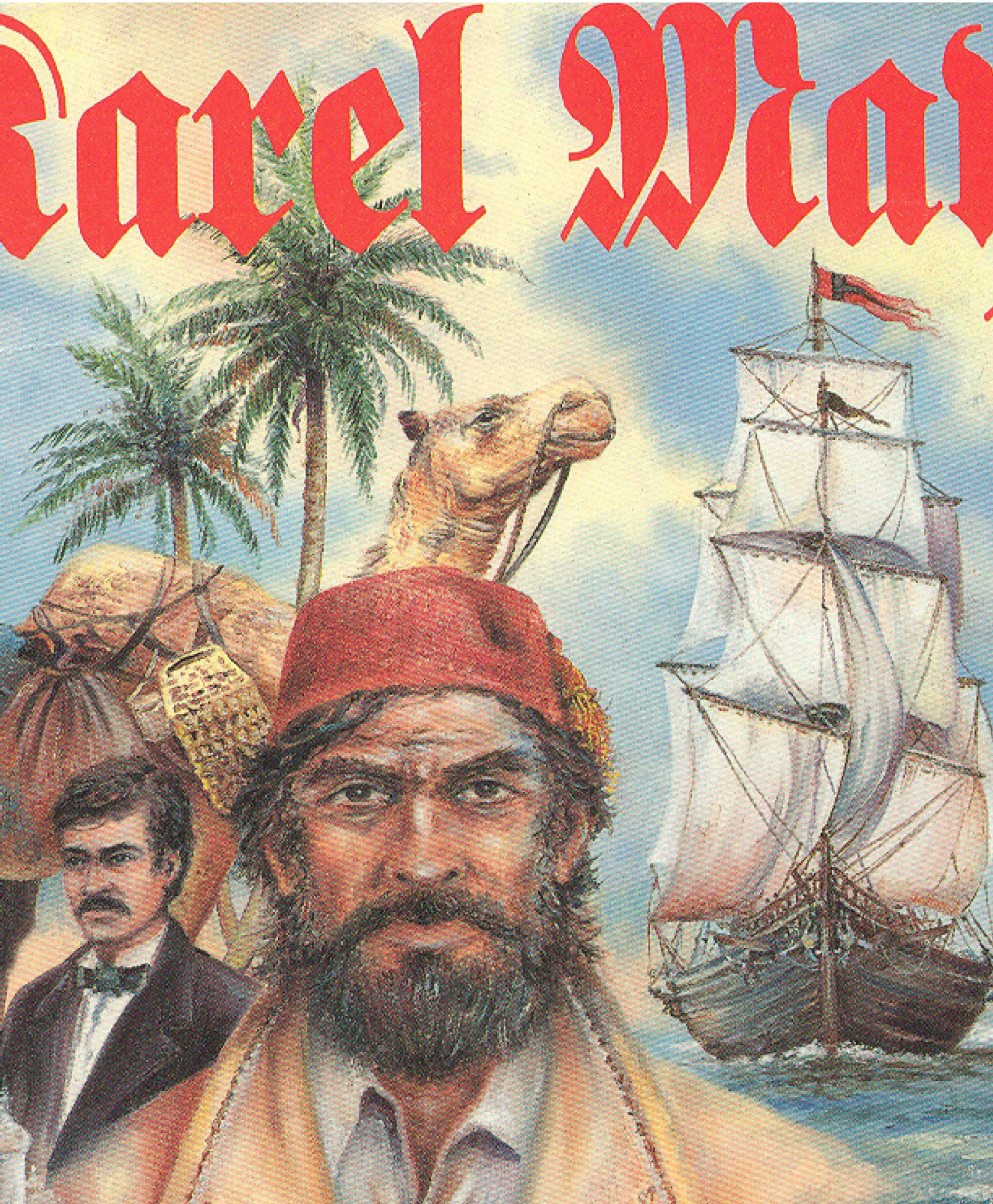
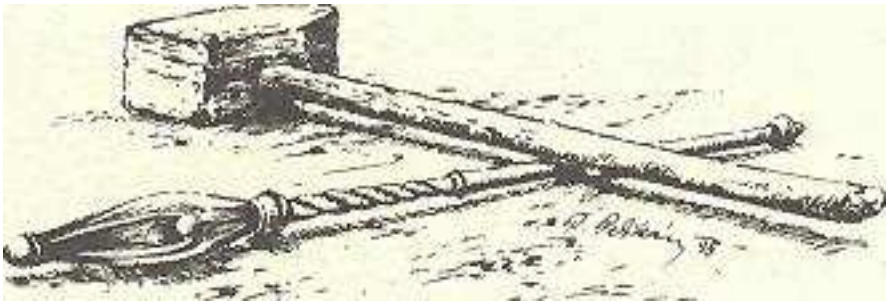

Carel Wal

KAREL MAY

Žezlo a kladivo

Původní název

Scepter und Hammer

KAPITOLA PRVNÍ

Od rajjise ke Kapudan-pašovi

Už dávno slunce vystoupilo z vod Rudého moře, ale nevystoupil
sud tak vysoko, aby jeho paprsky obtěžovaly. Na vlnách Nilu byl
lice živo a v ulicích a uličkách Asuánu panoval ruch, který vžd
umíral, když denní hvězda vystoupila nejvýše.

U břehu mezi ostatními plavidly kotvil sandál, který přitahova
hled každého znalce. Měl trup ostřejší a užší konstrukce, než byl
ykem u těchto lodí. Z plachtoví nebylo nic vidět, protože byl
uštěné, ale zvláštní výstroj dávala tušit, že i plátno mělo nezvyklo
rmu a postavení.

Na přední palubě sedělo několik mužů, kteří kouřili tabák a s na
ostým klidem pozorovali život a shon na břehu. Na zadní palubě
rmidla stáli dva při živém rozhovoru a neměli prozatím zájem
zorovat okolí. Jeden byl vysoký, dosud mladý muž v kroji rajjise
n druhý byl podstatně menší a hubenější, ale velmi živý.

„Takže Báb er Bun se jmenuje ta ulice. Alí?" ptal se první.

„Tady máš peníze, člověk nikdy neví, jestli nebudeš nějaké p
bovat."

„Mášalláh, sidi! Já vím, že vždy nějaké potřebuju! Ale co
zbude, dostaneš poctivě zpět. Peníze jsou jako pták — člověk
kterého vajíčka vyleze, ale jen co se vyklube, neví nikdo, kam pol

„Tak jdi," smál se Katombo.

„Salám ----------"

To ‚alejkunť už nebylo slyšet, protože Alí již přeskočil zá
lodi. Na břehu působil dojmem bloumajícího muže, jehož čas
přísně vymezený a teprve po delší době přistoupil k jednomu voln
nosičovi.

„As salám ‚alejkum'!"

„Alejkum!" zaznělo krátce.

„Je mír v tvém domě?"

„Tak je tomu vždy!"

„A jsou tvé obchody výnosné?"

„Alláh dává každému, kdo potřebuje. Když dá hodně, potřebu
hodně, dá-li málo, potřebujeme málo!"

„Hamdulilláh — díky Bohu, že jsem našel to, co jsem hledal!"

„A co jsi hledal?"

„Řekni raději — koho hledáš! Hledám jednoho moudrého mu
zodpovězení mé otázky. Protože tvá slova voní učeností jako k
kádího, myslím si, že bys mi mohl dát odpověď."

„Tak se ptej!" nařídil nosič, který se cítil mimořádně polichoce
očekával otázku, k jejíž odpovědi je třeba pořádného ostrovtipu.

„Másalláh, to byl ale grobián! Takže tímto způsobem to nejde usím to tedy zkusit jinak!'*

Zahnul tedy do jedné uličky, kde potkal obchodníka se šerbetem istoupil k němu a krátce se ho zeptal:

„Kde je ulice Báb er Run?"

Obchodník postavil svůj limonádový přístroj na zem a přiložil ob ce k uším.

„Jak? Co?"

Alí pochopil, že je muž nahluchlý a přistoupil do jeho blízkosti, ab u zakřičel přímo do ucha. Ve stejném okamžiku se přiblížily dv uly s nosítky, ve kterých zaručeně seděla vznešená žena, protož a běžci šli v čele a hlasitě volali *remalek* a *šchimalek,* aby se jin odci vyhnuli. Každý z nich držel v pravici těžký nilský bič a jím dávali důraz svým slovům. Právě Alí řval do ucha nedoslýchavéh é:

„Kde je ulice Báb —"

Aniž by však stačil dopovědět, dostal ohromný švihanec přes záda ozzlobeně se otočil.

Šchimalek! hřměl na něho běžec a přidal druhou ránu.

„Schim ------- ach ták, Alláh kerím, ten chlap ale bije!"

Již se stavěl na udanou stranu, ne však dost rychle a tak ho stihl tě třetí rána. Prodavač šerbetu samozřejmě taky neslyšel. Proto h uhý běžec velice rychle zpracovával bičem a stále volal *remalek* ž mohl šerbetdži sebrat své zařízení, již tu byly obě muly

„Nechceš mi říci, kde najdu ulici Báb er Run já Abd el Majje
Služebníku vody?"

Muž herkulovské postavy si ho prohlédl od hlavy až k patě, kl
ponořil naběračku do jednoho sudu a nalil její obsah Alímu
obličeje. Potom pokračoval dál ve své cestě, aniž by řekl slovo
zůstal stát jako opařený a trvalo dlouho, než ho napadlo odvázat
šerpu a osušit se. Nalézal se v bazaru krejčích a přímo naproti
jeden krámek, jehož majitel všechno viděl. Mávnul na Alího,
vstoupil.

„Salám alejkum!" pozdravil Alí.

„Salám! Proč tě polil ten muž?"

„Já nevím, tebe nic nenapadá?"

„Co jsi mu řekl?"

„Ptal jsem se, kde najdu ulici Báb er Run!"

„Jsi cizí v Asuánu?"

„Ano!"

„Odkud přicházíš?"

„Z Káhiry."

„Mášalláh! Tak to tě potrestal nevinně. Ulice Báb er Rún je
tato a ten muž si myslel, že s ním vtipkuješ! Co v této ulici hle
Rád ti poradím."

„Dům mudíliera."

„To je daleko odtud. Poznáš ho podle fátihy, která je nad
branou. Co chceš od Hámida el Areka?"

Alí měl zatím smůlu, ale byl přesto chytrák a teď se na c

„Tys to řekl!"
„A nyní chceš jít k němu a žádat to zpět?"
„Žádat to zpět!" přitakal AU.
Krejčí se opatrně rozhlédl, přiložil ruku k ústům a šeptal:
„Víš co dostaneš?"
„Co?"
„Baštonádu! Z dědictví neuvidíš ale ani zrnko durry, prosa! Ne-
oď k němu, ale otoč se co nejrychleji zpátky do Káhiry!"
„Říkáš pravdu?"
„Ano, protože dobře znám toho, o němž mluvíš! Celý rok si u mě
l šaty a když jsem přišel a pokorně žádal o zaplacení, tak dělal, že
nezná a nechal mě přivázat k lavici! Svou mzdu jsem dosta
ctivě — za každý stříbrňák za šaty jsem dostal ránu na patu. Alláh
arkilo — Bůh ho spal!"
„A dcera mého bratra taky zmizela!"
„Mášalláh, je to pravda? Tak ji vstrčil do svého harému! Nejkrás-
ší panny z okresu shromažďuje, i když Saida, jeho žena o tom
smí vědět. V domě, který jsem ti označil jsou uzavřené. To vím
sně, protože moje sestra patří ke strážkyním ženských komnat!"
„Přichází občas, aby tě navštívila?"
„Přichází denně! Nakupuje totiž pro mou kuchyň,"
„Dovolil bys mi, abych s ní promluvil?"
Krejčí pomalu pokýval hlavou a prohlásil:
„To je nebezpečné!"
„Tak si něco vyslechni, muži! Dcera mého bratra měla milého

„Sidi. jsem Alí el Hakemí abú Abbás ibn er Rumi ben Hafís
en Nasáfí a co mi nařídíš, to vždy dokážu!"

„Našel jsi tu ulici?"

„Ihned!" odpověděl s vypjatou hrudí.

„A dál?"

„V této ulici bydlí krejčí, který je velikým nepřítelem mud
který mu nechal vysázet baštonádu místo odměny za práci!
sestra je strážkyní harému vládce a za chvíli přijde k bratrovi. Cl
ní mluvit? Řekl jsem, že můj bratr z vádí El Maghrib zemřel a že
přišel z Káhiry, vyzvednout si své dědictví. Mudilier mi ho ale s
a k tomu i mou neteř, jejímž jsi ty ženichem! Jsi obchodník a
sebou mnoho zlaťáků!"

„AH, tvůj rozum je delší, než tvé jméno! Počkej chvíli, budu
připraven."

Pochopitelně nemohl vyjít v oděvu rajjise, proto se musel přev
Když tak učinil, opustili loď a kráčeli do ulice, jejíž polohu
dobře pamatoval. Krejčí je očekával, snad se již jeho sestra dosta

„Můj přítel zde mi doporučil tvůj krámek," začal Katomb
běžném pozdravu. „Máš pro mne oblek?"

Pohled krejčího spokojeně zazářil; viděl, že má před sebou
vynikajícího v umění vyložit delikátní záležitost.

„U mě najdeš vše co žádáš! Chceš dobrou nebo levnou látku?"

„Ta dobrá je vždy ta nejlacinější!"

„Mluvíš jako znalec! Sedni si a poslouž si dýmkou, já ti vše pře
zim

Vedle ženy stála hliněná váza s růží. Vzal obojí, přivoněl ke květi-
a do vázy nechal vpadnout hrst piastrů. Potom vše položil na své
to. Tento úvod byl mimořádně účinný. Závoj se zvednul a plný
rosrdecný obličej byl na světě! Dvě tlusté ruce sáhly do vázy a
áhly peníze nedbaje vody v nádobě.

Ty jsi studoval korán a naučil ses slova i jednání slušnosti! Budu
oužit, jak bude v mých silách!"

Ty jsi dohlížitelkou v harému mudiliera?"

Ano, jsem."

Znáš jména všech jeho žen?"

Já je znám!"

A víš taky, odkud která pochází?"

Nevím. Proč bych měla prohlubovat jejich bolest tím, že se budu
távat po jejich vlasti?"

A znáš tu, jejíž jméno zní Sobejda?"

Tu znám, ale není jednou z jeho žen."

Proč?"

Nesmí na ni sáhnout, jinak se zabije!"

Kdy byla přivezena?"

Ještě tomu není měsíc."

A víš odkud přišla?"

Ne."

Je to moje milá! Smím s ní jednou promluvit?"

Když při vousu Prorokově slíbíš mlčenlivost!"

Já přísahám!"

„Jistě!"

„Já ti děkuji! Když ti budu chtít něco vzkázat, přijdu k t
bratrovi.[44]

„To udělej."

Katombo s Alím se rozloučili. Když vyšli na ulici, zamířili
dokud neviděli osamoceně ležící dům, nad jehož vraty byla vy
vána zlatými písmeny el fátiha. Vyhledali zadní stranu jeho zahr
podařilo se jim tam nepozorovaně dostat. Zjistili, žě terén je pro
podnik velice příznivý. Celé místo bylo tak zastrčené, že se
nemusel bát žádného pozorovatele nebo zrádce. Katombo se vr
sandálu velice spokojen a v dobré náladě.

Sotva se převlékl, vstoupil k němu Alí.

„Sidi, jede sem několik důstojníků podél řeky, povídá se o ni
hledají vhodné plavidlo pro mudiliera."

Ihned vyšel Katombo na palubu. Bylo to právě včas, neboť je
těch mužů sestoupil a přicházel k sandálu. Když došel pod loď, z
rázným hlasem:

„Prkno, abych mohl na palubu!"

Bylo mu položeno a on se ocitl mezi lodníky.

„Kde je rajjis?"

Ukázali na Katomba, který ho se zvědavostí očekával.

„Ty jsi kapitán této lodi?"

„To jsem!"

„Máš nějaký náklad?"

„Ne."

edl ho kajutami a dalšími prostorami lodě. Když se opět objevili palubě, čišela z místodržícího spokojenost. Položil Katombovi na rameno.

si dobrý lodník?"

Sám rozhodni! Ten sandál jsem nechal postavit podle mých tních plánů."

Pak ti tedy důvěřuji, protože stavba i zařízení lodě je nepřekona- é! Ty nepojedeš na Bahr al-Abjad!"

Ne?" zeptal se rajjis jakoby překvapeně.

Ne, nýbrž zpět do Káhiry!"

A co mám dělat v Káhiře?"

Mě tam dopravíš! Mě a mé služebnictvo, k tomu několik mých Když tam šťastně dojedeme, budeš dobře zaplacen!"

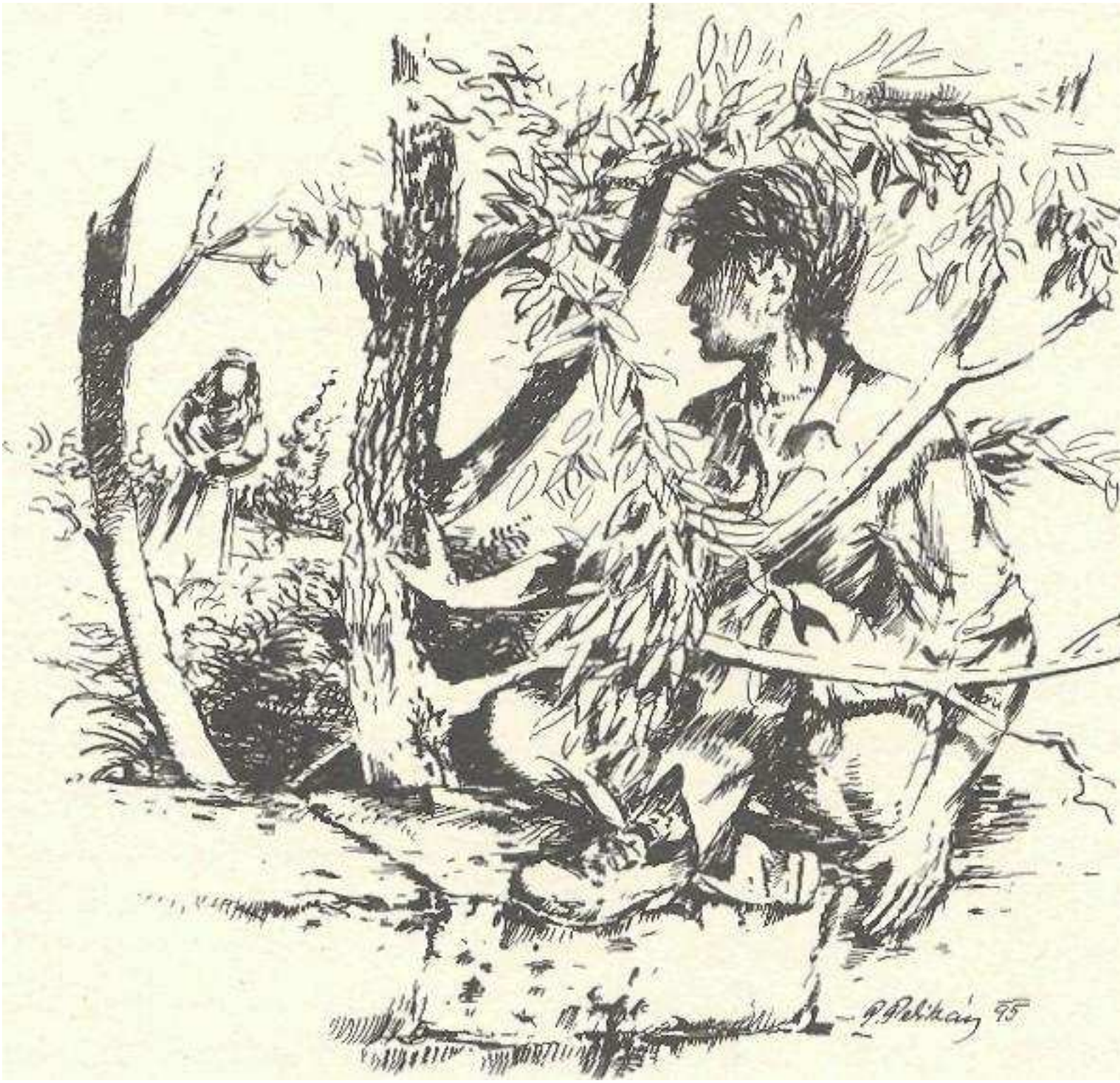
atombo se snažil udělat co nejmrzutější obličej, což se mu poda- tak dokonale, že mudilier svraštil čelo.

Doufám, že si nebudeš stěžovat na čest, žes mě mohl vzít na bu! Nilský bič by tě mohl lépe poučit! Služebnictvo přijde do palubí, doprovod pod stany; ty ti pošlu. Já budu v kajutě a ženy ve ejší kabině. Kdyby jsi se pokusil zmizet se sandálem, dostaneš onádu, že vypustíš duši!"

Poslechnu," odpověděl Katombo.

Doufám, už kvůli tobě! Ty se postarej jen o místo a dobrou cestu, ostatní zařídím já!"

pustil loď, skočil na koně a odcválal. Katombo nevěděl, jestli se

Katombo si nejdříve vyhledal vhodnou pozici, aby nemohl být zpozorován a potom hleděl dolů do zahrady.

Katombo si nejdříve vyhledal vhodnou pozici, aby nemohl být zpozorován a potom hleděl dolů do zahrady.

Jedna postava v bílém závoji kráčela pomalu dole po chodníčku. Byla to ta očekávaná nebo ne? Zapomněl říci strážkyni harému své jméno a bylo možné, že Sobejda přistoupila na toto dobrodružství s nedůvěrou.

Všiml si, že postava pečlivě prohlížela místo u stromu skrz závoj a tedy se rozhodl trochu riskovat, aby získal jistotu.

„Katombo!" zvolal tak, aby to mohla slyšet jen ona.

Při zaznění jména sebou dívka cukla, rychle se rozhlédla kolem a přispěchala.

„Katombo, jsi to skutečně ty?"

„Jsem to já! Ale nedívej se nahoru, trhej třeba květiny. Doma je všechno v pořádku, otec a sestra tě pozdravují. Zjistil jsem, kde se nalézáš a přišel jsem, abych tě vysvobodil!"

„To je nemožné!"

„Proč?"

„Musím ještě dnes v noci na loď! Mudilier mě zavleče daleko do Káhiry."

„Tebe samotnou?"

„Ano!"

„Pak je všechno v pořádku, neboť jede mým sandálem!"

„Alláh kerím — Bůh je milostivý!"

„Budeš uložena vedle kajuty. Na straně jsem uvolnil prkno, abychom spolu mohli mluvit. Vyvaruj se jakéhokoliv pohybu, jímž bys mohla mě a mé lidi prozradit!"

„Máš u sebe nůž?"

„Ano."

„Hoď mi ho dolů!"

Vytáhl ho z opasku a nechal ho padnout dolů.

„Zde. Vezmi si ho, ale doufám, že ho nebudeš potřebovat!"

Zaznělo tiché zvolání.

„Strážná dává znamení! Žij blaze!"

„Mír a naděje budiž s tebou!"

Ona spěchala a Katombo seskočil ze zdi do ulice. Také Alí vylezl z křoví.

„Ty jsi ji viděl?"

„Ano."

„A mluvil jsi s ní, efendi?"

„Ano."

„A neřekla ani slovo o mně?"

Katombo se musel rozesmát nad naivitou sluhy.

„Ó přece!"

„Co říkala, sidi? Řekni to rychle!"

„Ptala se mě, proč jsi byl ráno tak mokrý!"

Alí se podíval rozpačitě na zem.

„Zase tě el timsáh stáhl pod vodu?'*

„Ne, sidi! Byla to hrozná potopa v ulici Báb er Run, o které ti
vyprávět příště!"

„Dobrá, počkám. Ale nyní pojď, zde nejsme v bezpečí!"

Opustili ulici a vrátili se velkou oklikou zpět k řece.

V průběhu odpoledne byly dopraveny na sandál nejnutnější
tovní potřeby a během shonu, který byl při přípravě lodi nevy
telný, nemohl být nápadný hluk, způsobený Katombem při uvo
několika prken v kabině, ve které měla být Sobejda uložena. Dok
s sebou přinesl i zástrčku, jíž se dal tento malý prostor ze
bezpečně uzavřít. Tímto způsobem byla dívka zajištěna
nebezpečím.

Odpoledne uběhlo, večer též. Nastala noc. Hvězdy svítily klid
temného prostoru, jako by na zemi nebylo bolesti, žalu, strachu
starostí. Náhle se na náměstí objevily pochodně a osvětlily b
sandály a dahábíje, které kotvily v přístavu. Čtyři nosiči
palankin, doprovázený jedním černým eunuchem. Přicházeli k m

Eunuch na něj vycenil bílé zuby, ale nemel odvahu k nějakému
u.
Uvidíme!" řekl něžně.
Uvidíme!" odpověděl Katombo. „Pojď!"
Nosítka byla položena ke dveřím kajuty a Sobejda vystoupila
ěštěnec ji odvedl dolů. Nosiči palankinu se vzdálili. Po několika
nutách se vrátil eunuch rychle zpět a šel přímo k rajjisovi.
„Dej mi kladivo a kleště!"
„K čemu?"
„Jak můžeš přidělat zástrčku na dveře, které dělí ženu od jejího
dce?! Je to jeho majetek a musí k ní mít volný vstup, kdykoliv se
zachce! Chci odstranit zástrčku, dej mi potřebné nářadí!"
„Tobě? Alláh akbar — Bůh je veliký na nebi a na zemi! A já jsem
n na své lodi! Zástrčka zůstane na svém místě!"
„Ta se odstraní, říkám!"
„Zůstane, říkám!"
„Tak počkej, já kelb, ty pse!"
Rozpřáhl se bičem, ale Katombo ho předběhl. Vytrhl mu bič z ruky
ěkolikrát ho polaskal po obličeji. Nyní ho chytil pod krkem a
alo mu moc námahy tohoto odmužštělého černocha hodit na
llahu.
„Spoutejte ho!" nařídil lodníkům, kteří mezitím přispěchali. „Dejte
roubík a hoďte ho do podpalubí!"
Poslechli a Katombo přistoupil ke kajutě, kde svítila malá lampa.
Dveře sousední kabiny byly zajištěny. Zaklepal.
„Kdo je tam?"

„Ještě ne! Kdybych tě tu ještě neměl, musel bych být pokorný! Ale ty jsi již v bezpečí a já jsem kapitánem svého sandálu. Běda tomu, kdo si dovolí jednat proti mým právům! Tato zástrčka je pevná a ochrání tě před Hámidem el Arekem. Tato prkna stačí odsunout stranou a dostaneš se do místnosti, kterou jsem si nachystal; mudilicr chce totiž bydlet v mé kajutě. Rozkaž a stane se!"

„Nic nezmůžeš, protože bude doprovázen nejméně dvaceti muži a otroky!"

„Já se nebojím, třebaže mám jen deset lodníků!"

„Uteč než přijde!"

„To nejde! Tebe bych mohl odvést, ale on má na palubě již svá zavazadla a kdybych odplul bez něho, mohl by mi položit mou hlavu k nohám! Mně a všem mým lidem."

„Tak mě ochraň před ním a tím jeho černým eunuchem!"

„Neboj se, nic se ti nestane!"

Šel opět nahoru a zjistil, že se přístaviště opět rozjasňuje. Přicházel mudilier se svým doprovodem, okamžik odjezdu se tedy přiblížil. Katombo nechal vše předem připravit. Sandál visel již pouze na jednom lanu, plachty byly přichystané ke spuštění a stačilo jen několik okamžiků, aby se plavidlo ocitlo uprostřed řeky.

Přistávací můstek byl položený a společnost vešla na palubu. Museli mít asi velice důležitý rozkaz od chedíva, jinak by mudilier tolik nepospíchal. Katombo ho přijal na střední palubě a místo, aby odpověděl na jeho pozdrav, vyrazil ze sebe hrdý úředník jen jediné slovo:

„Jalla — odjezd!"

Právě to si rajjis přál nejvíce, neboť jakmile se plavidlo dostane do proudu, je podle lodních zákonů jediným pánem na sandálu.

„Hó — íh!" zazněl jeho hlas a ihned byla vytažena kotva a rozvinuty plachty. Sandál natočil svou záď do proudu a za chvíli se už plavili v hluboké vodě.

Mezitím byla paluba svědkem bláznivého ruchu; každý si udělal pohodlí jak nejlépe uměl, bez ohledů na druhého. Konečně byl nastolen pořádek, ale netrvalo dlouho, a mohl být zase porušen. Otevřely se totiž dveře kajuty a mudilier vyšel na palubu. V jasu hořící pochodně bylo vidět na jeho obličeji nejvyšší rozčilení a vztek.

„Rajjis!" zařval a hleděl kolem jiskřícím pohledem.

Katombo k němu pomalu přistoupil. Jeho malý pokyn stačil, aby
za ním shromáždili jeho lodníci.
„Ty mě voláš?"[4]
„Ano, já tě volám, abych ti nařídil sundat zástrčku z vedlejších
eří kajuty! Když jsem tu byl dopoledne, nebyla tam!"
„Na-ří-dil?" zeptal se Katombo klidně a ostře toto slovo zdůrazni
ikdo mi nic nesmí nařizovat! Tu zástrčku jsem tam dal ze svého
ážení![4]*
„Nařizuji ti znovu ji odstranit![4]
„Na-ři-zu-ješ?" položil opět otázku se silným přízvukem. „Komu
tří tento sandál?[44]
„Přece tobě![4]
„To si taky myslím a proto jsem zde já jediný, kdo může rozkazo
t! Když si někdo přeje něco od rajjise, musí slušně požádat!"
„Pse!" řval Hámid el Arek a tvářil se, jako by se na Katomba chtě
hnout. Ale rozmyslel si to a zavolal: „Simo!"
„Simo? Myslíš snad svého černocha?[44]
„Ano, kde je?[44]
„Zavřený! Vyhrožoval mi bičem a musí tedy dostat svůj trest![44]
„Člověče, zbláznil ses?"
„Ne míň, než ty! Já znám svá práva, ale ty chceš věci, které t
patří!"
„Ven s tím zajatcem, nebo tě zastřelím! Ať ti Alláh namodří kůži
ry ji roznesou v cárech! Sem muži, chopte se ho!"
Katombo se stáhnul několik kroků ke svým a v jeho rukách s

„Člověče!" pěnil místodržící. „Co si to dovoluješ?"

„Já si nedovoluji nic, ale ty si dovoluješ vsázet život, jestli i neodejdeš do své kajuty!"

„Kdo ti říká, že není mou ženou a otrokyní?"

„Ham Barák, Armén!"

Toto jméno mudiliera nečekaně zaskočilo. Couvl a bezděčně si rukou na hlavu.

„Ham Barák? Ty ho znáš?"

„Znám ho!"

„Kde jsi ho potkal?"

„V Asijútu!"

„A kde je teď?"

„Tamtéž zajatý!"

„Zajatý? Kým?"

„Manu Remusatem, známým abú er rajjisánem!"

Hrozná kletba zazněla z úst mudiliera.

„Lžeš pse a já tě rozdupu dnes nebo zítra!"

„Řekni ještě jednou do očí rajjisovi této lodě, že lže, a já tě přet přes obličej bičem tvého kata! Já sám jsem Ham Baráka zajal, já jsem ho vyslechl a osobně jsem byl v tvé zahradě, abych vysvol Sobejdu! Měl bys vědět, že tento sandál nepatří nikomu jinému, Manu Remusatovi, kterého pronásleduješ! Do Asijútu jsem t pánem a mistrem! Potom loď opustíš a můžeš jít, kam se ti z Odlož zbraně!"

Tato slova dopadla na místodržícího jako blesk, dokonce si ne

Zajatý!" „A jeho lidé?" „Zajati s
ím!" „Remalláh! Cos to udělal?!"
Jenom to, co si můžu zodpovědět."
Nyní odváděl zahalenou dívku na palubu, kde vládl daleko přija
nější vzduch, než dole v malé těsné kajutě. ----------

O několik dní později se pohybovala karavana po východním
aji Libyjské pouště. Byla tvořena čtyřiceti nákladními velbloudy
ejným počtem hedžínů, jízdních velbloudů- V čele jel mladý muž
roji mameluků*) na jednom z nejdrahocennějších arabských ko-
kteří mají jemný, hedvábí podobný stříbrošedý lesk srsti. Tyto
ně nebyli překonáni žádnou jinou rasou.
Už byly stíny podstatně delší než zvíře i jezdec sám a večer nebyl
eko. Bylo nutné brzy najít místo k odpočinku nebo cíl cesty.
jednou ten nejpřednější hedžín natáhl svůj krk kupředu, nasál
luch jedním dlouhým tahem do svých nozder, vyrazil hlasitý ryk
etěl jako vítr přímým směrem kupředu. Muži projevili radostné
vyražení a následovali na svých zvířatech za ním. Hedžín cítil
dou nasycený vzduch nilského údolí a brzy vystřelila celá karava-
z písčitých kopců do zeleného údolí řeky.
„Asijút!" zvolal jezdec na koni. „Běžte nyní do caravanseráje**)
očkejte tam na mé příkazy!"
Povolil koni uzdu a nechal ho letět stranou od ostatních, podél
y a kolem domu kahvedžiho. Abd el Oman stál právě před
ěřmi. Když jezdec prolétl kolem, zamumlal si do svých sporých

Klapot kopyt jeho koně nezůstal nezpozorován. Přiběhlo ně
služebníků a nahoře se otevřely dveře, z nichž vystoupil m
domu.

„Remusate!"

„Bathu!"

Sotva dozněly tyto výkřiky, leželi si oba muži v náručí.

„Požehnána budiž myšlenka, která tě ke mně vede!" zvolal
musat. „Vstup dovnitř a buď mi vítán!"

Proběhlo jen několik okamžiků a již seděli s dýmkami nad v
moka.

„Uběhly měsíce od chvíle, kdy jsem tě viděl naposledy. Ka
odnesl své stany?"

„Jednou sem, jednou tam, ale vždy v místě, kde meč našel
práci! Často jsme zvítězili a mnoho ukořistili. Alláh miluje odvá
žehná jejich cestám. A ty, jak je to s tvými? Kde je odvážný Kato
a jak se vede Sobejdě?"

Poslední slova byla řečena tiše a téměř váhavě.

„Katombo jel se sandálem do Asuánu a Sobejda — ona — ona

Tu položil Omar el Bathu svou ruku na jeho rámě.

„Já vím, muž nemluví o svých ženách! Ale po Sobejdě se
můžu zeptat. Miluje mne a ty jsi mi ji zaslíbil! Dnes jsem přišel, a
o ni otevřeně požádal a odvedl ji s sebou do mého paláce v K
jako svou jedinou ženu mého domu. Velbloudi s mým svate
darem leží již v seráji!"

„Je to mocnář, k jehož hlavě naše meče nedosáhnou----------"
„Řekni jeho jméno!" zvolal Bathu a dupnul nohou. „U všech
anů pekla, já musím znát jeho jméno!"
„Tak ho poznáš! Je to Hámid el Arek, asuánský mudilier!" „Ten?
Dítě chedívova klína? Nechť ho všichni džinové roztrhají
kusy, dokud se nezřítí do dzehenny, pekla! Co jsi udělal v té
ežitosti?"
„Chtěl jsem tam jít a vyžádat si ji----------"
„Ten by tě byl nechal uškrtit!" vpadl mu do řeči Bathu.
„Katombo mě ale poprosil, abych ho poslal."
„To udělal dobře! Jestli je někdo, kdo by ji přivezl zpět, tak je to
Ale kdybych já---------- "
Byl přerušen. Otevřely se dveře a Alí vstoupil do selamliku.
„As salám' alejkum, sidi — mír buď s tebou, pane!"
„Alí!" zvolal Remusat a i on odhodil nyní dýmku. „Přicházíš
suánu, jakou neseš zprávu?" Kníže mameluků k němu přiskočil a
chytil ho za rameno. „Ano, rychle — ven s tím! Byli jste v Asuánu
úspěšní?" „Ano, sidi! Šli jsme tam, abychom přivezli Sobejdu,
lceru abú er
isána."
„A co jste dokázali? Rychle, odpověz, honem!"
„Sidi, já se jmenuju Alí el Hakemí abú Abbás ibn er Rumi ben

„K čertu s tvým jménem! Já chci vědět, jestli jste dobře pochodili
nikoliv!"

„Mudilier?"

„Mudilier! Sidi Katombo ho zajal na sandálu i s jeho dopr
dem!"

„To zní neuvěřitelně, vyprávěj!"

Dobrý Alí začal s těžkým vyprávěním a dlouho trvalo než sko
neboť byl stokrát přerušován otázkami. Konečně domluvil a
chvíli zazněla od řeky salva z pistolí, oznamující, že sandál doraz

Remusat i Bathu pospíchali ihned k řece, Alí a sluhové z dom
následovali. Loď již spustila přední kotvu a půvabným oblou
srovnala záď ke břehu. Uplynula minuta a potom se páni i slu
nictvo vrhli na palubu.

Sobejda ve svém stanu klečela, přemožena pohnutím. Remusat
ní přiřítil, poklekl vedle ní a přitiskl ji na své srdce. Na zadní pa
se pozdravil Katombo s Omarem el Bathu. Sluhové se vítali s loc
a byla to scéna plná dojetí a citu. Rozruch se uklidnil teprve te
když Sobejda vystoupila ze stanu v doprovodu otce a šla na
Počkali na Omara a Remusat mu ji přistrčil se slovy:

„Zde si vezmi tu, o kterou jsi dnes žádal! Bude tvá a tedy ji
odvést do domu svého otce."

Omar uchopil dívku za ruku a odváděl ji pryč. Všichni přít
byli překvapeni jednáním Šejka er rajjisana, který veškeré své z
hodil přes rameno. Ten nyní přistoupil ke Katombovi a podal mu
ruce.

„Můj synu, chci ti poděkovat až později. Ty máš na palubě za
a hněv ohnivého Omara by se vyvalil, kdyby spatřil mudiliera. M

Vrať jim je! Není větším ponížením pro svobodného a odvážného
e, než když je odzbrojen!"
Nebylo by lepší, kdyby je dostali až na bárce?'*
Ne, Katombo. Nebo si snad má myslet, že se ho bojíme? Jeho tvář
ne, až uvidí, s jakou slušností zacházíme s lupiči mého dítěte!"
Nedělám to rád, ale když si to přeješ, musím poslechnout!"
echal přinést zbraně a pokynul, aby byla otevřena dvířka od
ní místnosti. On sám otevřel zástrčku u dveří kajuty.
ko zuřivý tygr vyběhl ven el Arek, když však spatřil přítomné,
il se k hrazení a dělal, že ho nic nezajímá. Jeho průvodci také
i na palubu, chyběl jim pouze eunuch.
ste opět volní," oznámil jim Remusat. „Vezměte si své zbraně."
zal pistole, šavli a nůž mudiliera a přikročil k němu. .
Hámide el Areku, vezmi si, co ti náleží!"
slovený převzal zbraně, aniž by se otočil. Mezitím myslel Ka-
po na kleštěnce! Nařídil, aby byl taky přiveden a jeden ze sluhů
dolů, aby ho přivedl. Když černoch vylezl z otvoru, zapůsobil
obličej odpudivým dojmem. Otoky následkem Katombových ran
é vystupovaly, vztek a nenávist křivily jeho tvář. Jeho oči hledaly
mba. Spatřil ho, vytrhnul z opasku nůž muži, který stál nejblíž a
se k rajjisovi.
atombo se otočil a útočníka si nevšiml, dokud nebyl varován
becným výkřikem. A bylo by stejně příliš pozdě, kdyby se do
nevložil Manu Remusat. Ten chytil černocha za rameno, aby mu

boj muže proti muži. Po chvíli byli Asuánští dokonale poraženi
bránící se měli mnoho raněných mužů.

To se odehrálo během několika málo minut. Omar el Bath
slechl střelbu a řev a rychle přispěchal zpět. Přišel však pozdě,
zrovna poslední Asuánec padal k zemi.

„Alláh akbar! Co se tady stalo? Kdo dal zajatcům zbraně?" pt

„Já," odpověděl Remusat malomyslně a rozčileně nad scénc
níž se paluba zbarvila krví a byla poseta mrtvolami.

„Ty? Proč?"

„Chtěl jsem — máš alláh — měl jsem udělat největší chybu
života!"

„To jsi řekl správně. Pohleď tam na ty kavasy, policisty, a na
na přídi. Kdo je to?"

„Kašef!"

„Potom mi dovol, abych se vzdálil. Mám-lí vás zachránit, ne
zde být přistižen!*'

Přirozené bylo slyšet i ve městě střelbu a hluk boje, což zpoz
kašef a nyní pnrazil v doprovodu kavasú, aby zjistil skute
Vystoupil na palubu a pozdravil s výrazem značícím špatnou ná

„Co se zde stalo?"

„Došlo k boji, jak vidíš!"

„Mezi kým?"

„Mezi Asuánskými a mými lodníky."

Kašef se rozhlédl kolem a všiml si mrtvoly mudiliera.

„Remalláh! Kdo je to? Není to Hámid el Arek, mudilier z

Chtěl s ním jet do Káhiry."

Tedy byl na tvé lodi hostem! A ty jsi mu daroval smrt. Musím tě knout!"

Počkej, než se vše dozvíš! Katombo, vyprávěj mu to!"

Katombo, který krvácel z těžkého poranění paže, předstoupil a zdory tekoucí krvi podal krátké, ale dostatečné vylíčení událostí. o vyprávění zřejmě trochu zmírnilo přísnost úředníka. Otočil se k musatovi:

Ty jsi nevěděl, že mudilier je přítelem chedíva? Na něj neplatí né udání, neboť je mrtev! Ale ty vše pocítíš se vší přísností!"

Vše důležité sepisovali a mezitím byli ošetřeni ranění, kteří se měli vzdálit. Ten případ byl tak mimořádný, že se při něm mohl cejní úředník vyznamenat. Proto vše s pečlivostí zaznamenal a a již noc, když vydal konečné rozhodnutí.

Manu Remusate, nechci tě zatknout, byl jsi těžce uražen a za-oucen. Ale hlídej sebe a své lidi, dokud nebudete předvoláni před d. Tento sandál nesmí opustit přístav, dokud neprijede inspekce z hiry. Mrtví nechť jsou pohřbeni! Potom se objeví kádí. Ale živé ánce si vezmu s sebou jako zajatce — ve jménu chedíva a záko-"

s důležitým výrazem pokynul Katombovi a Remusatovi a opustil dál. Kavasové zde zůstali jako stráž.

Abú er rajjisán se otočil ke Katombovi:

Měl jsi pravdu, můj synu, když jsi jim nechtěl dát zbraně! Já jsem tak rád, že mám zpět své dítě a nyní se rozprostřela peruť smrti mou radostí. I ty jsi zraněn! Místo, abych ti byl vděčný za lásku a

„Je možné, že tvé jmění bude zachráněno!"

„Myslíš si, že je ztraceno?'*

„Měl jsem to za pravděpodobné."

„Proč?"

„Kašef musí co nejrychleji udělat udání přímo u chedíva, Há
Arek byl jeho oblíbencem. Zaručeně ještě dnes pošle do K
spolehlivého posla a co bude následovat, to si můžeš domyslet!"

„Jo, to si můžu představit! Chedív je spravedlivý a svého m
nenechá zemřít bez trestu!"

„Chedív je spravedlivý a ty jsi bohatý! Spravedlnost boh
potřebuje, když chce obstát. Natáhne ruku do Asijútu, aby tě
bodil od mamonu ohrožujícího blaho tvé duše! Pojď nahoru na
abychom věc dále projednali."

Prošli dvorem a po schodech do selamliku. Tam byli přijati
dívkami, které se nejdříve věnovaly otcovým zraněním. Kat
stál a pozoroval dívčí starostlivost, se kterou ošetřovala Ájša r
radostí si všiml jejího úleku, když postřehla, že i on je raně
velmi bolestně.

„Katombo!" vydechla.

Rychle k němu přiskočila. Remusat zaslechl její výkřik.

„Neboj se, má dcero," mínil, vzal ji za ruku a otočil ji k Om
„Tento muž mne požádal o ruku tvé sestry, nemusíš se pře
stydět. A vzpomínáš si na slib, který jsem složil, když odjížd
tombo do Asuánu, aby zachránil Sobejdu? Přísahal jsem, že se
jeho ženou, podaří-li se mu navrátit tvou sestru do rodného dom
k němu a zaveď ho do svých komnat! Jsi jeho ženou a nemusí z

emusat souhlasně přikývl a tleskl rukama. Sluha, který se objevil, tal hned příslušný rozkaz.

Pojď/* šeptala Ájša. .

apůl něžně a napůl váhavě uchopila Katomba za ruku a prošli řmi, které vedly do jejího obydlí. V komnatě si musel mladík hout na hedvábný divan a ona mu prohlédla rány a zavázala je. ítil bolesti ran, vnímal jen blaženost, kterou mu působila přítom- tohoto něžného stvoření a radost z myšlenky, že s ní bude navždy en. Už dávno odložila závoj a jeho zrak se pásl na její kráse. Jeho čej už dlouho nenesl uměle vytvořenou hněď, kterou používal i cikány. Třebaže byl silně opálen horkým jižním sluncem, ohl být nepoznán jeho původ z Kavkazu. Vznešený klid se ubil s odvahou a odhodlaností a to mu dodalo sebevědomí, které ázalo spoutat srdce této rozkošné ženy.

bejmul dívku a ptal se hlasem prosyceným čistou vnitřní láskou:

Myslela jsi na mě, když jsem byl v Asuánu?"

Ano, můj milý! Každý den, každou hodinu, každou minutu — e!"

Věřila jsi, že Sobejdu přivedu?"

Nepochybovala jsem o tom, že dokážeš splnit všechna svá před- zetí!"

Tak tomu musí být! Muž musí věřit na lásku své ženy a ona musí t jeho schopnostem! Tvá láska je vřelá a čistá a my budeme onečně šťastni. Drž ji pevně Ájšo, protože přijdou zlé dny a sa- m, bouře se nad námi zvedá a valí se k nám vlny smrti, která

Seděli v objetí dlouhou dobu, dokud se neodhrnul závěs vstoupila Sobejda.

„Pojďte, kádí je tady!"

„Musíme se zkrášlit?" ptala se Ájša.

„Ne. Otec řekl, že na to dnes není čas."

Vstoupili do selamliku, kde se úředník posadil vedle Rem Omara, aby kouřil *nargilé* zahájení. Kádí nyní vstal, pokl příchozím a opět se hrdě posadil. Také Katombo si sedl a dýmku z rukou jednoho otroka. Obě dívky v závojích se usa zkříženýma nohama, pod sebou na polštáře, které byly k účelu rozloženy na koberci.

Mlčení trvalo, dokud kádí nevykouřil svou dýmku. Kon odložil a odkašlal si na znamení, že jednání může začít. Z svatou fátihou, která tvoří úvodní súru koránu. Její význam tolik, co *otevřenL* Tento úvod není opomenut muslimem při příležitosti.

„Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného! Chvála Bohu světů, milosrdnému, slitovnému vládci dne soudného. Tebe vz a k Tobě se utíkáme. Veď nás stezkou přímou, stezkou oněch jsi zahrnul milostí svou: nikoliv těch, na které jsi rozhněván, kteří bloudí. Začněme s velkým Omarem el Bathu, s válečníkem a emírem mameluků!"

Omar se zvedl. Kádí si položil na kolena pergamenový li učinil nutné záznamy.

„Jaké je tvé ctěné jméno?"

„Omar el Bathu."

„Jak zní tvé úplné jméno?[4]"
„Zní Manu Remusat el beni Halal."
„Kterou ze svých dcer chceš prodat Omarovi el Bathu?"
„Tu nejstarší."
„Kolik ti za ni zaplatí?"
„Cena leží v seráji, Manu Remusat jí nepočítá!"
„Chcete ještě něco podotknout?"
„Ne."
„Tedy napište svá jména pod to, co jsem zde napsal."
Po chvíli pokračoval:
„Nyní nechť mluví mladý rajjis. Jak zní tvé chvályhodné jméno?"
„Katombo."
„Není delší?"
„Ne."
„Jaké je jméno tvého otce?"
„Neznám ho!"
Kádí udělal překvapený pohyb. V Orientu se nedoporučuje mít jediné jméno a největší ostudou je neznat svého otce.
„Alláh kerím — Bůh je milostivý! Ty neznáš jméno svého otce?"
„Ne."
„A jak se jmenuje otec tvého otce?"
„To také nevím."
„Čí dcera byla tvá matka?"
„Neznal jsem ani ji, ani jejího otce."
„Alláh akbar! Bůh dává stromu jeho plod a každému zvířeti jeho stvořitele. Tobě ale nedovolil spatřit svého otce. Jsi nešťastný mezi dětmi této země a opuštěn mezi syny lidí! Co mám napsat, když nemáš otce?"
„Chraň svůj jazyk, ó kádí, protože nejsem zvyklý slyšet to, co se mi nelíbí! Byl jsem uloupen svému otci, když jsem ještě neuměl ani mluvit! Kdo tedy nese vinu, já nebo ty?"
„Ne ty a taky ne já!"
„Alláh osvítil tvůj rozum a přicházíš na to pravé! Proč tedy říkáš slova, která mě urážejí? Napiš tedy jméno toho, který se stal mým otcem potom."
„Tak ho vyslov."

„Jeho jméno zní Kanaveda el Vajda el Brinjaaren," odpo
Katombo, který převedl do arabského pojetí jméno a postavení
cikánského otce.

„A kdo byla tvá matka?"

„Ona byla vajdzina, tedy kněžna národa Lampadaaren."

„Alláh ti žehnej, můj synu, protože jsi měl velké a slavné r
Musíš ale pocházet ze vzdálené oblasti, protože slova, která jsi
nepatří k slovům ibn Arabů."

Katombo se vyvaroval, aby mu cokoliv vysvětloval a proto s
obrátil znovu na Manu Remusata.

„Tvé jméno jsem už napsal, kterou ze svých dcer chceš dát t
Katombovi Kanaveda el Vajda el Brinjaaren za ženu?"

Otázaný se nemohl ubránit úsměvu nad tím, že Katombo naj
získal tak krásné a úctyhodné jméno a odpověděl:

„Tu nejmladší."

„Co za ni dává?"

„Zaplatil cenu, jakou nemůže dát žádný král! Já ji nepočítám.

„Chcete ještě něco podotknout?"

I

„Ne."

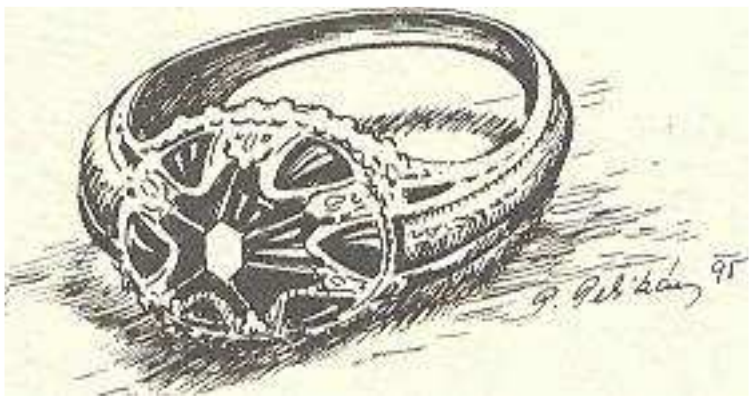
„Tedy napište vaše jména na tento pergamen."

Stalo se tak. Kádí opatřil listiny svým podpisem a pečetí a
Omarovi a Katombovi po jedné listině. Poté se zvedl.

„Vstaňte, neboť jsem se zhostil svého úřadu. Nyní se bu

Muži se chopili svých žen a vzdálili se. Manu Remusat zu
kádím. Hned sáhl za polštář a vytáhl váček v němž zacinkalo zla

, ‚Tvá ruka má zůstat otevřena bratrovi a bohatě dávat služební-
vi Proroka,' říká korán. Zde, vezmi kádí, co ti náleží!"
Úředník vzal váček s výrazem radostného překvapení. Chvíli
čel, jako by se rval s odhodláním a nakonec se zeptal:
‚Uděláš dnes nějakou slavnost pro muže svých dcer? Tak jak je
vkem mezí dětmi Proroka?"
‚Ne! Zármutek přišel do mého domu. Ty jsi kádí a budeš vědět, co
ním!"
‚Já to vím."
‚Kašef to vyprávěl?"
‚Byl u mne."
Okamžik váhal, ale bohatý dar ho učinil sdílným, proto pokračoval
ohlasně:
‚Předal mi svůj úřad po celou dobu, co bude nepřítomen."
‚A kam jede?"
‚Do Káhiry."
‚Kdy?"
‚O půlnoci."
‚A s kterou lodí?"
‚S tou tvou!"
‚S kterou? Ještě tu nebyl, aby si ji pronajmul!"
‚On si ji nepronajme. O půlnoci přijde s osmi kavasy, nastoupí na
j sandál a tak jak je, ho odveze do Caira*). Chedív vše uvid
stníma očima."
Remusat se lekl, neboť viděl z tohoto opatření, zeje rozhodnuto o

... velice drahý prsten...

„Alláh nechť ti daruje všechno dobré a mně postavení! Ale on se vrátí a ty zemřeš."

„Myslíš, že se Manu Remusat bojí kata? Myslíš, že položí odevzdaně hlavu pod jeho meč? Kdo mě bude hlídat do půlnoci, ty nebo on?"

„Já! On k tomu nemá čas, bude se chystat na cestu. Já musím postavit dvanáct kavasů kolem tvého domu než se vrátí. Do domu smím vpouštět pouze ty sluhy, kteří budou přinášet vodu a potravu."

„Poslouchej tedy, co ti povím! Přísahám při vousu Prorokově, že se již nikdy nevrátí. Musíš však slíbit, že tví kavasove budou do půlnoci daleko odtud!" „Opravdu přísaháš?" „Já přísahám! A ty?" „Já taky!"

„Při voUvSu Prorokově?"

„Při vousu Prorokově!" „Tak

mi podej ruku!" „Zde je!"

Plácli si. Nyní sundal Remusat velice drahý prsten ze svého prstu a podal ho kádímu.

„Vezmi tento diamant jako potvrzení našich přísah! Je velký a má větší cenu, než váček zlata. Můžeš ho bez obav nosit, nikdo ho ještě neviděl na mé ruce."

„Tvá ruka je rukou svítání, které přináší světlo a teplo! Žehnáš mi, nechť tě Alláh doprovází na všech tvých cestách! As salám 'alejkum!"

„Walejkum as salám!"

Kádí se vzdálil. Udělal lepší obchod, než by se v životě nadál. Manu Remusat povolal sluhu a nechal shromáždit oba zetě. Když přišli, sdělil jim obsah jeho rozhovoru s kádím. „Uteč se mnou!" řekl mameluk. „Nejsi si nikde jistý, pouze u mě v poušti!"

„I tam proniknou sluhové chedíva!"

„Tam tě budu moci ochránit!"*

„Budeš mě chránit a zemřeš se mnou! Ne Omare, vezmi Sobejdu a
klady, které jsi jí přivezl a vraťte se ke svým! Znám místo, kde
du ve větším bezpečí, než v divokém Džebel Artalanu a přijdu
čas z toho místa, abych tebe a Sobejdu navštívil."

„A kde je to místo?"

„Je to ostrov v moři, který mimo mě nikdo nezná. Sám jsem ho
evil, když jsem ještě býval chedívovým bei er rajjisem*). Tam
ejdu s Katombem a Ájšou a pouze racek létající ve výšinách nás
dí!"

„Takže nepojedeš dolů po Nilu?"

„Ano, se sandálem a mými dahábíjemi, do kterých naložím své
ění, než nastane půlnoc."

„A kašef, který chce použít tvůj sandál?"

„Pojede v řetězech nebo bude čekat na dně Nilu na den zmrtvých-
ání!"

„Budu tě doprovázet, dokud nebudeš v bezpečí!"

„Ty ještě dnes opustíš Asijút a postaráš se o bezpečí Sobejdy! Já
m s sebou Katomba a mnoho věrných sluhů, na které se mohu
olehnout. Připravte se a já nachystám dceru."

íž za několik okamžiků nastal necekaný ruch mezi řekou a domem
tmě noci. Na dahábíjích bylo slyšet lomoz balíků a beden
nášených na palubu. Hbité postavy se míhaly sem a tam a náklad
zel v útrobách lodí. Pouze sandál stál opuštěný jako spící vodní
stvůra, která se nechá kolébat vlnami ve svém spánku.

spatřila cizí muže se kterými měla jít, objala svýma rukama otcův krk a vyrazila ze sebe hlasitý pláč. Remusat lehce nadzvedl závoj a políbil ji na čelo.

„Neplač, mé dítě, protože mé srdce krvácelo, když jsi se loučila s Ájšou. Uzavři bolest do hloubky svého srdce. Alláh je milostivý a dopřeje nám radost ze setkání za nějaký čas."

Vzlykala dál tiše, dokud ji nepředal do rukou Omara.

„Byla mi ztracená a byla opět přivedena! Dávám ti ji, ale dítě zůstává otci, dokud srdce bije — tebe a ji znovu spatřím!"

„Můj stan ti bude otevřen! Nechť tvoje noha přijde často a ty se potěšíš ze štěstí svých dětí. Rád bych tě doprovodil až do Káhiry! Jsem mocný mezi svými a mé jméno by ti přineslo mnoho užitku, ty jsi však odmítl."

„Byl bych tě zatáhl do neštěstí, které mě potká, kdyby mě dopadli. Teď ale vím. že jsi ty, můj syn, v bezpečí. Alláh budiž s vámi nyní i navěky! Žij blaze, můj synu, žij blaze, má dcero, žijte blaze, vy muži. As salám 'alejkum va rahmatu 'lláhi — požehnání Boží a jeho milost s vámi!"

„Salám alejkum!" zaznělo dokola jako odpověď.

Sobejda nastoupila se slzícíma očima do velbloudích nosítek. Rozloučení pro ni bylo příliš rychlé a nečekané. Velbloudi se zvedli ze země a po posledním ‚salám[4] vyrazila karavana do hlubin písku.

Ještě několik minut stál Remusat na místě, poté se otočil. Nejdříve pomalu, potom stále rychleji se vracel, ale ne ke svému domu, který byl již dokonale prázdný, ale na břeh řeky, kde už na něho čekali.

Kdyby byl den, viděli by všichni pod kavárnou plout dahábíji, za níž následovala druhá a třetí. Všechny tiše odrazily a byly zatím unášeny proudem. Plachty mohly vztyčit až tehdy, až opustí oblast města. To vše nebylo zrovna bezpečné podnikání, voda Nilu po zátopách byla zrádná a lodníci raději o nocích přiráželi ke břehu, nevyžadovala-li nutnost a potřeba jinak.

Sandál dosud kotvil na svém místě a Remusat se k němu opatrně plížil. Na břehu čekali vybraní muži, ukrytí mezi balíky plachet a jiným lodním zařízením. Katombo stál u nich.

„Kde je Ájša?" ptal se příchozí.

„Tam sedí na lanech."

Budeme ji potom moci převést do kajuty, když se vše zdaří? Snad
n ji měl přece jenom poslat na některé dahábíji a později jsme ji
hli nalodit."
Nechce se ani na okamžik od nás odloučit. Má odvážné srdce a na
ž nebude. Zde je provazový žebřík, přivážu ho na lano. Když ho
ádně natáhnu, bude moci Ájša snadno na palubu. Nyní já
toupím na palubu; již mnoho nechybí do půlnoci a kašef může
ít každým okamžikem."
Buď ale opatrný synu, na tobě závisí zdar našeho konání."
Katombo vstoupil do vody a tiše se brodil k boku plavidla. Zde
elo lano dolů z paluby, chytil se ho a vyšplhal na loď. Na okraji
uby se pevně zapřel o lano a pozoroval rozmístění kavasů. Ti
ěli vzadu u kormidla a v jasu lampy hráli s kostkami.
Rychle se přehoupl na palubu a plížil se opatrně mezi ležícími
volami k průchodu do podpalubí. Zde sjel po schodech dolů a
stoupil k boční stěně. Otevřel okénko, které postačilo, aby se jím
táhl i silný muž. Věděl, že v tomto prostoru není žádný hodnotný
lad pouze velké množství lan. Uchopil jedno, připevnil ho k háku
nka a pomalu ho spouštěl dolů. Bylo spatřeno muži, ti hned
upovali do vody a vyšplhali se do nitra lodě.
Na břehu zůstal pouze Remusat s Ajšou; uchopil dívku do náručí a
brodil se k lodi, kde se Ájša zavěsila na nestabilní příčky na-
vstaného provazového žebříku. Žebřík byl pořádně natažen, aby
la usnadněné šplhání. Nahoře už ji uchopil Katombo a vtáhl ji do
ra lodě. Za dívkou vystoupil Remusat a žebřík byl zatažen do lodi.
A nyní všichni dolů do zátěžového prostoru!" nařídil Katombo.

O několik okamžiků později zaslechli lomoz od boku lodě kašef s kavasy vystupoval na palubu. Po chvíli sestoupilo ně mužů se světlem do podpalubí, aby zde provedli prohlídku.

Dolů do zátěžového prostoru nešli, přesně jak to Katombo pokládal. Aniž by objevili bednění, vystoupili muži zpět na p Bylo slyšet vrzání dřev a šustot lan a provazů. Těžký úder na p prozradil uložení kotvy a sandál se dal pomalu do pohybu. Jeho se vzdálila od břehu a když se jí zmocnil proud, rychleji se oto pod tlakem vody se uvolnila i záď a plavidlo začalo reagov kormidlo.

„Už vztyčili plachty?" zeptal se Remusat.

„Ne."

„Jak jsi to poznal?"

„To by se sandál pohyboval rychleji než voda a musel by v hluk na přídi. Zatím není nic slyšet, plujeme tedy s proudem!"

„Stal jsi se chytřejším než tvůj učitel, Katombo a budeš-li učit z knížek, staneš se velkým a slavným lodníkem!"

„To není jen zásluhou knih. Člověk musí ven na širé moře jsem ještě nikdy nebyl."

„Teď tam pojedeme!"

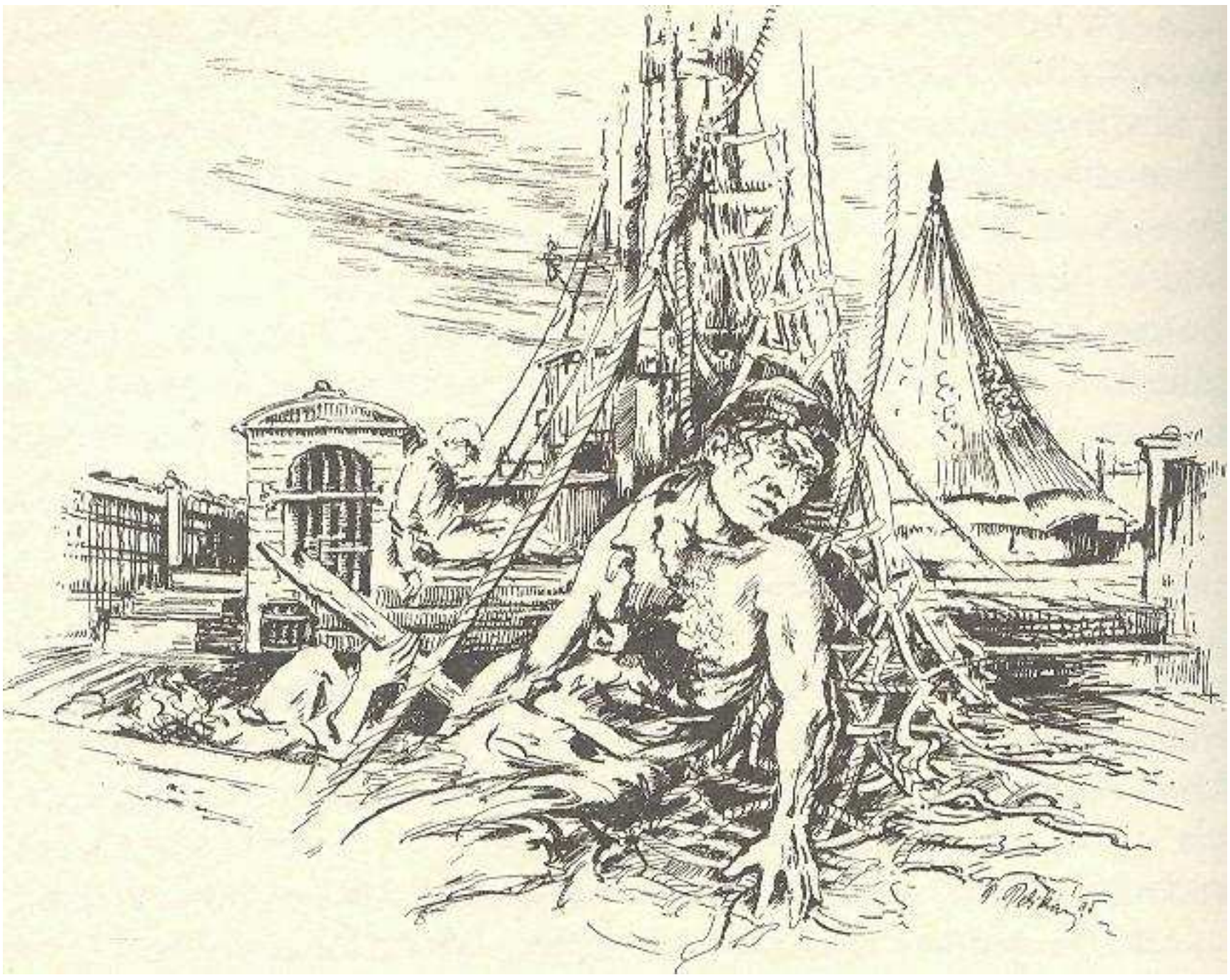
„A s kterou lodí?"

„S naším *Tér el dianna*. Jinou loď vzít nesmíme, neboť se nesmí o našem pobytu dozvědět!"

„Bude však sandál schopen plavby na moři?"

„Nebyl by, kdyby jeho záď byla stejně plochá, jako u ost

Lépe ho nedostaneme a lidé v zátěžovém prostoru nemohou
žet příliš dlouho!"
hytil zástrčku, rychlým pohybem ji odsunul, otevřel tiše dveře a v
mentě držel kašefa za krk, že nemohl ani hlesnout. Vtáhnul ho
hle k Remusatovi.
Drž ho, dokud nedostanu kavase!"
tec ho uchopil a syn vstoupil do kajuty. Po chvilce vstoupil
cista s nargilé v ruce. Hned poznal koho má před sebou, ale k
ku nebo výkřiku mu nezbyl čas. Katombo ho bleskurychle chytil
krkem až rozhodil široce rukama a dýmka mu vypadla.
e stejném okamžiku zazněl za ním hlasitý výkřik. Překvapeně se
ědl a viděl v zabedněné kabině záblesk zbraně. Rychle se rozhodl,
rhl svou dýku a vrazil ji kavasovi do srdce. Remusat udělal tu
bu, že sundal ruku z hrdla kašefa a ten popadl dech. Hned vytáhl
oli a chtěl vystřelit. Remusat ho chytl za pěst, nemohl ale
ránit, aby nevyšel výstřel. Naštěstí kulka nikoho nezranila a zaryla
o bednění.
Dolů s ním!" křikl Katombo, který viděl Ájšu padající k zemi.
mdlela, ale on se domníval, že byla zasažena kulkou. Vřítil se na
dníka a přesným pohybem mu vrazil zezadu dýku mezi žebra.
ažený se bez života zhroutil. Katombo zavřel zevnitř dveře kajuty
jistil je.
Jsi raněn, otče?"
Ne," odpověděl Remusat.
Tak jdi dolů a zavolej lidi. Já budu zatím v kajutě a ty vtrhni s

Po krátké době ležely všechny mrtvoly na přední palubě a Ájša odpočívala po překonaném rozrušení...

dva výstřely a ještě jeden, všechny dobře cílené. Malý prostor se ihned zaplnil hustým dýmem střelného prachu, Katombo opět zajistil dveře zástrčkou a otočil se k bednění.

„Otče — Katombo!" slyšel volání Ájší, kterou probudil rachot výstřelů z bezvědomí.

„Zde, Ájšo!"

„Alláh nám pomoz! Co se děje?"

„Vítězíme! Zůstaň ještě tady, já se hned vrátím!"

Proběhl prázdnou místností a pospíchal po schodech na palubu. Nahoře viděl při svitu hvězd Remusata, který právě srazil k zemi posledního kavase.

„Hotovo?" zeptal se.

„Teprve sedm! Kde jsou ostatní?"

„Mrtví na schodech do kajuty!"

„Vytáhněte je ven!" nařídil Remusat svým lidem.

Mezi palubou a stožáry se nenízní lodníci pod dozorem K
a Katombo seděl ve stanu s Ájšou, aby ji uklidnil a zahnal v
ky na dnešní dobrodružství. Ležela na jeho srdci a konečn
podřimovat, ukolébaná sladkými slovy, která neúnavně še
jejích uší. Také on byl unaven po náročných událostech po
dnů, položil hlavu na stěnu stanu a zavřel oči. Spánek se ho
stejně rychle, jako dívky v jeho náručí.

Když se probudil, svítilo již slunce do výšin Džebelu Mo
Nechal sklouznout hlavu dívky na polštář a zvedl se.

Vydrhnutá paluba neukazovala nejmenší stopy po přestálé
na stožárech se třepetaly plachty, právě vztyčené na rozkaz
sata. Byly pevně napnuty, vítr se do nich opřel a rychlost sa
zdvojnásobila. Nad světélkující hladinou křižovaly vlaštovk
novkyně sandálu. Arab nazývá tyto ptáky Tijúr el džanna*) n
ptáky, neboť zbožná báj o nich vypráví, že nechtěli opustit li
byli vyhnáni z ráje. Ptáci letěli kolem plamenného meče arc
aby prarodiče lidského rodu následovali do vyhnanství. V
štěbetali bílí nilští holubi, kteří byli považováni domorodci z
Nestarali se o krokodýly, kteří tu a tam leželi na břehu,
velkým zabláceným kládám. Vysoko ve vzduchu zaznívalo
křik supů a útlý sokol prolétl za svou kořistí. Na březích se
rýžová i jiná políčka, malé háje a nad tím vším trčely útlé
vějíře palem. Občas bylo vidět snědého felláha, nastupují
nuzné lodice, aby nachytal ryby, jindy přišla k vodě felláh-

*) Tijúr — mn. číslo od slova tér — pták

ská dívka, aby nabrala vodu do hliněného džbánu a odnesla h
hlavě domů. Zde bylo pole, jehož majitel s volským potahen
dřevěným pluhem primitivní konstrukce, který se nezměnil an
chu za těch pět tisíc let, co byl používán starými Egypťany. Tá
bylo pole, jehož majitel se sám zapřáhl do rádla, neboť nem
tažné zvíře. Byla to scenérie velice zajímavá, při svých indivi
ních specifikách.

Proud byl živější a po několika hodinách už předjel sand
dahábíje. Cesta po řece šťastně ubíhala a konečně zakotvil *T
dianna* v Bulaku.*)

Zde se počkalo na dahábíje a po jejich příjezdu byly i s nákl
prodány. Posádka těchto plavidel neměla tušení, co se udal
sandálu během první noci a proto mohla být bez obav propuštěn

Jiné to bylo s posádkou sandálu. Na tyto muže musel brát R
sat ohled. Nechal si je zavolat a nabídl jim cestu a život na op
ném ostrově. Stejně neměl jinou možnost, potřeboval je k ob
lodi.

Než se dahábíje prodaly, bylo přeneseno vše potřebné pro u
líky na sandál se kterým opustili Káhiru a zamířili k Alexandrii.

I sem dojel *Tér el dianna* šťastně a bez poškození a ihned
Remusat na palubu nutné řemeslníky, aby nechal udělat pot
úpravy na plavidle.

Bohužel nebyla momentálně ta správná doba k vyplutí. Porta
ve válce s Norlandem, který vyslal potřebnou eskadru lo
tureckých vod. Několik plachet stále křižovalo před Alexandrií.
už se konečně zdálo, že byla blokáda zrušena a lodě odpluly,

„Ale mohou poznat tebe a mě, i když plavidlo neopustíme a nepůjdeme po serájích nebo kavárnách! Určitě najdeme nějakého lodivoda, který si troufne vyjet z přístavu v noci."

„Ale musíme jet stále podél pobřeží a vždy narazíme na nějaký křižník!"

„Při pobřeží? Ne, my pojedeme na volné moře!"

„A jsi si jistý, že povedeš správně lodní knihy a všechny výpočty budou přesné?"

„Nebojím se žádného admirála," usmíval se Katombo, „tak si to můžeme vyzkoušet. Ale musíme vzít v úvahu všechny možnosti! Ale co je to támhle za muže, který tak důkladně pozoruje nás a naši loď?"

„Který?"

„Ten u jeřábu, v tom oděvu Levantince!"

„Ach ten! Myslím si, že by mu lépe seděl oblek mameluka!"

„Mameluka? Skutečně! Alláh akbar — Bůh je veliký a mé oči byly stiženy slepotou! Je to stejný mameluk, v jehož doprovodu mě vždy navštěvoval Omar. Je tady snad proto, aby nás vyhledal? Já ho zavolám!"

„Udělej to, jsi-li si jistý, že je mlčenlivý!"

„To jsem. Je to mlčenlivý muž, věrně oddaný Omarovi el Bathu!"

Nemusel hlasitě volat, stačilo zamávat, neboť mameluk hleděl stále k lodi. Na jejich znamení přistoupil a přešel po lávce na palubu.

„As salám 'alejkum!"

„Alejkum! Koho hledáš?"

„Nesmím vyslovit žádné jméno!"

„A kdo ti to zakázal?"

„Můj pán Omar el Bathu, bej mameluků. Mám zde najít dva muže a jednu mladou ženu a potom se rychle vrátit, abych ohlásil, že se šťastně dostali na moře!"

„Už jsi je našel! Jak se vede mé dceři?"

„Můj pán ti vzkazuje, že je zdráva a šťastná. Jenom je smutná, že u ní nemůžeš být ty s její sestrou a synem."

„Jak je to možné, že jsi se dostal tak rychle do Alexandrie?"

„Můj pán mi dal dva nejrychlejší džemály — jednoho bišarína a jednu klisnu Tuaregů!"

„A proč jsi nepřišel hned, jak jsi mě spatřil?"

„Tebe jsem poznal, ale nevěděl jsem, jestli je to tvá loď. Mů
mi ji popsal zcela jinak/[4]

„Máš mi ještě něco vyřídit?"

„Ano! Asijútský kašef byl zavražděn i se svými deseti kavas
se to ví i v Káhiře a myslí se, že jsi to spáchal ty. Nezdržuj
Alexandrii dlouho!"

„Budu tvou radu následovat. Pojď nyní dolů a posilni se jíd
nápojem!"

„To nemohu udělat dřív, dokud nesplním rozkazy svého
Chceš, sidi, abych ti poslal lodivoda bydlícího venku v Rozetě a
by tě vyvedl v noci ven z přístavu? Je to bratr mé ženy!"

„Udělej to a deset zlaťáků bude tvých!"

„Dej je jemu, chceš-li je dát! Já musím poslouchat beje a nesn
nic vzít! Salám alejkum!"

Přeběhl můstek a zmizel v davu lidí na pobřeží.

Objevení mameluka odstranilo všechny obavy a muži se
připravovat k odjezdu. Už se začalo stmívat, ale Arab se
nevracel. Remusat i Katombo si začínali dělat starosti, když ko
vstoupil na palubu muž s typickým vzhledem lodivoda.

„Kdo jsi?" zeptal se Remusat.

„Mé jméno je Tiba ben Afram. Posílá mě můj bratr."

„A kdo je tvůj bratr?"

„Mluvil jsi s ním, sidi, když ti předával pozdravy Omara
mameluků."

„Kde je?"

Vrátil se zpět ke svému pánovi, neboť ví, že tě bezpečně vyv

otvy byly vytaženy a plachty napnuty. Výjezd sandálu nebyl mu nápadný, protože se každý pozorovatel musel domnívat, že ždí pouze na Rozetu. Propluli však kolem, aniž by spustili kotvy lným obloukem minuli molo směrem k otevřenému moři.

odivod stál na přídi a hlasitě volal své povely. Katombo sám stál rmidla a řídil loď. Večer byl velmi temný a hvězdy ještě nena- pily na nebeskou klenbu. Příkazy lodivoda se ztišily a on nako- uchopil lucernu a třikrát jí zamával v kruhu; poté ji opět ukryl.

askřehotání racka bylo odpovědí na jeho signál a k sandálu se lížila lodice.

Vyhoďte lano, zde je moje loď," vysvětlil lodivod.

alo se tak a na palubu se vyšvihl hoch, jemuž nebylo více než áct let. Lodice byla přichycena na tažné lano.

Viděl jsi nepřítele?" ptal se ho otec.

Ano."

A byl jsi v jeho blízkosti?"

i těchto slovech pohodil hoch hlavou, jako by se jednalo o něco ného a jednoduchého.

A kde se nalézá?"

Pluje severovýchodně přímo na východ, aby se dostal do Da- tte."

Tak jsme v bezpečí. Vytáhni přední lucernu, abych viděl na more. ento příkaz byl splněn a muž opět velel hlasitě z přídě. I přes dnost zdejších vod se dostali za dvě hodiny na otevřené volné e.

Manu Remusat přistoupil ke Katombovi.

„Myslíš si, že jsou dobří lidé, které musí Alláh milovat?"

„Myslím si to; tento muž to dokazuje!"

„Ať Alláh požehná jemu, jeho bratrovi a nám všem! Ny předej kormidlo a jdi si odpočinout. Zítra převezmeš řízení a já spát."

Katombo poslechl. Když se ráno probudil, viděl kolem jen n oblohu. Loď se šťastně dostala na volné moře. V noci to bylo pochybné, mohlo se stát, že se některý křižník vrátí s rozbřeske a mohli být spatřeni.

I vítr byl příznivý. Sandál pokračoval v jízdě další den bez šení a za nádherného počasí.

Odpoledne druhého dne seděl Remusat a Katombo u Ájši ve U kormidla stál jeden z lodníků. Tu se ozvalo před stanem tle Alího na znamení, že musí něco ohlásit. Do stanu samoz vstoupit nesměl, uvnitř se nalézala žena. Katombo se zvedl a ven.

„Co se děje, Alí?"

„Pohlédni tam, sidi!"

Při těchto slovech ukazoval rukou na sever.

„Plachta!" poznamenal Katombo.

„Jedna plachta, sidi? Alláh požehnej tvým očím, ale jeden z n

Katombo se rozhlížel po celém obzoru, ale neobjevil nic jinéh dosud.

„Tak té obelhávají nyní, protože já vidím jen tu jednu plachtu

Mám jet trochu jihovýchodně?"
Abychom jim šli z cesty? Ne, není to nutné. Podívej, jede ostře k
a nevšimnou si nás."
Ale předtím jeli na jihovýchod!"
To jen tak vypadalo! Nyní je úhel otevřenější a je to jasně vidět.
zpět do stanu a dej mi vědět, jak se situace vyvinula."
dešel. Katombo bedlivě pozoroval jízdu plachetnice. Tato zře-
é držela svůj směr a za čtvrt hodiny musela jasně zmizet za
orem. Proto se i on vrátil do stanu, když přikázal Alímu bedlivě
orovat okolí a všechno podezřelé ohlásit.
hruba za uvedenou dobu zatleskal sluha opět před vchodem.
ombo vystrčil hlavu a zeptal se:
Co je?"
Loď zmizela, efendi!"
Dobře!"
řešla hodina a udatný Alí opět tleskal.
Něco nového?" zeptal se Katombo.
Ano, sidi, opět loď!"
S mnoha plachtami?"
Ano, sidi, vypadá jako ta první."
atombo opustil stan.
Kde pluje?"
Téměř přímo jižně, támhle!"
atombo poznal totéž plavidlo, které plulo prve severně od san-
a držélo potom jižní kurs.

Přijal ho a hleděl pozorně na loď.

„Máš pravdu! Alláh to chápe a já taky![1]"

„Tak mi to vysvětli![1]"

„Je to parník, který využívá i větru! Vidíš ten jemný pás nad
Je stále hustější a tmavší. Nyní ta loď jede přímo k nám a ješt
plnou parou. Máš pravdu, honí nás!"

„Co uděláme? Vzdáme se?"

„Ne, budeme se bránit!"

„To nejde! Mají na palubě desetkrát více posádky a my ne
ani děla!"

„A ty jim chceš vydat své dítě a své poklady?"

„Oni nevedou válku se ženami! A můj majetek mi zůstane,
uprchlík chedíva, ale ne voják!"

„Tak udělej co myslíš, já se tvé vůli podřídím."

„Ale zeptáme se i ostatních!"

Parník se blížil víc a víc a následkem toho byl stále mohu
Posádka sandálu byla dobře vycvičena v používání ručních zb
nemohla být nazvána zbabělou. Musela by to však být o
zoufalce, postavit se mužům z parníku. Proto všichni souhlasili
zorem Remusata, všichni, kromě Alího.

„Alláh akbar — Alláh je veliký, a můj handžár je špičatý a
Proč se má pravoverný vzdát nevěřícím? Já je spolknu jako ko
úrodu pole a listy stromů!"

Přirozeně svůj názor neprosadil a bylo rozhodnuto vydat
milost i nemilost, jedná-li se skutečně o nepřátelský plachetní pa
Loď už dorazila do blízkosti sandálu. Nechala spadnout pl

Komu patří?"
Mně samotnému!"
Co je naloženo?"
Domácí a hospodářské nářadí pro mne."
Odkud jste?"
ZAsijútu."
Ach! Je to možné, nilská loď na moři! Kam máte namířeno?"
Do Msaratu."
A kde máte papíry?"
Já žádné nemám, jsem uprchlík."
Zajímavé!" usmál se velice mladý muž. „Aby jste mohl uprchnout gypta, jedete přes celou zemi a v sandálu, který má takeláž tažné do Msaratu, která je pod vládou stejného panovníka! Jaké je vaše no, můj pane?"
Remusat."
To je velíce známé jméno a já si vzpomínám, že jsem mnoho Četl jistého Remusata, který psal o Číně, Mongolsku a Tibetu. Ale to muž žil před několika stoletími, takže to nemůžete být vy. Je to da, neboť bych se vzhledem k vašemu věhlasu rozloučil, aniž h vás více obtěžoval. Nyní vás ale musím žádat o dovolení pro-dnout vaše plavidlo."
Udělejte to."
Námořní důstojník přelétl pohledem palubu a poznamenal:
Tito lidé jsou zcela mimořádně ozbrojeni!"
Přece dobře víte, že u nás má každý svobodný muž právo nosit

Prohlídka byla vykonána bez jakéhokoliv výsledku a Remusat s
myslel, že bude volný, když důstojník s pokrčením ramen prohlási
„I to nejmenší plavidlo může mít skrýš pro tajné spisy, depe
jiné věci! Co schovává ten stan?"
„Mou dceru!"
„Ach! Já ji pozdravím."
Přistoupil blíž a odhrnul plentu. Katombova ruka se dotkla d
Důstojník však učinil hlubokou poklonu před zahalenou dívko
stáhl se zpět.
„Přál bych si povolit vám pokračovat ve vašem kurzu, ale boh
to nemohu udělat. Kdo je vašim kormidelníkem?"
„Já," odpověděl Katombo.
„Vy dva mě doprovodíte na palubu mé lodi, abych vás předst
kapitánovi. On rozhodne o dalším."
Na nějaké protiřečení nebo dokonce vážný odpor bylo již po
Oba vyzvaní museli proto rychle sednout do člunu a byli převezen
loď, pod jejímž zábradlím byl vymalován zlatými písmeny na
DRA CHE. *) Po sklápěcích schůdcích vystoupili na loď a byli pì
několika lodními vojáky. Důstojník odešel na čtvrtpalubu, aby
podal své hlášení.
Po několika okamžicích se pro ně vrátil.
Pod vzdušným stanem seděli pohromadě důstojníci, kousek stra
seděl jeden, který měl rezervovanější postoj. Kapitán se při obje
obou mužů nezvedl, pouze lehce pokýval hlavou.
„Slyšel jsem vaše výpovědi," prohlásil, „řekli jste všechno p
pravdy?"

ER DEMO

„Je to tak."

ak tedy nemám žádný důvod zpochybňovat vaše údaje." „A ce jen obsahují lži, pane kapitáne!" vpadl do toho rezervovaný , který byl oděn v uniformě dobrovolníka, bez jakéhokoliv načení. „Prosím, zeptejte se toho kormidelníka, jestli se nejmenuje tombo."

Při zvuku tohoto hlasu se Katombo prudce otočil a jeho obličej rtelně zblednul. Jak přišel tento muž, jeho mučitel, jeho smrtelný přítel, na moře? Neměl čas o této otázce přemýšlet; z kapitáno-ch úst právě zaznělo:

Jak se jmenujete?"

Ovládl se a odpověděl co nejpevnějším hlasem:

Katombo."

Vidíte, kapitáne, že mám pravdu?" prohlásil mluvčí. „Tento věk je bývalý cikán, který jednou vnikl do mého paláce, aby dl. Byl chycen, ale utekl a propíchl jednoho z mých sluhů. Svou stní matku, která mu stála na stráži, zřejmě v rozčilení nepoznal, til ji a hodil do řeky, ze které ji po několika dnech vytáhli mrt-."

Katombo zbledl ještě více.

Lháři! Padouchu! Vrahu!" skřípal. „Ty sám jsi ji utopil, teď ses zradil! Nejdřív jsi mi uloupil nevěstu, potom jsi mě protiprávně knul, a když---------- "

Zadrž!" zahřměl vévoda von Raumburg. „Kapitáne, slyšíte, že ento muž blázen! Přišel jsem k vám na palubu, abych získal ktické znalosti o loďstvu a ne, abych se nechal osočovat vrahem

„Muž vaší dcery? Vaši čest do zástavy? Je nejvýše neuvážené takového říci, protože vaše údaje v nastalé situaci padají do no světla a to mi dává důvod zmocnit se i vaší osoby. Jste mým zaja a uvědomte si dobře, nejen válečným, ale i kriminálním! Rozho o vaší lodi a vašem údajném majetku si vyhrazuji na další dobu."

Přes veškeré jeho protesty byl odveden.

Další člun námořníků přirazil k sandálu a odvedli lodníky zajatce na palubu válečné lodi. Potom byl sandál připoután vle lanem; *Drache* rozehrál své stroje. Opět byly napnuty plachty pokračovala v cestě.

Začalo se rychle stmívat. V jedné ze středních kabin seděl m tureckém kroji s červeným fezem na hlavě. Zdál se být zamyšlen, jeho obočí bylo stažené a jeho ústa občas zacukala, namířil svůj pohled malým, kulatým okénkem, které mu d ohraničený pohled na venkovní moře. Zaznělo zaklepání a na pokyn vstoupil lodní sluha se slušně obloženým talířem v ruce.

„Dobrý večer, pane pašo!"

„Dobrý večer!"

„Zde máte jídlo. Máte ještě nějaké přání?"

„Ohlas mě u kapitána!"

„To nesmím, pane pašo, protože s vámi nechce už vůbec m Říká, že stále přicházíte s požadavky, které nemůže splnit. A m navíc hodně práce."

„Snad kvůli tomu plavidlu, které zase zajal?"

„Ano."

„Neříkal jsi mí jednou, že s kapitánem a důstojníky nejsi příliš spokojen?"

„Hm, ano. Proklatě moc výprasků a po čertech málo jídla! Ale řekl jsem vám to jen proto, že jste dobrý a nešťastný pán."

„Poslyš, mladíku, jak se jmenuješ?"

„Balduin Schubert."

„Máš rodiče a sourozence?"

„Jen jednoho bratra Thomase, který je kovářským učněm."

„Chceš být bohatý?"

„Hrome! Kdykoliv, musí-li to být!"

„A nemohl by jsi zařídit, abych jednou mohl tajně promluvit s tímto Manu Remusatem?"

„Ne, ne to nejde! To bych dostal devítiocasou kočkou a víc, než kdy předtím! Dobrou noc, pane pašo."

Jako vítr prolétl dveřmi a zajisti! je. Venku v úzké chodbičce zůstal zamyšleně stát.

„A kdybych si troufnul? Kde vězí, to vím, a všichni si myslí, že už jsem zalezl spát do své kóje až do střídání stráží. Thomas mi o něm tolik vyprávěl, že byl nevinně zajat a že mu vévoda sebral jeho milovanou; že se mistr Brandauer stal jeho přítelem a dal mu hodně peněz, aby mohl odejít do ciziny. Jak nádherné by bylo, kdybych jednou přijel domů k Thomasovi a Brandauerovi a mohl jim říci, že jsem ho také zachránil! No dobrá, půjdu k němu."

Plížil se do spodní části a zastavil před dvířky z pevných fošen, která byla tak malá, že člověk uvnitř nemohl snad ani pořádně sedět. Zaklepal.

„Katombo! Pane Katombo!" zvolal tiše.

„Kdo je to?" zaznělo zevnitř.

„Znáte kováře Brandauera, u kterého jste bydlel?"

„Samozřejmě! Kdo je venku?"

„Znáte také jeho učně Thomase, který každé ‚b' vyslovuje jako

„Ano."

„Já jsem jeho bratr Balduin, od kterého vždycky dostal tolik doutníků; dva kusy za tři feniky. Tehdy jste také jeden dostal, pamatujete si?"

„Ty jsi Thomasův bratr? A co tady děláš?"

„Naproti v místnosti."

„A kde jsou mí lidé?"

„Turci jsou na pravoboku a vaši na levoboku."

„A kde je Manu Remusat?"

„Vedle vás."

„A má žena?"

„Vaše žena? Vy máte ženu? Ach, ta žena v závo
vévody!"

„V kajutě vévody?! Mášalláh! Kdo ji tam ubytoval?"

„Sám vévoda. On se uskromnil ve vedlejší kabině."

„Už viděl její tvář?"

„Ne, to vím určitě, protože obsluhuji jeho í ji. Je čert
a při jídle si vzala jeden nůž, kterým se chce probodnou
jí někdo dotknul."

„Dokážeš jí předat poselství?"

„A nechcete s ní raději mluvit sám?"

„Ty mě tam chceš odvést?"

„To mě ani nenapadne! Mistr Brandauer vás zachrán
on — dokážu také! Já vás osvobodím!"

„Skutečně?" zajásal Katombo za fošnovou stěnou.

„Ano! Vy utečete a já s vámi, protože už mám dos
výprasků!"

„Ale jak to začít? Můžeš mi otevřít?"

„Ano, dveře jsou zajištěny jen dvěma dřevěnými záv

*) Turecké plavidlo

„A kajuty také?"

„Ano."

„Můžu odtud ke svým lidem?"

„Velice lehce."

„A kolik lidí drží stráž?"

„Dvacet, bez důstojníka."

„Mé plavidlo je ještě na vlečném laně?"

„Ano, dobře ho prohledali, ale nic nevzali."

„A kam dali naše zbraně?"

„Do skladu ručních zbraní."

„Jak se tam dostaneme?"

„Jedině kapitánskou kajutou, kterou velitel postoupil vé
nyní v ní bydlí vaše žena."

„Ach, to půjde! Děkovat ti teď nebudu, ale později! Jsou n
velké hřebíky?"

„Kolik chcete! A k čemu?"

„Na zatlučení kajut a průchodů. Zajisti jich kolik můžeš
několik kladiv. Schovej je někde v podpalubí, kde si ji
nevšimne a přines mi ostrý špičatý nůž."

„Těch mohu přinést víc jak tucet, kuchař jich má plno."

„Dobrá, a kdy přijdeš?"

„Při příští stráži, až budou všichni spát."

„Můžeš jít ještě jednou k mé ženě?"

„Ano, důstojníci jsou u tabule."

„Tak ji připrav a současně se podívej, jestli je otevřen v
skladu zbraní."

„Všechno splním, pane Katombo!"

Chlapec odešel a zajatec osaměl v nepopsatelném rozčílení. L
úzké cele a jeho žena se nacházela v nikách vévody, kter
schopen čehokoliv. Byla nutná rychlá pomoc — cítil se jak v ho
jestli zlobou nebo očekáváním, to sám nevěděl. Minuty mu
věčností, při každém zvuku nebo šelestu se zaposlouchal. V
černé díře nemohl pozorovat uplynulý čas a už se domníval
plavčík pouze žvatlal a nebo nebyl schopen splnit svůj slib. Tu
konečně! Zaslechl tiché kroky, přibližující se k jeho vězení.
odstraněny závory a tichý hlas řekl:

„Pojďte ven!"

Katombo se protáhl ven a blaženě se rozhýbal.

„Máš nože?"

„Ano, porážkové, přířezové i stolové. Jejich spousta a tady
pro vás jedna lodní šavle!"

„A hřebíky?"

„Už jsou připraveny ve velké roli lana u středního stěžně. Jsc
i čtyři kladiva. Sebral jsem to všechno u lodního tesaře."

„A byl jsi u mé ženy?"

„Ano. Má o vás strach a prosí vás, abyste šetřil svůj život."

„Jak to vypadá se zbrojním skladem?"

„Ten je zamčený, ale pořádný kopanec si s dveřmi snadno por

„Jak to vypadá na palubě?"

„Všechno spí a stráže nic netuší."

„Tak mě zaveď k mým lidem!"

no! Chcete také osvobodit?"
eptej se! Dej nám zbraně a uvidíš!'*
ichni vyskočili a natáhli k němu ruce.
no, zbraně sem, ať se osvobodíme!"
tombo je zatlačil zpět.
oslouchejte, muži. Nejenom, že se osvobodíme, ale také dosta- tuto loď, jinak by nás za několik hodin zase chytili. Celá dka kromě palubních stráží spí. Zde máte každý nůž. Vyplížíme en a tiše odstraníme strážce, to je nejdůležitější; kdyby vznikl časný poplach, byli bychom ztraceni! Budeme se plížit po palu- ždý ke svému muži. Ty se Alí vplížíš do kapitánské kajuty, abys ánil dceru svého pána! Vy tři, Hafíz, Bako a Ramán se proplíží- ke střednímu stěžni. Tam jsou v roli lana ukryty hřebíky a kla- V případě, kdyby se ozval nějaký poplach, rychle přiskočíte a čete přední a zadní průchod a také vstup do důstojnické kajuty. ý z vás obsadí jeden z nich! My ostatní umlčíme stráže a další zhodne podle okolností. Jste s tím srozuměni?"
no!" šeptali muži a Remusat dodal:
ak se vede Ájše?"
obře! Tak tedy vpřed — stát!" natáhl ruku, aby je zadržel, ť se nad nimi ozvaly kroky.
Důstojník na obchůzce!" poznamenal Balduin postrašeně.
řijde dolů?"
Každopádně!"
ím lépe! Pojď otče, ostatní zatím počkají."

„A teď vpřed! Každý zná své místo, konejte tedy svou povi
Snad vám nemusím říkat, co je ve hre!"

„Nepustíme také hned i ty Turky?" ptal se plavčík.

„Ne, to neuděláme! Stáli by nám v cestě a mohli by vš
pokazit. Vpřed!"

Sel napřed a teprve v blízkosti vrchní paluby sfouknul l
Jakmile vstoupil na ochoz, spatřil postavu.

„Kdo je tam?"

„Rondě!"

„Všechno je v pořádku a nic se ne----------" — „stalo!"
ještě říci palubní důstojník, ale nemohl slovo dopovědět, protož
Katombův nůž vjel do srdce.

Ten již kráčel dál a byl ještě osloven třemi strážnými, kte
dostalo stejné odpovědi. Vpředu u stěžně se setkal s Remusaten

„Jak to vypadá?" ptal se ho.

„Kromě kormidelníka nikdo nežije."

„Tak pojďte! Nejdřív ho odstraním a ty se chopíš kormidla!"

Šli dozadu. Katombo hlasitým vojenským krokem a Remu
ním tiše a plíživě.

„Rondě?" ptal se kormidelník a vyšel ze své budky.

„Rondě!" odpověděl Katombo se souhlasným tónem.

„Budeme muset brzy zamířit k severu, už jsme překroči
mysu Matapan!"

„Tak překroč i tuto!"

Při těchto slovech rajjise klesl nicnetušící kormidelník k

am v té dlouhé lodi; když se jede přes noc pod plachtami. Přes si užijou tolik vedra, že večer hledají chladnou palubu. Na ty si vůbec nevzpomněl a oni mohli všechno pokazit!"
o je v pořádku! Hospodařili jsme tady tak tise, že nás nemohli t. Jak se dostaneme k zásobám potravin a vody?"
řes kombúsu, kuchyň."
akže nemusíme vcházet do ostatních prostor?"
Ne, dolů vedou jen tyto dveře a mistr proviantu má od nich klíč."
Hamdulilláh! Tak jsme celou hru vyhráli! Je tu dost luceren a ích svítilen?"
olik, kolik potřebujeme!"
ak pojďte!"
spíchali na střední palubu, kde je očekávali jejich lidé. Rozdělil dal jim potřebné rozkazy a nářadí. Měli zatlouci a zajistit všech- ýchody. V párech se rozešli na určená místa.
podpalubí všechno spalo, od kapitána po posledního plavčíka. dnou zazněly hlasité údery kladiv po celé lodi. Všichni muži očili a pospíchali ke dveřím kajut a padacím dveřím, které byly tkou proti vnikání vody přes průlezy. Ihned zjistili, že byli za- ěni. Muselo se něco stát; nějaká vzpoura? Nebo se osvobodili ci? Všichni napínali své síly, aby vylomili dveře a padací uzávě- Dveře nebyly zajištěny jen hřebíky, ale byly použity i vzpěry, nimž nepomohla žádná síla. Přirozeně nastal v podpalubí velký k a stále se stupňoval.
atombo zatím přistoupil k dlouhému člunu. Strojničí se vzbudili

„Ticho! Vy na tom budete lépe než ostatní! Budete obsluhovat stroj dokud nedosáhneme našeho cíle a dostanete pětinásobnou mzdu. Jestli s tím nebudete souhlasit, zavřeme vás také. Odpovězte mi rychle, nemám čas!"

Rozpačitě hleděli jeden na druhého a nakonec ten nejodvážnější s váhavým drbáním za uchem prohlásil:

„To je čertovská věc! Nosíte naši uniformu a chcete nás donutit ke vzpouře-------- hm, jsme tady zaměstnáni u strojů a budeme je obsluhovat tak dlouho, jak bude od nás žádáno. Nyní by ale bylo nejlepší si zase lehnout na ouško a nestarat se o nic. Dělejte si, co chcete, teď je tma na to, aby člověk viděl, jak se věci mají! Já můžu počkat do rána."

„Já taky!"

„Já taky!"

Opět se zabalili do dek a ulehli. Katombo se vzdálil a byl velice spokojen s praktickým myšlením těchto mužů. Když už chtěl vstoupit do kapitánské kajuty, zaslechl hlasitý rozhovor. Položil ucho na dveře a poslouchal.

„Musím ven, nebo použiji násilí!" vyhrožoval jeden mužský hlas.

„Vy zůstanete, nebo vás zapíchnu tímto nožem!" zněla odpověď odvážné Ájši.

Rychle vstoupil a postavil se po boku své hodné ženy proti vévodovi. Ten o krok ustoupil, jako by spatřil strašidlo.

„Katombo!"

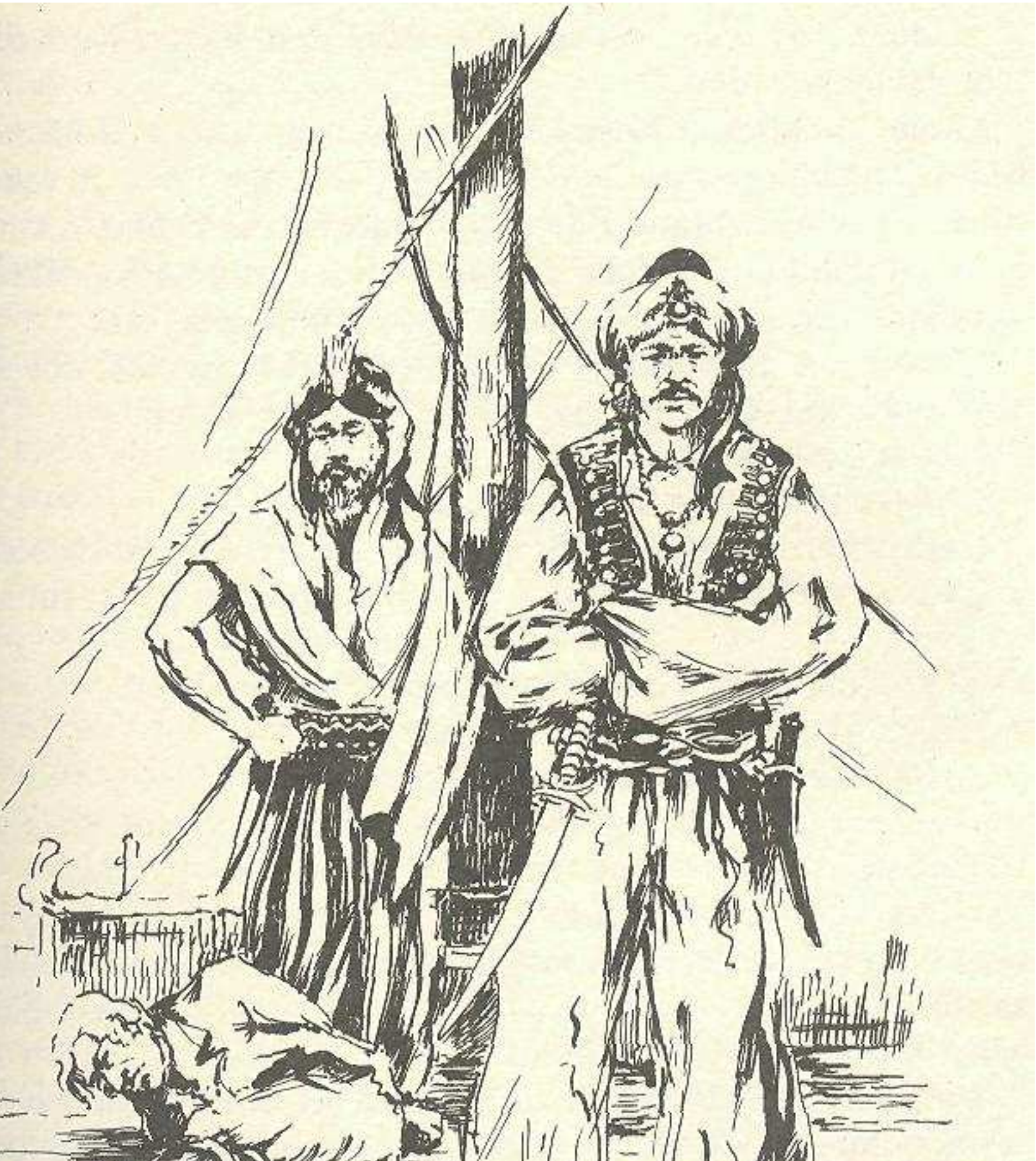
„Ano, Excellence! Přisel jsem, abych vám pomohl rozšířit vaše znalosti o námořnictvu! Musíte se totiž dozvědět, jak se začne na malé nilské bárce, aby se zajmula tak velká bitevní loď, jakou je *Drachel* Vy jste mým zajatcem!"

Všechno bylo pro vévodu tak překvapivé, že nebyl schopen jediného slova a hleděl nepřítomně s pusou dokořán. Katombo právě za sebou zaslechl kroky a tak se otočil. Poznal tři ze svých mužů, kteří si přicházeli pro nové rozkazy.

„Vezměte tohoto muže na palubu a svažte ho!"

„Svázat — mě — vévodu von Raumburg?"

Hrdě se vypjal a blýskal očima po Katombovi, jako by ho chtěl svými pohledy probodnout.

„Odneste ho dolů do kobky, ve které jsem byl zavřen a čekejt
na mě než přijdu!"

Osaměl s Ájšou. Chtěla ho zahrnout něžnostmi a laskání
něžné ji odtáhl, protože musel jednat. Jediným kopnutím roz
dveře od skladu zbraní. Zde nalezl mnoho potřebného.

„Pojď nahoru na palubu a zůstaň zatím u otce, Ájšo, doku
nastolíme klid a pořádek. Potom budu mít na tebe čas."

Odvedl ji k Remusatovi a potom vyhledal plavčíka, aby s ním
dolů do pašovy kabiny. Otevřel dveře a vstoupil.

„As salám alejkum!"

„Alejkum? Kdo jsi a co znamená ten rámus?"

„Mé jméno je Katombo a ten rámus znamená, že jsi svobodný

„Svobodný? Je to pravda? Kdo je ten, který mi dává svobodu

„Já!"

„Ty? Neznám tě a dosud jsem neslyšel tvé jméno."

„Manu Remusat je otcem mé ženy."

„Alláh akbar! Tak jste roztrhali svá pouta?"

„Je tomu tak! Celá posádka *Dracheje* zajatá včetně vévod
Raumburg; ten se nachází na palubě."

„Kdo, vévoda *von* Raumburg?" zvolal velkovezír jásavým t
„To vyváží deset vyhraných bitev! Jak se radoval on z mého
Při Prorokovi, dal bych hodně, velice hodně za to, kdyby nebyl
ale mým zajatcem!"

„O tom si promluvíme později, snad ti ho podstoupím. Jsou
tvými lidmi někteří, kteří by dokázali obsluhovat válečnou loď?"

To slibujeme!"
Pojďte!"
louhá řada mužů se dala do pohybu směrem k palubě. Osvobo- byli posláni do přední kajuty. Katombo se otočil ke kormidlu, mu Malek-paša podával ruku.
Ty jsi přemohl tuto loď! Se vším, co je na ní patří tobě! Nechtěl mě převézt do Cařihradu?"
Zeptej se Remusata! Co chce, udělám také!"
Všechno mi vyprávěl. Milost chedíva je jako stvol, který se ohne každým větrem. Ale milost Alláha je věčná a neměnná. Můj Remusat pojede se mnou do Cařihradu — *Lesku tváře světa*. Už o slíbil. Velký pán*) mu také dá zapomenout na prožité bolesti."
Je to pravda?" zeptal se Katombo otce.
en přikývl.
Tedy jedu i já, ale potom bych byl šťasten, kdybys mi splnil jednu sbu, ó vezíre!"
Vyslov ji, už je splněna!"
Vezmi si tuto loď s veškerým příslušenstvím jako dar od Katom-

Alláh il Alláh! Mluvíš vážně?"
Jak bych s tebou mohl vtipkovat?"
I vévoda patří mě?"
Tobě a Velkému pánovi! Otrávil mé mládí, matku zavraždil a nal mě do ciziny. Alláh ho dnes vydal do mých rukou, ale já ti ho uji, aby tvář padišáha svítila nad tebou — když mu předáš tohoto

„Já ti věřím a spoléhám se na tebe! Budeš kapitánem lodi *Drache*, než o tobě rozhodne padišáh lépe!"

„Tedy tě prosím, abys neprodleně oznámil svým lidem, že budou poslušní mých rozkazů. Je nejvyšší čas, abychom nastolili na palubě potřebný pořádek."

„Tak pojď!"

Šel napřed k přední kabině, kde se Turci ihned vrhli na zem před jeho tváří.

„Ležte v prachu a slyšte má slova! Tento muž zde je mým synem a přítelem! Předávám mu velení této lodě a budete ho poslouchat jako mne samotného! Znáte baštonádu a oprátku! Nyní mluv ty, synu!"

Vrátil se ke kormidlu. Katombo svolal i své Araby a poté nechal uvést všechno do naprostého pořádku. Mohli tedy doufat, že šťastně dorazí do Cařihradu.

Během těchto událostí uplynulo několik hodin. Hluk v podpalubí byl nejprve velmi bouřlivý, postupně se však zmírňoval a nakonec tam všechno utichlo. Přelstění zjistili, že svůj osud nemohou změnit.

Na východě se začalo rozjasňovat na znamení přicházejícího dne a strojničí předstoupili před kotle, aby z nich vymanili sílu páry. Pro Ájšu byl přinesen stan ze sandálu a byl postaven na čtvrtpalubě. Manu Remusat stál dosud u kormidla a Malek-paša se odebral do kapitánské kajuty; do nejelegantnějšího ubytování na lodi.

Nyní přistoupil ke Katombovi Alí, který stál u Ájšina stanu.

„Sidi, tam dole stále jeden buší a chce mluvit s kapitánem, zřejmě nějaký z důstojníků."

„Zavolej lidi, kteří momentálně nemají co na práci. Ať si vezmou zbraně a otevřeme podpalubí."

Zbraně byly zatím rozděleny a po krátké chvíli stála řada námořníků před kajutami.

„Otevři, Alí!" nařídil Katombo.

Byly vytaženy hřebíky a odstraněny vzpěry. Ihned vystoupil kapitán, následován všemi důstojníky. Sami byli po zuby ozbrojeni, viděli však, že by každý odpor bez dosud uvězněné posádky byl bláznivým počinem.

Že se jednalo o vzpouru si mohli domyslet, ale jak to vypadalo teď s celou lodí a posádkou, to nikdo nevěděl. Katombo mezitím svlékl

iformu a převlékl se do svých šatů. Jeho hrdý postoj jim zřetelně
značil, že je mužem, na kterého se mají obrátit.
Důstojníci zůstali stát a kapitán předstoupil.
„Kde je Jeho Výsost vévoda von Raumburg?"
Katombo se povzneseně usmál.
„Nyní jste v situaci, kdy musíte veškeré otázky směrovat na mě,
vého kapitána *Drache*. Tato loď je již několik hodin majetkem
ho válečného velitele, padisáha z Cařihradu, a já na vašem místě
ch si předsevzal všechno očekávat v klidu. I přesto chci mimořád-
odpovědět na váš dotaz. Malek-paša je volný, Raumburg se ale
ézá ve stejné cele, do které jste uvěznili mě!"
„Vévoda — v takové díře!"
„Ničema — v takové díře! Tak jste to jistě chtěl vyslovit. Už tam
zeli lepší lidé, jak jsem se sám přesvědčil a dokonce ne jako poli-
tí, nýbrž kriminální zajatci. 1 vy jste zajati a je úplně na vás, jestli
še postavení bude dobré nebo ne! Odložte své zbraně!"
Pánové se na sebe tázavě podívali a nakonec kapitán odepnul šavli
dložil nůž s pistolemi. Ostatní ho následovali.
„Teď budete tady klidně stát, než prohlédnu vaši místnost. Kdo se
pohne, bude zastřelen!"
Zmizel s Alím v kajutách a trvalo dlouho, než se vrátil. Když
cházel, nesl Alí, jeho nový poddůstojník, v náručí balík zavazadel.
„Já jsem si dovolil vyhledat něco, co teď nebudete potřebovat —
zné depeše, rozkazy a nařízení, které jsou pro mě velice důležité;
o vás však nepotřebné. Následujte tohoto muže, přidělí vám

Během celé doby se velkovezír neobjevil. Papíry musely obsahovat velmi důležité informace pro padišáha. Až nyní konečně vystoupil na palubu a kráčel ke Katombovi s výrazem největšího zadostiučinění.

„Alláh buď s tebou i s tvou rukou; kamkoliv sáhneš, vyroste kytka požehnání! Instrukce, které jsi nalezl, mají hodnotu tisíců váčků zlata! Dnes jsme porazili nepřítele na moři i na zemi, aniž bychom podstoupili boj a ztratili byť jediného muže! Naopak, jednoho jsme získali — tebe! Dostane se ti nejvyšších poct Vysoké Porty! Ještě jednou říkám, staň se mým synem! Chceš?"

„Já souhlasím!"

„A nes od dnešního dne jméno, které nesl můj jediný syn, než ho k sobě povolal anděl smrti!"

„Jaké?"

„Jméno Nirván! Smím tě tak nazývat?"

„Pane, žádám tě o to!"

„Ať tedy nechá Alláh zářit své požehnání nad tebou a všemi tvými cestami! Ty jsi mi opět vrátil svobodu i život, přinesl jsi velké vítězství padišáhovi! Čekají tě vysoké pocty a hodnosti! Ale zůstaň vždy tak odvážný a silný, tak věrný a upřímný, jako kdybys žil na osamoceném ostrově, na který jsi chtěl odejít se svou rodinou. A budeš-li mít ještě potom nějakého nepřítele, Alláh inhal — Alláh ať ho zatratí!"

KAPITOLA DRUHÁ

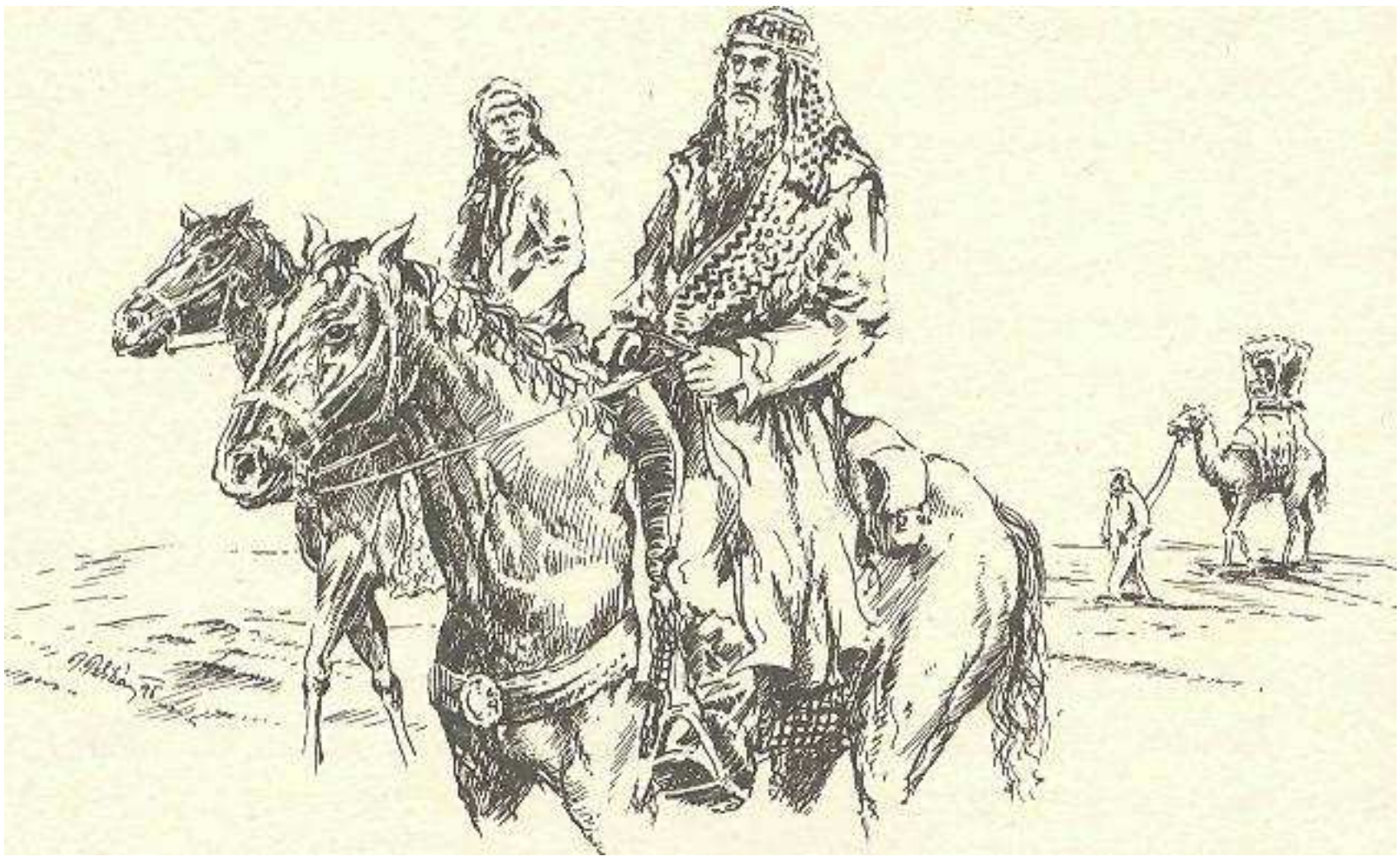
Černý kapitán

běhlo deset let od vylíčených událostí...

yl březen, nejteplejší měsíc Egypta. Písek pouště již nemohl ebávat sluneční paprsky, proto je odrážel, a žár ležel nad píseč- plání jako tekutý kov. Tento žár přinášel trýzeň každému zraku, ý se rozhlížel kolem a hledal nějaký zelený ostrov.

ouští táhla malá karavana, v jejímž čele jeli dva muži na koních. ní byl starý muž; jeho vousy již nabraly šeď stříbra, dosud však obil dojmem síly a vytrvalosti, potřebné k takové jízdě rozpále- pouští. Jeho společník byl podstatně mladší a jeho postava čnívala prvního muže o celou hlavu.

a nimi kráčel bohatě zdobený velbloud s tachtirvánem na hřbetě. ěchto dámských nosítkách seděla zahalená žena a držela v náručí dvouletou dívenku. Rysy této dětské tvářičky dávaly tušit krásu matky.

Pouští táhla malá karavana, v jejími čele jeli dva muži na koních.

„A Sobejda? Nemají potuchy, že přijdeme a jejich překvapení bude stejně velké jako radost, vyvolaná naším příchodem."

„Deset let! Je to dlouhý, dlouhý čas, co jsme je viděli naposledy. Pro tebe to byla šťastná doba, ale ne pro Omara. Ty ses stal Kapudan-pašou a on byl odsouzen k smrti, neboť se povídalo, že byl vinen smrtí mudiliera z Asuánu a vlastně pomohl našemu útěku! Sice se mu podařilo utéci, ale musí žít opovrhován a osamělý v poušti, protože jen zde je v bezpečí."

„To je špatné, ale jeho neštěstí není tak velké, jak vypadá. On a Sobejda se mají rádi a jeho mameluci zůstali věrní. Použiji svého veškerého vlivu, abych vymohl u chedíva povolení k jeho návratu."

„Bude tvůj vliv sahat tak vysoko? Vicekrál je téměř samostatný vládce své země, Masru*) a nedá nic na vůli padišáha. Musíš si taky uvědomit, že v očích chedíva jsi uprchlým trestancem!"

„Přijde na to, jestli odhalí v Nírván-pašovi Katomba. To on přelstil mudiliera a zvítězil. Ale zastav! Co je to támhle za body?"

Ukázal rukou před sebe, kde se objevilo na obzoru několik bílých bodů. Jezdci se přibližovali, proto karavana zastavila a muži sáhli po zbraních.

•) Egypt

Jsou to nepřátelé?" zeptala se zahalená s obavami v hlase.
To ještě nemůžeme vědět, Ájšo," odpověděl Katombo, „každý vatel pouště je víceméně lupič a zloděj."
Je jich mnoho," prohlásil Manu Remusat. „Můžeš je spočítat, ombo?"
ázaný si přidržel ruku nad očima, aby byl méně oslňován sluneč- i paprsky.
Pět — deset — dvanáct — patnáct — dvacet! Pokud jsou to řátelé, převyšují nás počtem."
Ale stejně se budeme bránit!"
zdci se přiblížili. Jejich bílé haiky, burnusy s kapucemi se blýs- v záři slunce. Již dávno si povšimli malé karavany a proto se k ní ližovali tím způsobem, že se rozdělili do dvou křídel, jimiž byla ečnost Katomba po chvíli zcela obklíčena.
jša se třásla strachy a přitiskla pevně k sobě malou dcerušku.
Nebojujte, ale raději se vzdejte," prosila.
Uklidni se!" prohlásil Katombo. „Nemáme se čeho bát! Znám oho z nich; on byl s Omarem el Bathu, když si vyzvedl Sobej-

ezdci mávali výhružně svými kopími a puškami a když uzavřeli vanu v kruhu, ptal se jejich vůdce:
Kdo jste?"
Jsme cestující a hledáme wáw. Přejeme si vyjít s vámi v míru!"
Odkud přijíždíte?"
ZMasru."

„Jsme jeho přátelé. Veď nás!"

„Jsi-li přítel, nemusíš se strachovat, pokud jste nepřátelé, jste ztraceni! Pojďte!"

Výprava se dala do pohybu.

Mohli jet asi hodinu, když se na vzdáleném obzoru vynořil jezdec. Musel jet na dobrém hedžínovi a běh jeho zvířete byl tak rychlý, že během pěti minut dorazil na hranici slyšitelnosti. Byl to ještě mladý muž a byl ověnčený celým arzenálem zbraní. Zdálo se, že se houfu jezdců neobává a přijel k nim. Zde konečně zastavil svého hedžína.

„As salám 'alejkum!" pozdravil a pozvedl svou ruku k čelu.

„Sal 'al —," odpověděl vůdce krátce. Musel na pozdrav odpovědět, ale neřekl ho celý na znamení, že se musí nejdříve rozhodnout, jestli bude k cizinci přátelský.

„Odkud přijíždíš?"

„Z Blidy."

„To je daleko odtud! A kam chceš?"

„DoHefru."

„I to je dost daleko. A ke kterému duáru patříš?"

„Jsem syn ben Solimánů a jmenuji se Mehem al Olahad."

„Valad Solimánové jsou mírumilovní pastevci, ale ty máš u sebe mnoho zbraní!"

„Nevíš snad, že gum, loupežná karavana obývá poušť a ‚pán s tlustou hlavou' pozvedá v noci svůj hlas? I ty jsi ozbrojen a přesto jsem tě pozdravil jako přítele!"

„Mám-li být tvým přítelem, následuj mě! V naší wáw najdeš vodu pro sebe i své zvíře."

„Jak se jmenuje šejk tvého tábora?"

„Své jméno ti řekne sám. Pojď!"

Cizinec se připojil.

Slunce se sklánělo téměř k obzoru a nechybělo mnoho ke zdejšímu krátkému soumraku, když konečně zahlédli v dálce zelené listy palem. Brzy přijeli do vádí, které bylo následkem tekoucího pramene mimořádně plodné.

Štíhlé palmy byly obsypány těžkými datlovými hrozny a pod nimi bylo postaveno asi šedesát stanů. Největší stál přesně uprostřed oázy. Před ním právě stál pán tábora — Omar el Bathu, kníže a bej mameluků.

džemálů, nákladních velbloudů nese tachtirván!"

Karavana přijížděla velice rychle, zvířata totiž cítila blízk
Obličej Omara byl poznamenán napětím, ale oko lásky vi
Sobejda ze sebe vyrazila výkřik.

„Můj otec!"

S rozpřaženými pažemi se rozběhla k němu. Remusat s
koně a přitiskl ji na svou hruď.

„Mé dítě, má dcero!"

Líbal ji s otcovskou něžností a poté pozdravil Omara,
mezitím přivítal s Katombem. Ten nyní ponechal poklek
blouda s tachtirvánem. Vystoupila Ájša a tím byla rad
zdvojnásobena. Celý tábor se dostal do radostného vyt
návštěvou. Radoval se taky valad Solimán; protože nebyl
po jeho původu, směl zůstat jako host kmene obývajícího oá

Večer seděli po dlouhé době opět všichni pod palmami a
si navzájem své zážitky. I Sobejda darovala svému muži dce
jí však už devět let, byla tedy o sedm let starší, než dcerka K

Tyto dvě od sebe odtržené rodiny mohly o sobě dát
vzácně. Omar el Bathu totiž velice často měnil místa svého
stále se musel skrývat. O to více bylo právě nyní vše přetřás

Od vody zazněly tóny rababy*) a několik děvčat se dalo
Byli tam shromážděni i všichni muži, proto i Ájša nyní
závoj a její hezká tvář byla osvětlena svitem měsíce a hvězd

*) Primitivní hudební nástroj s vřeštivým zvukem

A přece byla pozorována nepovolaným pohledem! Cizí bed
postavil za kmen blízké palmy a pozoroval skupinu s největší
ností. Také slyšel většinu jejich rozhovoru a stáhl se teprve
viděl, že se chystají k odpočinku.

V krátké době ležela oáza v nejhlubším klidu. I poušť mlčela
občas zaznělo z dálky štěkavé ‚j-a-u' šakala, nebo hluboké ‚o
hyeny.

Tu se zvedl beduín ze své pokrývky a plížil se mezi stan
dosáhl volného prostranství. Nepozorován se dostal ven a pos
směrem, odkud večer přijeli. Po dvaceti minutách zůstal stát a
z hrdla supí skřek. Okamžitě mu bylo stejně odpovězeno.

Šel směrem, odkud hlas zazněl a brzy stanul před mužem,
právě zvednul ze země.

„Tak co Selime, je to ten správný duár, obývaný mameluky?"

„Ano, sidi!"

„Konečně! Konečně ho mám a konečně si vysloužím cenu z
hlavu, vypsanou chedívem! Je doma?"

„Ano, viděl jsem ho a mluvil jsem s ním."

„Následovali jsme tvou stopu a ta se spojila s mnoha da
Koho jsi potkal?"

„Muže mameluků a jednu malou káfilu, karavanu. Mířila ta
oázy."

„A kdo to byl?"

„Byli to muži, jedna žena a dítě. Jeden muž byl nazýván Ka
a druhý Remusat; a ta žena je sestra manželky Omara el Bathu."

řádku, odpovíš hlasem bulbula, slavíka, který ze spánku zapís-
"

Poslouchám tě, sidi, ale je důležité, abych se tam vracel?"

Ty se snad bojíš?! Musíš rychle zpět; pokud by zjistili tvou
ítomnost než dorazíme my, mohli by překazit naše plány!*'

elim se otočil a vrátil se do duáru. Již se mu zdálo, že si jeho
tu nikdo nepovšiml. Rychle se odebral do svého stanu. Ale když
l usednout na pokrývku, vztyčila se náhle vedle něj vysoká
ava Katomba.

Kde jsi byl?" vyjel na něho.

Šel jsem ven, abych zahnal hyeny; budily nás ze spánku!"

á jsem slyšel hyenu tam vpravo, ty jsi však přišel zleva! Nemlu-
pravdu!"

Má ústa nikdy nevyslovila lež!"

Vyslovila! Odkud máš ty pistole za pasem?"

Ty si myslíš, že jsem je ukradl nebo uloupil? Já jsem je koupil!"

Kde?"

V —vAsijútu!"

V Asijútu? Ah, a u koho?"

U obchodníka se zbraněmi Omraha el Barata."

si velice chytrý, ale nevíš, že i já pocházím z Asijútu. Velice
ře vím, že tam není žádný obchodník se zbraněmi tohoto jména!
pistole, které si nyní pozorně prohlížím mají znamení chedíva!
rnaut nebo janičár!"

á jsem — já jsem beni Solimán!"

Pevně ho držel. Jeho hlasitý výkřik probudil všechny spáče. vé pouště jsou zvyklí na nebezpečí a neexistuje pro ně leknutí by ochromilo jejich končetiny nebo je připravilo o odvahu.

„Sem, muži! Tento cizinec je zrádce a chtěl mě zabít, když js prohlédl."

Selim byl ihned obklopen a Katombo vyprávěl, co se stal mozřejmě byl přítomen i Remusat a Omar, a tento hleděl pozo zbraň zrádce.

„Je to janičár a má nablízku spojence. Přiznáváš to?"

„Nemám co bych přiznal!"

„Tak tedy zemři!"

„A ty se mnou, vy, vy všichni — je to váš kismet!"

„Ach, prozradil ses. Svažte ho!"

„Je to arnaut nebo janičár, stejně se bude muset přiznat," pr Katombo. „Člověče, slyšel jsi snad, jak se jmenuje Kapuda padišáha?"

„Nírván-paša."

„Dobrá. Já jsem Nírván-paša a nařizuji ti, abys řekl pravdu!"

„Ty lžeš!"

„Přineste pochodeň!"

Vyhověli mu.

„Umíš číst?" zeptal se Katombo.

„Ano."

„Ach, beni Solimán a umí číst! Zde pohlédni na tuto bujurult

Vytáhl pergamen a podržel mu ho před očima. Zajatec poh

Hledám mameluka Omara el Bathu."
Nejsi sám, kdo je s tebou?"
Aga janičárů se stem a dvaceti muži."
Kde je?"
V blízkosti. Za minutu vás může napadnout."
Ah! Zhasněte pochodně! Chopte se zbraní, muži! Zaveďte ženy středu duáru a zachovejte naprostý klid. Kdo prozradil oázu?"
To ví aga, já ne."
Budiž ti darován život, protože jsi mi řekl pravdu a musel jsi bouchat."
Svolnil mu pouta a potom pokračoval:
Dávám ti svobodu. Jdi teď k agovi a řekni mu, že zde velí Nír-paša. Zřejmě se zřekne svého úmyslu."
Selim se vzdálil tak rychle, jak ho byly nohy schopny nést. Vůbec nemyslel na velblouda a odebrané zbraně. Nedaleko oázy pak potkal janičáry, kteří se blížili k duáru. Aga v jejich čele se divil jeho návratu.
Ty se vracíš? Proč?"
Abych ti řekl, že přepadení nesmí být vykonáno."
Proč?"
Kapudan-paša je v duáru,"
Nírván-paša! Připravil tě snad šejtan, ďábel o rozum?"
Sidi, je to on. Nechtěl jsem tomu věřit, ale ukázal mi svou buju-ldu."
Kdy? Teď?"

„Nezabiju ho, když mi nebude zabraňovat v plnění mých p
ností. Viděl jsi ženu toho mameluka?"

„Hleděl jsem jí do tváře, neboť podle mravů beduínů n
zahalená."

„Je skutečně tak krásná, jak bylo chedívovi vyprávěno?"

„Ano. Je nádherná jako huriska v ráji."

„Bude tedy zdobit chedívův harém! Vrátíš se teď k Nírván-
a řekneš mu, ať mi vydá mameluka s jeho ženou. Potom mírum
odtáhnu, aniž bych vstoupil do wáw."

„To neudělám, neboť jeho manželka je sestrou manželky On
Bathu."

„Potom je tedy napadnu a bude jeho vinou, že bude zabi
Možná ti odpustím tvůj trest."

Poddaný poslechl. Chvíli trvalo, než se vrátil.

„No?" zeptal se aga.

„Sidi, zlobil se a chtěl mě zabít, že jsem si dovolil mu něco t
ho navrhnout."

„Jak zní jeho odpověď?"

„Máš přijít a mameluka si vzít."

„Ví, kolik nás je?"

„Ne," zalhal Selim, aby si ještě více nezhoršil svou situaci.

„Třeba si myslí, zeje nás méně než jich. Zaútočíme! Jestli p
hlavy pěti nepřátel, které sám zabiješ, možná ti odpustím.
Obklíčíme teď oázu a na mé znamení je napadneme. Kdo se p
na odpor, bude zabit a vše, co najdeme je naším majetkem."

prostřed duáru stál aga krvácející z několika ran. Před ním leželo
hlav, které přinesl Selim.
To je dobré! Budiž ti odpuštěno. Spočítej mrtvé!"
atímco Selim plnil tento rozkaz, přistoupil aga k zajatcům. Byly to
é ženy, jediný muž se mezi nimi nenacházel. Ti byli všichni zabiti
ao těch, kteří se spasili útěkem.
e skupině žen vládl těžký strach, většina z nich měla špatné
šenosti s chováním těchto divokých janíčárů. Nedaleko na zemi
ěla Sobejda a Ájša, vedle nich leželi nataženi Remusat, Omar a
ombo. Remusat i Omar byli mrtví, Katombo byl těžce zraněn na
vě. Sobejda plakala nad mrtvolou svého muže a Ájša se snažila se
címa očima zastavit krev proudící z Katombovy rány. Pokoušela
o všemožně přivést k vědomí.
hladné oči agy přehlédly skupinu.
Jak se jmenuješ?" ptal se Ájši.
ekla své jméno.
A tento muž?"
To je Nírván-paša, nejvyšší admirál padišáha," odpověděla hrdě a
ružně. „Ty jsi ho zranil a málem zavraždil. Běda ti, až se to
išáh dozví!"
ýsměšně se smál.
Já jsem aga chedíva a tvůj padišáh mi nemůže nic udělat. Musím
louchat svého pána!"
yní se otočil k Sobejdě:
Jak se jmenuješ?"

Vytáhla nůž, který trčel za opaskem mrtvého Omara, ale aga jí bleskurychle uchopil za ruku. „Selime!"

„Předávám ti tuto ženu a dítě. Budou drženy stranou od ostatn zajatých, neboť jejich úděl je velice vážený, a ty budeš dávat po aby se jim nic zlého nestalo, nebo si samy neubl

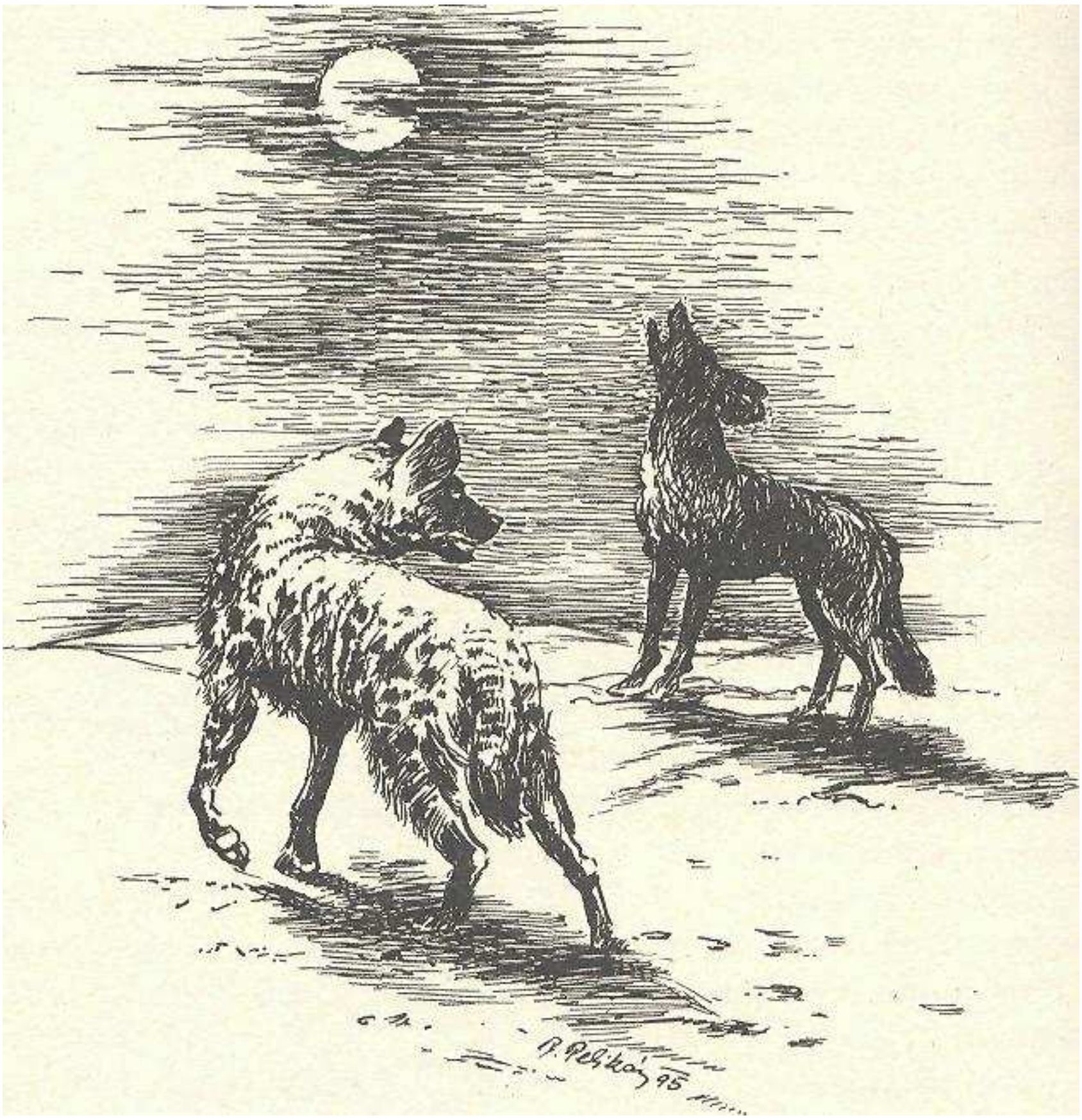
Sobejda se vrhla kolem krku své sestry, aby nebyla odtržena. Držely se navzájem největší které byla jejich jemná těla schopna. Nepomol Byly odtrženy, Selím odvedl ženu a díve jednomu velbloudovi, a musely nastoupi tachtirvánu na jeho hřbetě.

„Tyrane, zab mě!" zvolala Ájša v největší bol

Pokoušela se ho všemožně přivést k vědomí.

To nesmím. Jsi krásnější než ona a já bych tě chtěl přivést k che-
ovi. Bohužel jsi ženou Kapudan-paši a já se tě nesmím dotknout a
o zabít. Zůstaneš u něho a budeš ho ošetřovat."
Nech mě rozloučit se se sestrou !"
Udělej to!"
yl to krátký srdcervoucí okamžik, který ještě sestry spojil. Mezi
byly ženy a děti rozděleny na další velbloudy: jejich osudem byl
dej do otroctví. Když byli ošetřeni ranění janičáři, připravili se k
ezdu.
Rozejděte se!" nařídil aga sestrám a otočen k Ájše pokračoval:
echám ti zde vše, co patří Nírván-pašovi, neboť ho nesmím olou-
Řekni mu, že jsem ho ušetřil a vykonal jsem pouze svou povin-
t. Nebudete zde dlouho sami, protože někteří z vašich utekli a
edlouho po našem odchodu z oázy se vrátí. As salám 'alejkum —
buď s tebou a se všemi, které miluješ!"
ezdci nasedli a karavana se dala do pohybu za křiku unášených žen
ětí. Vinula se na východ do pouště jako obrovský had, nejdřív
zela její hlava a potom i ocas. Ájša zůstala se zraněným a s malým
tem úplně sama.
klekla si a modlila se, ne jako mohamedánka, nýbrž ke křesťan-
mu ízovi ben Marjam, synu Božímu, jež se vrátil, aby zvolal:
jďte sem, vy všichni unavení a zatížení vinou, já vás osvěžím a
sím!"
yní přitáhla Katombovo tělo až k prameni, aby omyla jeho ránu.
om se mu vrátilo jeho vědomí. Pomalu otevřel oči a poznal svou

Této noci byli blízko šakalové a hyeny,

Pomalu otočil zraněnou hlavu. Jeho zrak padl na obě mrtvoly a zároveň spatřil i další pobité ležící kolem. Opět sklopil víčka a upadl do bezvědomí.

Ženy v Orientu jsou vychovávány už od počátku jen pro budoucího muže a protože Orientálci jsou rozenými válečníky a stále jsou v nebezpečí přijít k úrazu, proto se jen výjimečně najde žena, která si nedokáže se zraněními poradit. Také Ájsa se v těchto věcech velice dobře vyznala a věděla, co má v podobném případě dělat. Hledala v zeleni rostlinky, utišující bolest a našla je. Natrhala jich větší množství a nechala Šťávu, získanou rozdrcením, kapat do rány.

té přiložila i tyto rozmačkané rostliny a obvázala Katombovi hlavu
Toto ošetření přineslo zraněnému úlevu a on upadl do náruč
bokého spánku, z níž se vyprostil až druhého dne ráno. Viděl dne
ovu scénu, kterou spatřil kalným zrakem již v noci. Musel s
dříve rozpomenout.
„Jsou všichni mrtví?" zeptal se po chvíli.
„Jenom několik jich uteklo."
„Proč ušetřili mě a tebe?"
„Kvůli tvému postavení."
„A Sobejda — proč ji vzali s sebou?"
„Je předurčena pro chedívův harém."
„Alláh inhal —- Bůh ho zatrať! Dobře mě ošetřuj a pilně m
dávej vodu a šťávu z rostlin, ať se brzy uzdravím. Všechny po
tím!"
„Budeš muset mnoho týdnů počkat."
„Alláh je všemocný a veliký — on může všechno. Mé tělo je silné
jíš se zůstat sama?"
„Bojím se mrtvých. Této noci byli blízko šakalové a hyeny. Vrát
ti uprchlí?"
„Vrátí se, až si všimnou, že vrazi odjeli."
Znovu usnul. Ájša hledala léčivé byliny a datle pro sebe a dceru
řata, která zde janičáři zanechali, se postarala sama o sebe; byl
e pro ně dost vody, datlí i křovin.
Blízkost mrtvých, jejichž těla po slunečním žáru dne začala vydá
nepříjemný zápach, byla pro Ájšu spíše tajemná než nebezpečná

„A kde jsou ostatní ženy a děti?"

„Aga je odvedl s sebou. Chce prodat ženy do harémů a otrokářům."

„Alláh inhal el kelb — Bůh zatrať psa! Kdybych byl ženatý, bych se za nimi rozjel; ještě zde jsou koně i velbloudi. Počítal mrtvé a chybí dva z našich. Jsou zajati?"

„Ne."

„Tedy také uprchlí a vrátí se, až zjistí, že janičáři odtáhli. Poc se, jestli je nenajdu v okolí a dám jim znamení, které dobře znají

Hledal rababu a našel ji. Když ji přiložil k ústům, vyloudi několik ječivých a daleko slyšitelných tónů. Když toto něko zopakoval, dostavil se úspěch — přišly tři postavy , které se op přibližovaly, aby zjistily, jestli je v oáze bezpečno.

Informoval je o stavu věcí. Nejdříve utišili citelný hlad a ž potom se poradili na dalším postupu. Byli zde čtyři mladíci, nemuseli bojovat za ženu a děti, a proto se jim podařilo utéci. T také důvod, jež je zrazoval, aby se vydávali v nová nebezpečí. Ji pronásledovali janičáry, kdyby se v jejich zajetí nacházeli ne příbuzní mladíků. Syn pouště, rozený bojovník a válečník, se neb sám za velkou nepřátelskou karavanou a čekat na okamžik, v pro jeho plány. A potom není žádná liška tak lstivá, žádný pant krvežíznivý a žádný lev tak smrtelně odvážný, jako on.

Ti čtyři se tedy rozhodli zůstat a zapojit se do ošetřování zran a ochrany oázy s tím, že později se uvidí, co bude dál.

Ještě v noci zakopali mrtvé — samozřejmě jen ty vlastní, kteř poslední odpočinek pod pískem pouště. Janičáři byli vytaženi k

„Komu patří tento dům?" zeptal se.

„Musíš zde být cizí, sidi, když nevíš, že patří chedívovi, Alláh ho ochraňuj! Uvnitř bydlí stále oberkádí, jehož padišáh, Alláh mu žehnej, posílá každý rok, aby držel právo mezi ním a chedívem."

„Den vystřídání již minul. Jak se jmenuje nový kádí?"

„Nový kádíbaši jsi chtěl říci! Jeho jméno je dlouhé jako Nil od pramenů až k moři, my ho však nazýváme krátce Abú Mossal. Sedí na divanu, protože je právě čas, kdy jsou otevřeny jeho uši všem věřícím, kteří žádají spravedlnost. Chceš taky k němu?"

„Ano."

„Tak jdi a Nejvyšší žehnej tvým slovům!"

Katombo vstoupil a vyšel po schodech pokrytých vzácným smyrenským kobercem nahoru. V patře stál kleštěnec v bohatých šatech. Jeho handžár se leskl zlatem a jeho pistole byly umělecky vykládány stříbrem.

„Co chceš?" ptal se příchozího pisklavým hlasem, jímž se vyznačují všichni kleštěnci.

„Chci mluvit s kádíbašim."

„Kdo jsi?"

„To řeknu pouze jemu!"

„To musíš říci i mně, neboť bez mého dovolení se dovnitř nedostaneš!"

„Kde je jeho divan?"

„Tamhle."

Ukázal levicí ke dveřím, zatímco držel pravici s napřaženou dlaní na důkaz, že vpustí jen ty, jejichž ruka neskrblí bakšišem.

„Ty chceš bakšiš?" zeptal se Katombo.

„Nevíš snad, že otevřená ruka otevírá dveře?"

„A ty nevíš, že Prorok říká: ‚Hladová ruka tvého služebníka poškodí tebe, jeho pána! Běda tomu, který spravedlnost prodává za zlato a stříbro!' Ode mě nic nedostaneš!"

„Takže kádíbaši nemá čas s tebou mluvit!"

„To má a já ti to dokážu!"

Rozpřáhl se a udeřil otroka do obličeje takovou silou, že se bezmocně skácel na zem. V okamžiku však vyskočil a vytáhl handžár, aby se obořil na Katomba. Ten ho chytil levicí za pěst se zbraní a pravicí zopakoval ránu tak silně, že eunuch hlasitě vykřikl.

Tu se otevřely dveře selamliku a v nich se objevil sám kád
Katombo byl otočen zády k němu, takže mu nebylo vidět do obl

„Pse! Co si to dovoluješ?!" zvolal kádí a vytasil zakřivenou ša

Katombo se otočil.

„Ta otázka je správná! Tento pes si dovolil žádat po mně b
bez kterého prý za tebou nebudu vpuštěn. Dokonce na mě
zbraň! Mám ho já osobně připravit o hlavu, nebo ho předáš d
dovi, katovi?"

„Chlape, jsi posedlý zlými džiny? Baštonáda ti je vyžene z
Kdo jsi?"

Katombo přehodil kapuci z hlavy na záda. Kádí s úlekem co
několik kroků.

„Kapudan-paša!"

„Ano, jsem to já! Jsi připraven jednat se mnou i bez bakšiše?"

„As salám 'alejkum! Vstup, pane!"

„A tento muž? Dovoluje si prodávat spravedlnost i tvé
jméno!"

„Neujde svému trestu! Otoč ke mně svou tvář a přistup!"

Kleštěnec zastrčil handžár a celý se chvěl strachem. Oba
vstoupili do selamliku, kde sedělo více mužů a několik zahal
žen.

„Běžte ven a čekejte, dokud vás nezavolám!" nařídil jim
kádí.

Zvedli se a odešli. Katombo si musel sednout na vyvýšený stu
po pravici kádího. Uvelebil se na drahocenném koberci z Kašmí

atombo sejmul fez z hlavy.
Pohlédni na tuto ránu!"
ádí se **lekl.**
Mašalláh! Ty jsi byl zraněn a nemocen! Kdo si dovolil něco vého udělat Kapudan-pašovi, nejslovutnějšímu admirálovi pa- na všech věřících?"
Přišel jsem k tobě, abych žádal spravedlnost! Potrestáš viníka?"
Alláh akbar — Bůh je veliký a moje ruka silná! Ten drzý pes to tí svým životem! Pověz mi jeho jméno."
Ty ho nepotrestáš," odpověděl Katombo pochybovačným hlasem.
Proč ne? Já ti přísahám při vousu Prorokově a všech kalifech, že nu dostane zasloužené odplaty! Jen mi jeho jméno sděl, a já ho ím, kdyby měl bydlet i v nejvzdálenějším vádí Sahary!"
Nemusíš ho hledat v Sahaře, neboť se nalézá zde v Káhiře. Je to lív!"
ádí se ulekl.
Alláh ochraňuj tvou duši i tu mou! Jak je možné, že vicekrál adl Kapudan-pašu padišáha?"
On to neudělal, ale jeho aga janičárů."
Kde k tomu došlo?"
V jedné oáze, do které jsem se vydal na návštěvu svých přátel."
Aga byl před třemi měsíci vzdálen delší dobu z Káhiry, aniž by věděl, kam se odebral. Stalo se to v té době?"
Ano,"
On vás přepadl a věděl, že jsi byl proti tomu?"

„Ten rajjis jsem já!"

„Ty?!" zeptal se kádí překvapeně.

„Ano, já. Mudilier z Asuánu uloupil sestru mé ženy. Byla nevěstou knížete mameluků. Odvedl jsem mu ji a on mě násle se svými lidmi. Padl v čestném boji. Utekl jsem s Remusatem a el Bathu se musel schovávat v poušti, protože ho chtěl mís zabít. Před třemi měsíci jsem jel s Remusatem a mou žen mamelukům. Byli jsme napadeni agou a on pobil všechny Ženy a děti odvedl s sebou."

„Takže Remusat a Omar el Bathu jsou mrtví?"

„Jsou mrtví!" zaskřípal Katombo zuby. „Ale já je pomstím!"

„A na kom?"

„Na jejich vrahovi, a ty mi pomůžeš!"

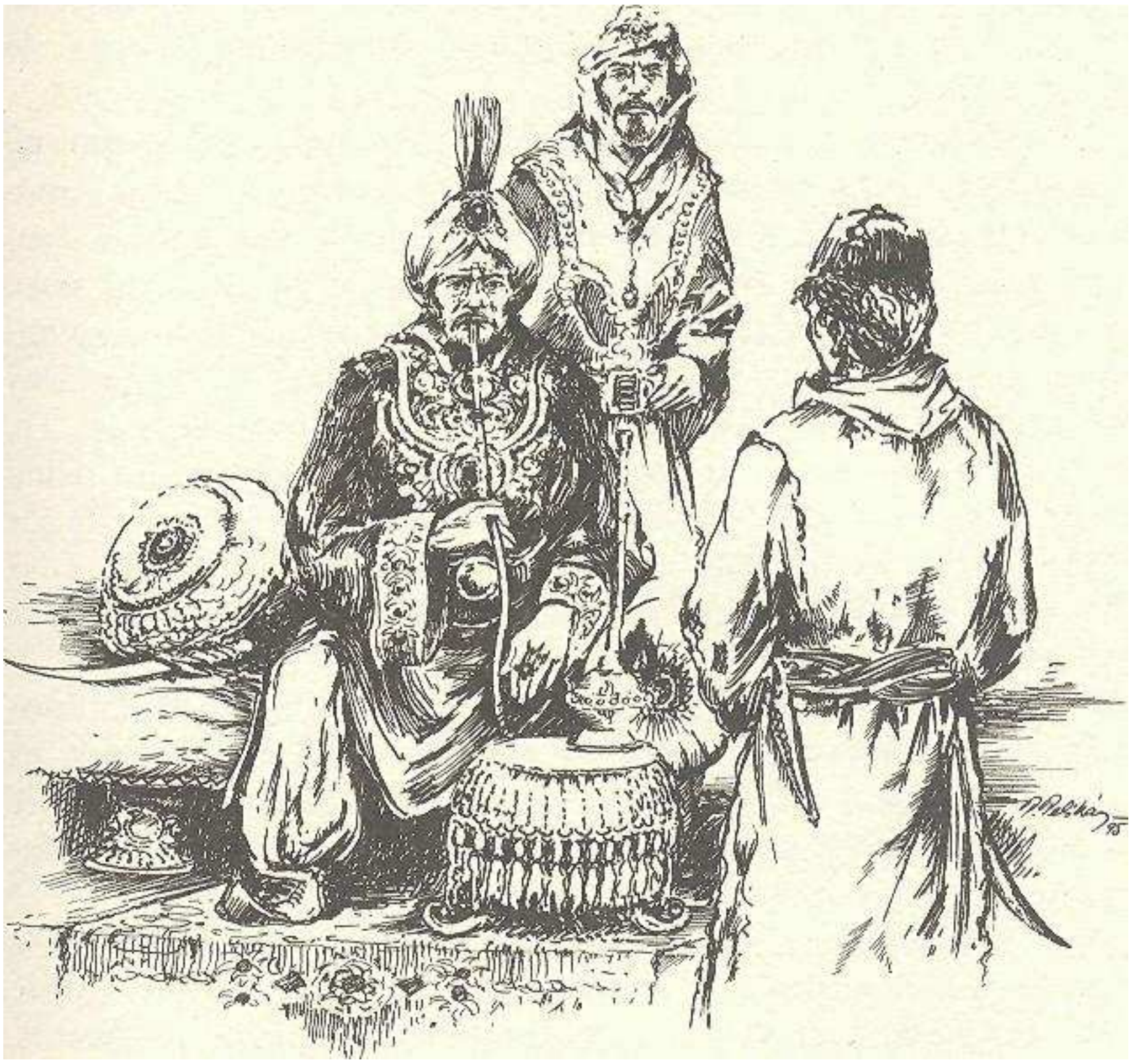
„Tento čin se stal na rozkaz chedíva. Řekni sám, jestli ho soudit?"

„Ty jsi mi při vousu Prorokově a všech kalifech slíbil spr nost! Nevíš, že žádný pravověrný neporuší tuto přísahu?"

„Já ji dodržím, jak mi mé síly budou stačit! Alláh ví, že č však nedokáže víc, než je mu dáno. Vyprávěj mi vše co nejpo nejí!"

Katombo mu podal zprávu o svých egyptských zážitcích v tak rozsahu, jaký považoval za nutný. Kádí zůstal hluboce zamyšlen dobu. Nakonec vysvětlil:

„Kdo je vlastně vrahem? Chedív ne, protože nemohl znát okol a aga taky ne, neboť udělal to, co považoval za nejlepší. Není

Sedět na bílém hedvábném divanu s dýmkou v ústech.

„Na to právo nemá. Ona není otrokyně, jez může být prodána!"

„Tedy jsme ukončili náš rozhovor. Alláh tě ochraňuj!"

Zvedl se. Kádí ho následoval a ještě ho zdržel.

„Kde bydlíš?"

„Mí lidé jsou dosud v karavanseráji."

„Tedy tě žádám, abys považoval můj dům za tvůj!"

„Ty si to přeješ a já ti vyhovím."

„Ale nezapomeň, při všem, co sis předsevzal, že chedív není přímým poddaným nebo úředníkem padišáha, a že sultánova moc se často nerozprostírá tak daleko, jak se to jeví. I proto je můj úřad zde Špatný a těžký. Přiveď ostatní ke mně a já ti pomohu, pokud mi budou stačit síly."

Katombo se odebral zpět do karavanseráje a po nějaké
přivedl Ájšu a služebnictvo do domu kádího. Potom se vyda
paláce místokrále.

To bylo zcela mimořádné podnikání pro muže jeho postaven
zemích horkého pásma se každý dobře situovaný a vysoce posta
muž obklopuje větším počtem služebnictva, než je tomu v seve
zemích. Pro každý jednotlivý úkon je zde zvláštní sluha a s
masou poddaných se hlavně při vycházkách jeví vše pompézní. S
vycházka je vlastně nesprávný výraz, neboť vznešený pán ani n
ani nejede po veřejné ulici, nýbrž se nechá nést. To, že se Kato
vydal do paláce pěšky a sám, mělo svou příčinu v tom, že se
služebnictva nepřibírá na podobná jednání, ale zde to mohlo
považováno za přečin proti úctě k chedívovi, když neobk
Katombo při svém postavení svou osobu impozantním doprovode

Místokrál zrovna opustil lázeň. Seděl na bílém hedvábném div
s dýmkou v ústech. Jeho rudý kabátec se blýskal brilianty, na tur
se leskla agrafa, jejíž cena se mohla počítat na statisíce a rul
damascenské čepele, ležící vedle něho, měla knoflík z diaman
byla posázena vzácnými kameny.

Vládce Egypta měl špatnou náladu. Před ním stál aga jani
nejvyšší velitel místokrálovy policie a podával mu denní zprávu.
tak obsažná, že vyvolala zlobu a nevoli vysokého panovníka.

Tu se připlazil jeden otrok.

„Co chceš, pse?" vyjel na něj chedív.

„Pane, muž, jenž se nazývá Nírván-paša, chce s tebou mluv

ké chediv pouze pokynul pravicí. V jeho chladných rysech se vila ani známka radosti, ale ani nelibosti.

s salám 'alejkum! Admirál padišáha je mi vítán. Jaká záležitost tvé kroky ke mně?"

epřicházím jako vyslanec sultána, ale kvůli soukromé záleži-"

no zrak pohlédl temně na agu a potom spočinul tázavě na ívovi. Ten pochopil němou otázku a odpověděl:

en muž je má pravá ruka! Můžeš před ním mluvit, jako bych zde ám."

otom mi tedy dovol, abych se posadil."

táhl si nohou polštář do blízkosti chedíva a usedl na něj. Mís- l zapomněl nabídnout Kapudan-pašovi místo a byl nucen při- t toto napomenutí.

osaď se a začni," prohlásil nato klidným tónem a vráska nad m prozradila, že byl pozloben sebevědomým jednáním Kapu- paši.

íkáš, že tento muž je tvou pravou rukou," prohlásil Katombo. č, ó králi, se tato ruka postavila proti mně?"

roti tobě?" ptal se chediv s dobře vylhaným překvapením. „Mluv ěji!"

tombo lehce nadzvedl svůj fez.

odívej se na mé zranění. Způsobila mi ho zbraní tvá pravá ruka!"

y tam máš ránu, kterou ti měl způsobit můj aga?"

„Vyjasnění už znáš/' odpověděl Katombo klidně. „Já si n
dovolit te připravovat o vzácný čas. Aga zabil v poušti mé p
Řekni, jestli se to stalo na tvůj rozkaz?"

„A jak se tví přátelé jmenovali?"

„Manu Remusat a Omar el Bathu."

„To pro tebe není doporučením! Nemáš lepší přátele?"

„Byli to ti nejlepší lidé, nikde bych nenašel lepší!"

„Byli to vrazi! Zabili Hámida el Areka, mudiliera z Asuánu
museli zemřít. Nevíš, že korán říká: ‚Ed dem bed dem, — k
krev, oko za oko!'?"

„Oni ho nezabili, ale zvítězili v poctivém boji! Ukradl dce
musata a nakonec proti němu ještě pozvedl zbraně, třebaže m
rajjis prominout. A co udělali mamelukové, které jsi nechal za
s Remusatem a Omarem?"

Oči chedíva sršely na mluvícího.

„Pse! Jak si dovoluješ se mnou takto hovořit?!"

„Pse? Ty si dovoluješ Nírván-pašovi, admirálovi padišáha
psů?"

„Já se ničeho neodvažuji, protože tě mohu zničit jediným po
ruky!"

„Ty nejsi můj pán, ani představený, nebojím se tvých posun
výhružek! Remusat není vrahem mudiliera a Omar el Bathu
vůbec přítomen v okamžiku smrti místodržitele."

„Dokaž to!"

pět se mýlíš. Já jsem Nirván, Kapudan-paša padišáha všech
ch. Kdo se opováží urazit mě, urazí padišáha!"
y jsi Nírván-paša, ale především jsi můj poddaný, neboť jsi
en v Masru a byl jsi rajjisem na svatém toku."
jsem byl rajjisem, ale narodil jsem se v jiné a vzdálené zemi.
em tvým poddaným a teď před tebou stojím z vůle těch zavraž-
ch. Kde je Sobejda, žena Omara el Bathu?"
y nevíš, že pravověrný nikdy nemluví o svých ženách?"
otom ani ty nejsi pravověrný, protože jsi o Sobejdě mluvil ke
u agovi. Mrtvé již nemůžeš přivést k životu, ale vydej mi Sobej-
její dítě!"
edl se a stál hrdě a panovačně před mužem, jemuž náleželi
ni obyvatelé Egypta jako otroci. Také chediv se postavil a sáhl
é šavli.
ž v životě Sobejdu nespatříš!"
ji po tobě chci a žádám i všechny poklady, uloupené agou
elukovi."
y chceš? Chachacha; jeden můj pokyn a svíjíš se v prachu u
nohou! Nestojíš přede mnou jako důstojník padišáha, ale jako
mudiliera. Kdo se dozví, kde jsi skončil, když tě odsoudím za
čin? Proč jsi přišel jako plížící se derviš a ne v doprovodu,
jném Kapudan-pašovi? Hlavu ti mohu nechat setnout, aniž by se
někdo dozvěděl!"
Mýlíš se! Kádíbaši ví, že jsem šel k tobě; čeká na můj návrat a

Bezhlavé tělo se několik okamžiků kymácelo a zřítilo se na dra
cenný koberec, po němž se rozlila kalužteplé krve.

„Tak umí zacházet Nírván-paša se svou šavlí, když je d
porušit mír domu!"

Otřel zakrvavenou čepel o polštář, na kterém dříve seděl. T
již zasunul šavli do pochvy, stál zde chedív dosud strnulý lekn
hrůzou. Teprve po chvíli se mu navrátil hlas.

„Vrahu," řval hrozným hlasem a vyřítil se s napřaženým
na Katomba.

Ten zachytil vládcův úder pouze rukou, ale tak obratně, ž
daleko odlétla. Tedy chedív vytrhl pistoli % opasku a stiskl
Katombo se bleskurychle otočil a kulka mu hvízdla kolem
Zvuk výstřelu ihned přilákal několik služebníků, nacházejícíc
této chvíli poblíž selamliků.

„Zadržte toho vraha a svažte ho!" nařídil chedív a pěnil vzte

Katombo opět vytrhl šavli.

„Stůjte!" zvolal přísně. „Já jsem Nirván, Kapudan-paša pa
Já jsem se pouze bránil, ale kdo se mě dotkne, je synem smrti!"

Tato slova i jeho hrdý postoj zapůsobil na otroky, z nich
většina odmužnělí kleštěnci. Katombo využil jejich váhám a oc
Chedív se třásl zlostí, ale než se odhodlali kleštěnci pašu násl
byl on již zamísen do davu lidí před palácem. Místokrál vys
druhé pistole mezi sluhy a několik jich srazil k zemi. Poté naří
ihned přivedli kádíbašiho.

Ten mezitím netrpělivě očekával Katombův návrat.

„Jak to proběhlo?" promluvil na něj, když se objevil. Tvé o

„Ano. Ani já, ani padišáh tě nemůžeme zachránit. Porušil jsi mír královského paláce a nejvyššího policejního úředníka říše jsi zabil. Propadl jsi spravedlnosti a pomstě chedíva."

„Nejsem podřízen jeho spravedlnosti."

„To jsi!"

„Ale já se nepodřídím."

„Donutí tě!"

„Budeš mě chránit. Žádný chedívův kavas nesmí do tvého domu vstoupit."

„Mášalláh, to je pravda a ty budeš u mne bydlet. Jakmile však překročíš práh, zatknou tě."

„Budu opatrný. Teď hned napíšu padišáhovi pravdivou zprávu a on rozhodne, co se má stát."

„Já k ní přidám svou, ale nebudu ti zapírat své obavy. Padišáh musí brát na chedíva ohledy."

„A na svého nejvyššího námořního důstojníka ne?"

„Ano, ale to poslední není tak důležité, jako to první."

Nyní dorazil posel a předvolal kádího před místokrále. Následoval výzvy a s početným doprovodem se odebral do chedívova paláce.

Trvalo velice dlouho, než se vrátil. Jeho obličej nezvěstoval po-vzbuzení ani naději.

„Je to tak, jak jsem řekl. Chedív vyžaduje, abys byl vydán."[v]

„Ty mu odmítneš?"

„Ano."

„Co udělá?"

„Musí respektovat mezinárodní právo, které ti skýtá v mém domě ochranu. Ale velice těsně nás obklíčí, určení kavasové jsou již na cestě."

„To mi nijak nenahání strach. Neopustím tvůj dům dříve, dokud nepřijde rozhodnutí padišáha."

„Chedív ho bude mít v ruce dříve než ty."

„Jak, dříve?"

„Když jsem ho opouštěl, vysílal již posla do Cařihradu. Ten si bude stěžovat jménem místokrále na tebe a bude požadovat tvé vydání a potrestání."

„Koho poslal?"

„Zajmutí tohoto muže a osvobození velkovezíra Ma
se nalézal jako zajatec na lodi *Drache*, dalo válce t
mohl padišáh diktovat mírové podmínky. Ten vévoda
situaci vysvětlit tak, že byl osvobozen, a dokonc
úkolem projednat s králem Norlandu podmínky s
potom nemusel za svůj mír tolik platit. Myslím si, že t
může být nyní nebezpečná i mně."

„Já mám stejné obavy, ale budu stát při tobě, po
dovolí. Samozřejmě si myslí chedív, že i ty vyšleš po
du; dokonce si myslím, že mu budou klást do cesty pře

„To je pravděpodobné. Neexistuje možnost, jak tom

„Mám jednoho věrného sluhu, na něhož se mohu p
On by snad to poselství dokázal doručit. Komu ho má

„Velkovezírovi. Je mým přítelem, věrným přítelem.

„Tak tedy rychle piš a ostatní už zařídím. Nech
Alláh."

„Zmínil ses u místokrále o Sobejdě?"

„Ano."

„Co odpověděl?"

„Řekl, že se ještě dnes večer dozvíme, jak s ní hodla

„Nechá ji ve svém harému a já nemohu udělat nic
bození."

„Ale jeho slova zněla tak, jako kdyby ji byl och
vydat. Počkáme do večera, ten přinese rozhodnutí."

Kádí měl pravdu, večer přinesl rozhodnutí.

lo už po půlnoci a obyvatelé Káhiry spali. Jen tu a tam se ještě vila bíle zahalená postava na terase domu, aby se napila z chladu Nyní běželi tichými uličkami čtyři nosiči s nosítky; vedl je jeden jník janičárů. Ten nařídil zastavit před branou paláce ká-díbašiho lepal.

evřelo se malé okénko a objevil se ospalý obličej černého strážce éltak sáide — požehnanou noc!" pozdravil janičár. „Jsi strážcem o domu?"

no. Co si přeješ, ó, pane?"

e tvůj pán, kádíbaši dosud vzhůru?"

ště sedí v arkýři a pracuje."

bydlí zde pán, jehož jméno je Nírván-paša?"

Ano."

e taky ještě vzhůru?"

o nevím."

ak ho vzbuď a otevři."

tuto pozdní hodinu? To nesmím, můj pán by se na mě rozzlo-

á nechci vstoupit, musím pouze předat nosítka."

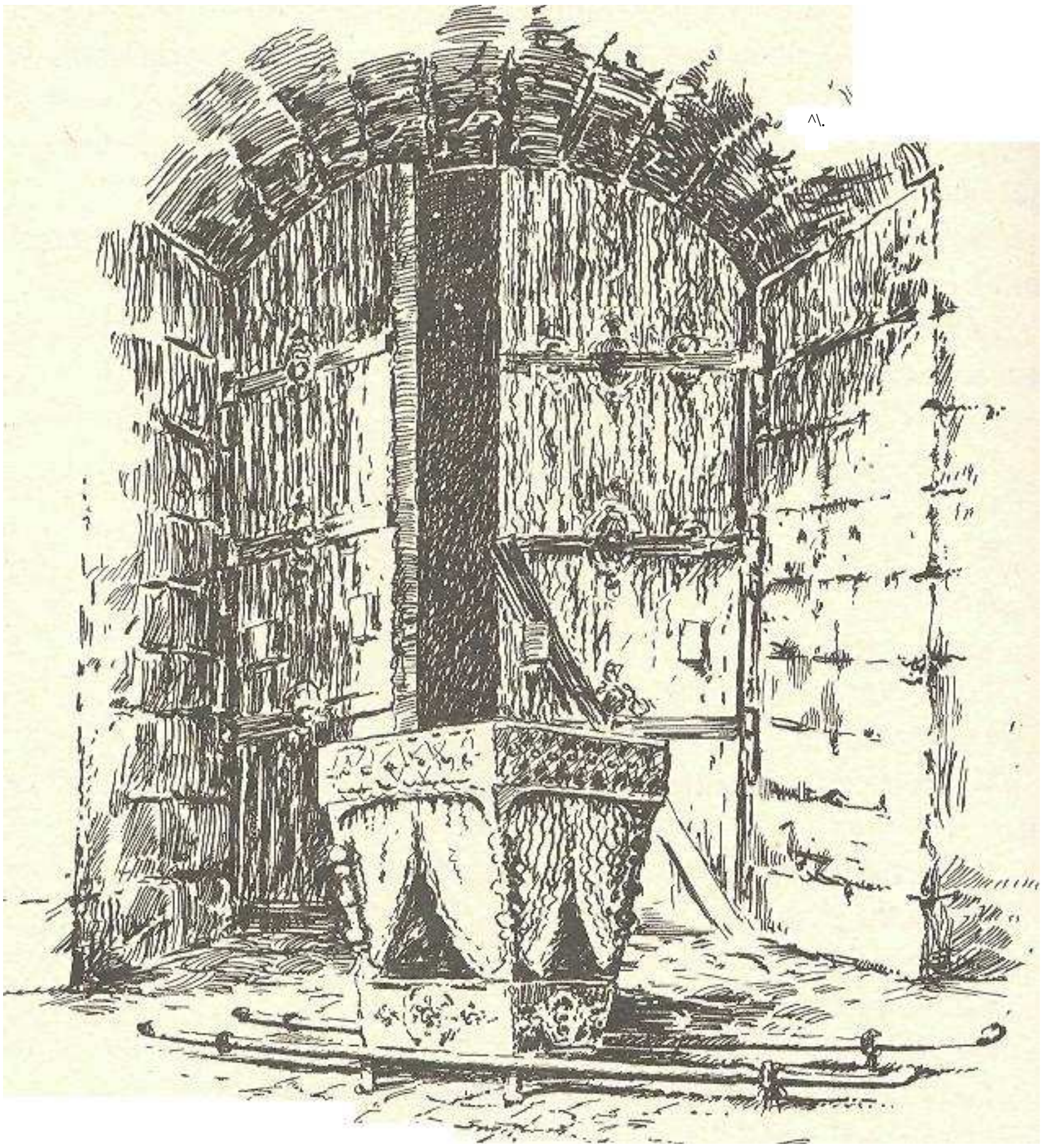
do sedí uvnitř?"

ašou očekávaná osoba."

do ji posílá?"

hedív."

edy otevřu. Ty však nevstoupíš, pouze nosiči a po složení no-

... složili nosítka ve dvoře a mlčky se vzdálili.

Černoch sebou hodil na zem a odvážil se jen lehce pozvednout hlavu.

„Vím to, pane, ale přece jen jsem musel rušit. Místokrál poslal nosítka."

„Nosítka? Prázdná? A pro koho?"

„Pro Nírvána-pašu, nejsou prázdná."

„Koho ukrývají?"

To nevím. Přinesl je jeden důstojník janičárů a zakázal mi po-
nout dovnitř na jejich obsah. Mám vyřídit, že místokrál posílá to,
o něm Nírván-paša požadoval."
ádí překvapeně vstal.
di dolů a pokračuj ve službě!"
ernoch se vyplížil ze dveří a kádí se rozběhl do pokojů Katomba.
a dosud seděl u své ženy a probíral s ní události posledních dnů.
ž zaslechl kroky v předpokoji, zvedl se a vyšel ven.
To jsi ty?" zeptal se překvapeně, když poznal kádího.
To jsem já. Vidím, že dosud nemáš na duši klid. Pojď se mnou
do dvora."
Co tam budu dělat?"
Podíváš se na nosítka, které ti posílá místokrál."
Kdo v nich sedí?"
To musíme nejdříve zjistit."
atombovu duši přepadla neblahá předtucha. Oba muži se rychle
brali do dvora a otevřeli nosítka. Paprsek měsíce osvětlil vnitřek a
viděli bledý obličej ženy, z něhož jim hleděly v ustrety dvě široce
evřené oči bez lesku.
Sobejda!" zvolal Katombo ve strnulém úleku.
Sobejda, dcera Remusata a žena Omara el Bathu?" zeptal se kádí.
Ano. Místokrál ji nechal zavraždit!"
ádí se rychle vzpamatoval.
To dosud nesmíš tvrdit, možná zemřela, nebo se sama usmrtila.

„Mrtvá. Tato ztuhlost je však nepřirozená, ta žena nezem
náhodně."

Katombo přiblížil světlo a prohlížel pozorně obličej mrtvé.

Úplně s ním cukla myšlenka, která mu prolétla hlavou.

„Podívej se na nos a — na tento prsten na její ruce."

Nosní dírky byly nepřirozeně široce rozevřeny a tmavě zabarv

„Co myslíš?" zeptal se kádí.

„To je prsten mameluka. Stále ho nosil na prstu a nikdy ho od
nedal. Jednou mi řekl, že prsten obsahuje jemný prášek, připra
moudrým mágem. Kdo si k němu silně přičichne, musí dříve
později zemřít. Záleží na množství výparů, které jsou vdech
Protilátka a tedy záchrana neexistuje."

„Co to má být za prášek?"

Katombo stáhl prsten z ruky mrtvé.

„Podívej se. Kroužek není zdoben žádným kamenem, nýbrž z
pečetí mameluků a pod ní se nalézá dutá kapsle. V té je p
ukryt.[4]"

„Otevři ji!"

„To je nebezpečné. Zavři pusu a nos!"

Oba si uvázali šátky kolem úst i nosu a Katombo se pokoušel
otevřít. To se mu po chvíli podařilo. Spatřili jemný namodralý p
a na něm ležel, třebaže byla kapsle velice malá, kousek p
Přečetli zřetelně slovo , vlasy'.

„Co to znamená?" zeptal se kádí.

„Stáhla ten prsten z ruky Omara, když ležel mrtev vedle ní a

bez své cti a bez dítěte, proto zemřu. On ti pošle mou mrtvolu a Ty najdeš tato slova. Líbej Ájšu, žijte blaze a pomstěte mou smrt i zavraždění mého Omaral

Sobejda

Katombova pěst se rozevřela a rysy jeho tváře cukaly v divoké zlobě.

„Půjdu k němu a zabiju ho!"

„Z tvých úst mluví zloba. Zapomínáš, že nemůžeš opustit tento dům a chedíva nelze zabít tak snadno jako felláha, nebo Araba z pouště."

„Proč ne? Má snad několik životů, nebo je jeho srdce obrněné proti vniknutí kulky?"

„Je stejně smrtelný, jako každý jiný. Ale ta msta tě bude stát život! Mysli na svou ženu a dcerku!"

Výhružně vztyčená ruka Katomba klesla.

„Máš pravdu, ale stejně zemře. Ne kulkou, ne mečem nebo mou dýkou. Musí zemřít stejnou smrtí, jakou připravil dceři Remusata!"

Nasunul nebezpečný prsten na svou ruku. Kádí položil svou paži varovně na jeho rameno.

„Prorok říká: ‚Než slovo vyřkneš, tři hodiny přemýšlej, než však vykonáš čin, mysli třikrát tři roky!* Neuděláš nic, dokud tvá duše nebude klidná a tvé oči stejně ostré jako dříve. Život panovníka je svatý a nedotknutelný."

„Není svatější a méně nedotknutelný, než každý jiný život. Ale o to se nestarej! Nírván-paša neudělá nic, co si nejdříve velice pečlivě a podrobně nerozmyslel. Jak však mohu získat to dítě ven?"

„Zřejmě ho taky usmrtila."

„Ne, matka nikdy nevezme tak snadno život dítěti, jemuž ho sama dala. Kdyby to byla udělala, byla by i mrtvolka dítěte v nosítkách."

„V tom ti dávám za pravdu a souhlasím, že to dítě mu nepatří. Jak ho však chceš donutit, aby ti ho vydal? Jestli je tak krásné jako jeho matka, stane se po několika letech ozdobou jeho harému."

„Je krásná. Musím vyčkat, až dorazí rozhodnutí padišáha."

„Tak budeš mít příležitost cvičit svou trpělivost. Řekneš své ženě, že je Sobejda mrtvá?"

jiní, nýbrž i chedivem. Právě seděl při kefu, poledn
když vstoupil jeden ze sluhů a podal hlášení:

„EJEfendi, venku stojí muž a chce s tebou mluvit"

„Kdo je to?"

„Je to Kapudan, kapitán z Cařihradu."

„Jak se jmenuje?"

„Fesár Achmed"

Obličej Katomba se zachmuřil, Fesár Achmed by
daný padišáhovi a již několikrát nechal pocítit věříc
přísné spravedlnosti. Zaručeně nebylo dobrým znam
vyslal právě tohoto muže k předání jeho konečného r

„Nech ho vstoupit!"

Sluha vyhověl jeho rozkazu a za okamžik vešel muž
obličej byl orámován hustými vousy a nevzbuzoval ž
Namísto hluboké poklony, jíž byl Kapudan-pašovi p
pouze pravici k srdci, přistoupil o několik kroků a
vzpřímeném, téměř vyzývavém postojí.

„Kdo tě posílá, Fesár Achmede?" ptal se Katombo

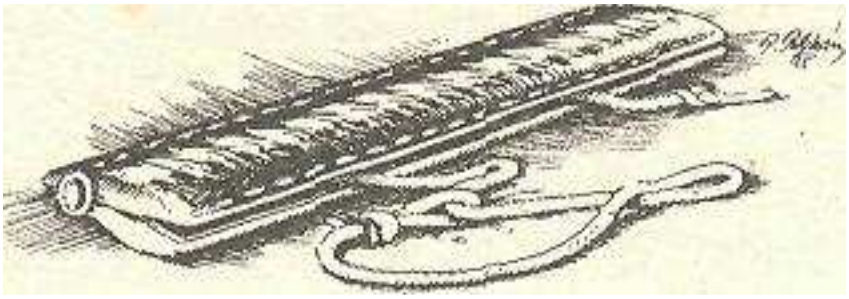
„Oba — padišáh, jehož Alláh nazývá svým miláč
dan-paša, hrdina jako žádný před ním,"

„Kapudan-paša? To jsem přece já!"

„To jsi byl — nyní je jím ale Rumid-paša, kdysi kvu
ný do Smyrny."

„Ach, Alláh je velký, ale ty a sultán jste ještě vě
poselství tebou přinášená?"

pudan sáhl do kapsy a vytáhl pouzdro, potažené velmi ou safiánovou kůží a kované m.

vytáhl malé pouzdro, potažené jemnou safiánovou kůží a kované zlatem.

ládce všech věrných ti po-
t
ným prostřednictvím za tvé
jší zásluhy a též po tom, co
ě naposledy slyšel, tento šperk. Nařizuje ti, aby sis ho navlékl
přítomnosti. Musím mu potvrdit, že jsi ho skutečně zavěsil na

mbo vzal pouzdro a otevřel ho. Spatřil nebezpečný šperk, k
rozdávání měl právo pouze sultán — byla to žlutá hedvábná
. Kdo ji dostane z milosti padišáha, je povinen se na ní pověsit.
mbo na ni dlouho hleděl a konečně klidně prohlásil: „Ukaž mi
bujurultu!" „Ty mi nevěříš?"
e! Mám se snad pověsit na přání muže, jemuž nedůvěřuji?
až se!"
měšný úsměv přelétl obličejem Kapudana. Vytáhl pergamen a
al ho pašovi. „Zde máš plnou moc padišáha!'*
e pravá. Vládce všech muslimů se vyznačuje opravdu králov-
a neskutečnou vděčností! Nechť mu Alláh žehná! Jaké posel-
neseš od nového Kapudan-paši?"
m ti říci, že tři muži se namáhali ti zajistit tento královský dar."
teří?"
pudan-paša, chedívův posel a jeden Frank, křesťan, těšící se

Jako s takovým s tebou mám jednat, když nebudeš chtít poslech
nout!"

„Jak se mnou chceš jednat?"

„Musím ti setnout hlavu a přinést ji padišáhovi."

„To nebudeš mít zapotřebí, neboť já sultánův příkaz přesně
slovně splním, tak, jak jsi mi ho přednesl. Ty jsi řekl, že vládce v
věřících mi nařizuje navléci v tvé přítomnosti tento šperk, abys
potvrdit, že se tak skutečně stalo."

„To je pravda."

„Tak se podívej, jak poslechnu!"

Vzal šňůru a položil si ji jako šálu kolem krku.

„Počkej! Tak to nebylo míněno. Támhle je přece okenní mří
ní se pověsíš a já budu čekat, dokud se nepřesvědčím, že jsi sku
mrtev."

„Myslíš? Já jsem tě přesně poslechl, víc nemůžeš žádat. V
zpět do Cařihradu a vyřiď svému pánovi, že jsem nosil jeho
Můj život patří Bohu, ne sultánovi. Jestli jsem se provinil prot
zákonům, ať nerozhoduje o sebevraždě nebo vraždě, ale ať usk
otevřené soudní jednání."

„Ty se vzpěčuješ?"

„Vzpěčuju se."

„Potom si vezmu tvou hlavu!"

Vytáhl zakřivenou tureckou šavli a přistoupil výhružně k ně

„Ty?" zvolal Katombo opovržlivě.

„Ano, já! Tvá obrana ti nepomůže, jsem stejně silný a ši

Katombo prohledal kapsy mrtvého. Našel v nich sultánův dopis. Obsahoval zprávu o tom, že v okamžiku jeho předání již Nírván--paša visí na hedvábné šňůře. Jak se zdálo, dosud nikdo v Káhiře nevěděl o úkolu, který měl Fesár Achmed vykonat. Nirván se rychle rozhodl. Měl dost času se dobře připravit k útěku.

Uzavřel všechny místnosti, takže nikdo nemohl vstoupit a zjistit, co se zde stalo. Potom poslal Ájšu s malou Almah v nosítkách pryč. Doprovázel je spolehlivý sluha. Venku hlídající kavasove sledovali hlavně jeho a nechali ostatní projít. Katombo se teď odebral ke kádímu. Ten neměl nejmenší tušení o věcech, jež se udaly.

„Přisel jsem, abych se s tebou rozloučil."

Kádí na něj pohlédl s překvapením.

„MáŠ zprávu od sultána?"

„Ano."

„Jak zní?"

Katombo mu vše přímo vyprávěl. Kádí se velice vážně zachmuřil.

„Víš. že tě musím vydat padišáhovi?"

„Uděláš to?"

„Vystoupil jsi hodně vysoko a hodně hluboko jsi zase klesnul. Ty opět dosáhneš svých výšek! Sultán má následovníka a ten, to ti nyní musím přiznat, vydal zvláštní příkazy v souvislosti s tebou. Máš být svobodný!"

„Jsi mým pravým přítelem! Vím, že opět dosáhnu svého postavení, a potom si vždy na tebe vzpomenu jako bratr na bratra."

„Kde máš ty své?"

„Už dávno vyrazili. Setkám se s nimi na bezpečném místě."

„Jak chceš přelstít kavasy?"

„Opustím dům jako derviš."

„Budou mít podezření, protože vědí, že žádný derviš nevstoupil. Znají tvou tvář?"

„To mohu lehce předpokládat."

„Tak ti dám oblečení běžce. Vyjedu si ven a ty mě budeš doprovázet."

„Tedy si vezmi s sebou raději nosítka, abych si mohl odnést potřebné věci."

„Jak si přeješ. Tvůj byt nechám vyčistit a mrtvola bude odklizena."

„Hlavu si však vezmu s sebou."

„Dělej, jak se ti zlíbí!"

O půlhodinu později se otevřela brána a kavasové přist
blíže. Spatřili čtyři nosiče a-dva běžce, kteří měli v rukách nils
če, aby zajistili pro svého pána potřebný prostor v úzkých ž
uličkách.

Kádíbaši vyšel ze dvora a otrok za ním přinášel jeho dýmku.
jasně vidět, že nosítka jsou dosud prázdná. Kádí vstoupil a nos
chopili dřevěných nosidel. A nyní již vyrazili ze vrat rychlým
pem. Kavasové dost rychle neodstoupili a oba běžci vpředu se
svému úřadu.

„Remalek, vpravo!" zvolal jeden a „Šimalek, vlevo!" vola
hý. I přes své poslání ohrožení policisté rychle ustoupili z d
bičů a nosítka zmizela v ruchu ulice. Katombo unikl...

Druhého dne přišel do paláce místokrále felláh a vyžadova
mluvu s chedívem. Palácový strážce se ho vyptával dále a doz
se, že muž přináší k předání důležitý dopis k rukám místo
Protože byl však obyčejným felláhem, nebyl vpuštěn. Dopi
odebrali a on zmizel. Listina šla z jedné ruky do druhé, až ko
dorazila na svou správnou vysokou adresu.

Vládce Egypta obdržel dobře zapečetěný dopis ze silného p
menu a otevřel ho. Obsahoval list popsaného papíru s mal
jemnými tahy. Musel ho přiložit až k očím a dlouho trvalo,
mu podařilo rozluštit jeho obsah. Dopis zněl následovně:

Vrahovi a tyranovi

Právě od n(odrazila loďka a přivezla na břeh dva muže.

TLd, nějaký čas obdržel nový Kapudan-paša balík, odeslaný neznámou rukou. Obsahoval hlavu Kapudana a pouzdro s hedvábnou šňůrou, určenou pro Katomba.

Nirván se již dávno před tím odebral do Rosetty. Měl dostatek prostředků ke všemu, co pro sebe potřeboval. Uschoval dobře své nejbližší a odebral se do přístavu, kde kotvily lodě všech národností.

Mezi dvěma velkými vysokopalubními loděmi ze severní země kotvila úzká, ostrá feluka jako jemná členitá bajadera mezi dvěma humpoláckými Číňany. Právě od ní odrazila loďka a přivezla na břeh dva muže. Jejich vzezření prozrazovalo ušlechtilé Turky nebo Araby. Šli směrem do vnitrozemí a námořník, kterýje přivezl, zůstal sedět v loďce. Katombo se chvilku potloukal poblíž a nakonec k němu přistoupil.

„Salám alejkum!"

„V 'alejkum!" odpověděl muž, který zřejmě nebyl dobře naladěn.

Měl na sobě krátké široké kalhoty, ze kterých Čouhala holá lýtka. Jeho kabát červené barvy byl omšelý a fez bez střapce, ale pistole vykukující z roztrhaného opasku byly velice dobré značky a kupec za ně zaplatil jistě nemalou částku.

„Patříš k tamté lodi?" ptal se Katombo.

„Ano."

„Musí to být výborná plachetnice!"

„Myslíš?"

Tato krátká otázka byla doprovázena málem pohrdavým pohledem. Ten muž si vysvětloval Katombova slova jako slušnost nebo běžnou frázi, než aby v nich hledal výrok znalce.

„Ano, to si myslím. Odkud jste přijeli?"

„To ví jen Alláh."

„Budete zde kotvit dlouho?"

„To ví jen Alláh."

„A kam jedete?"

„Ty jsi neslyšel, že to ví jen Alláh?"

„Chlape, ty se mi líbíš!"

„Ale ne ty mně."

„Proč?"

„Protože nevíš, jak je to krásné, když může jazyk odpočív
reci.

„Já to vím: mlčení je zlato, ale mluvení zlato přináší!"

Sáhl do kapsy a podal mu zlatou minci. Námořník ji rychle se
strčil do své kapsy.

„Mýlil jsem se, líbíš se mi hodně, protože tě Alláh obdařil
rostí a rozumem."

„Tak tedy, odkud jste přijeli?"

„Z Falezu."

„Kam jedete?"

„Do Tunisu."

„A jak dlouho budete kotvit tady?"

„Do zítřka."

.„Chtěl bych taky do Tunisu, berete pasažéry?"

„Ne."

„Co máte naloženo?"

Muž odrazil a po chvíli loďka doplula k lodi.

„Zamávej na mě, kdybych tě měl znovu převézt," řekl veslař a vyplul zpět k pobřeží, kde mel zřejmě očekávat své nadřízené.

Katombo vystoupil na můstek jako muž, který se na moři nenacházel příliš často. Na palubě se dotázal a byla mu ukázána kajuta kapitána. Dříve, než tam vstoupil, přelétl palubu pohledem a zjistil, že jeho tušení se proměňuje v jistotu.

Kapitánem byl tělnatý muslim a právě odpočíval na koberci s vodní dýmkou v ústech. Dal ihned najevo, že vstup cizího muže ho ruší a není mu příjemný.

„Kdo jsi?" ptal se proto drsně.

Katombo se nejdříve rozhlédl po kajutě a potom odpověděl:

„Muž hledající pomoc."

„K čemu?"

„Abych mohl odejet *z* této země."

„Chceš pryč, nebo musíš?"

„Musím."

„Mašalláh! Ty jsi ale upřímný. Jak se jmenuješ?"

„To ví jen Alláh."

„Odkud pocházíš?"

„To ví jen Alláh."

„Bůh je veliký a tvůj jazyk ochrnutý. Nevíš, že nesmím vzít žádného muže bez udání původu a jména?"

„To vím, ale ty mě stejně vezmeš s sebou."

„Ne."

„A přece — mě, mou ženu a dítě."

„Alláh kerím — Bůh je milostivý. Ať osvítí tvůj temný rozum, já nepotřebuju na palubě ani ženy, ani děti."

„To vím, ale i přesto mě vezmeš s sebou, neboť ti mohu zaplatit, co budeš požadovat."

Jeho slovům chyběl patřičný důraz. Kapitán chvíli přemýšlel a potom se zeptal:

„Byl jsi už někdy na moři?"

„Často všichni tři."

„Takže se nebojíte větru a vody?"

„Ne."

„Ani jiných věcí?"

„Co máš na mysli?"

„Jejich mnoho, například piráti, jimiž se vody pobřeží jen her

„Nebojíme se jich."

„Ach, tvá ústa jsou velká! Jen kdyby se teď objevil *Tiger!* jsi o něm něco?"

Katombo se usmál.

„Už mnoho. Nic nám neudělá."

Při tónu, jímž tato slova vyřkl, se na něj kapitán velice po zadíval.

„Proč si to myslíš?"

„Protože jsi ozbrojen stejně jako on. I on pluje s felukou a t každém případě stavěná stejně dobře jako ta tvoje."

V očích kapitána se zablesklo jisté porozumění. Chvíli hledě sebe a konečně se zeptal:

„Kam chceš?"

„Do Tunisu nebo Alžíru. Snad ti to řeknu cestou."

„Budeš mi muset hodně zaplatit."

„Potřebuji odtud a pojedu, i kdybych měl jet sám s tímto *rem."*

„Dáš mi pět set tereziánských tolarů?"

„Ano."

„Slunce této země je ti zřejmě příliš horké, tak se mi to Přidělím vám místa, odjíždíme zítra v době ranní modlitby na Přijdeš na palubu?"

„Dnes večer, až nastane tma."

„Přineseš s sebou zbraně?"

spolehnout. Kormidelník se však ukázal jako mistr svého oboru a ten, jemuž říkali mistr plachet, mohl s klidem být kapitánem. Velel plavidlu tak, že bylo vidět, jak znalý a obezřetný je lodník. Katombovi bylo divné, že jeho obličej neměl rysy Orientálce. Jeho fyziognomie a světlé vlasy ukazovaly spíše na severský typ. Stejně tomu bylo u jeho pomocníka mladistvého věku, který byl mistrovi plachet tak podobný, že se mohlo přemýšlet o jejich příbuzenském vztahu.

Plachtový mistr nyní přistoupil ze zádě ke stožáru, o nějž se opíral Katombo. Každopádně měl v úmyslu s ním zapříst rozhovor a začal s rozsáhlou řečí typickou pro námořníky.

„Pěkné počasí je dnes?"

„Pěkné."

„Klidný větřík."

„Výtečný."

„Nemůže být lepší pro náš kurz."

„Jistě."

„A taky pro tebe."

„Proč?"

„Protože nebudeš mít mořskou nemoc."

„Žvásty!"

„Ach, to se nemůže stát?"

„Ne."

„Tak jsi byl často na moři?"

„Často."

„Kde?"

„Tady i tam."

„Hni, asi nejsi přítelem dlouhých řečí?"

„Občas."

„Jak se ti u nás líbí?"

„Velice, totiž zde nahoře."

„Zde nahoře; dole ne?"

„V tom nechci spolupracovat."

„Co? Proč?"

„Protože je tam moc dusno a temno. Kdybych byl kapitánem, nechal bych ty lidi zezdola jít konečně zase jednou na čerstvý vzduch."

Plachetní mistr na něj pohlédl s naprostým překvapením.

„Kteří lidé? Ty jsi špehoval?"

„Ne, ale jsem námořník a jako takový rozeznám tygra od zajíc

„Mluvíš velice chytře! Jsi plavčík?"

„Ne."

„Co jiného?"

„To je vedlejší."

„Nebo taky hlavní. Z čeho soudíš, že máme na palubě víc lid masa, než je vidět?"

„Podle stavby a podle takeláže tohoto dobrého plavidla."

„A kdybys měl pravdu, co z toho chceš vyvodit?"

„Nic. Byl jsem přijat jako pasažér a přesně vím, jaké povin vůči sobě máme."

„Tak dobře. Jsme vlastně dost daleko od pobřeží a klidně mů ukázat své barvy."

Ihned byly splněny dva krátké povely, které vydal. Stačilo z nout za silné lano, aby se vztyčil velký obraz půlměsíce na příd se na druhé zatažení obrátil a objevil se erb pirátů. Na něm zobrazen klečící pirát nad zajatcem a pod tím se skvělo ve písmeny slovo *Tiger*. Současně se otevřel jeden z předních průvl vystoupilo dvacet dobře ozbrojených mužů. Jejich vzhled napo že byli školeni životem plným bojů.

„Báječní chlapi!" mínil Katombo.

„Ty se nelekáš?"

„Jak bych mohl?"

„Tak vyšplhej na stěžeň a podívej se na náš znak!"

„Není potřeba. Ještě než jsem nastoupil na palubu jsem věd

akže jsi přišel na palubu s úmyslem u nás zůstat?"
dyž se mi tu bude líbit." „Mluvíš velice hrdě. My tě
utíme!"
sty! Odpovězte nejdříve na mé otázky. Vypráví se, že *Tiger* měl
eno pouze na norlandske a sůderlandské lodě, je to pravda?"
nopitelně." „Z jakého důvodu?"
to bych ti nakonec mohl říci. V Norlandu je jistý vévoda von
nburg a ten ví, jak ovlivňovat krále a tak řídit celou zem. Má
na tom, že vládnu zde na *Tigerovi."* „Jak to?"
nou mu utekl jeden zajatec, nějaký cikán, tak se to alespoň
áví. Já jsem byl námořním důstojníkem a vzal jsem s sebou na
přítele, který byl snad tomuto cikánovi podobný. Začali mě
řovat a byl jsem proti právu i spravedlnosti odsouzen k dlouhé-
restu v pevnosti." „Co ten cikán provedl?" „Chtěl vévodu zabít."
roč?"
ůli jedné krásné cikánce! Vévoda šiji vzal k sobě zcela otevřeně
milenku." „Víš, jak se jmenuje?" „Zarba, alespoň si to myslím."
jsi utekl?"
o, utekl jsem z pevnosti a přišel jsem do Sůderlandu. Oni mě
vydali zpět, třebaže nebyla podepsaná žádná smlouva o vydá-
uprchlých trestanců. Utekl jsem znovu a běda norlandske nebo
rlandské lodi s níž se setkám! Nejsem sice žádným vrahem a
stvu dávám svobodu, ale bohatství a majetek je můj. Potom lod
tám a potopím ji." „Takže je to tvá pomsta. A co tvůj kapitán?"
chetní mistr hrdě pohodil hlavou.

„Katombo."

Plachetní mistr ustoupil překvapeně o krok.

„Skutečně! Ty jsi ho znal?"

„Ano, protože jsem to já sám."

„Ty? Cikán? Ty jsi se stal námořníkem?"

„Ano."

„Potom tedy ano. Ty jsi však nevinen na mém tehdejším ne
a nesmím se na tebe zlobit. Spíše jsi mým člověkem, nená
vévodu stejně jako já!"

„Nedá se říci, že bych ho přímo nenáviděl, spíše jím opovrhu

„To je stejné, pokud ne ještě horší. Chceš s námi dobrov
zůstat?"

„Jako co?"

„To záleží na tvé šikovnosti. Jaké místo jsi zastával na pos
lodi?"

Katombo se usmál.

„Byl jsem plachetním mistrem."

„Co? Skutečně plachetním mistrem? Které národnosti jsi
žil?"

„Sultánovi."

„Pod Nírvánem-pašou?"

„Ano."

„Na jaké lodi?"

„*AlíHamed."*

„Cože? Na jeho vlajkové lodi? A ty jsi byl plachetním mistre

en mladík, stojící u kormidelníka."
Iá *Tiger* nějaké místo, kde může bezpečně přistát kdykoliv a
znán?"
Ie."
ůstanu u tebe, ale pod jednou podmínkou — budeš takové místo
t."
ude těžké ho najít."
ím o jednom. Znám malý ostrov, jenž je jako zrozený pro
ení a uschování feluky."
de?"
ocela blízko. Není na žádné mapě, ale můžu ti nadiktovat jeho
ou polohu."
ak pojď se mnou do kabiny, kde mám mapy."
šli dolů. Kabina byla malá místnost, ne větší, než kajuta kormi-
ka na fregatě. Byla však výtečné zařízena a byly zde všechny
né a potřebné námořnické přístroje. Katombo poznal na první
ed, že jsou velice cenné. Mistr vzal do ruky námořní mapy a
mbo na jedné ukázal prstem polohu osamělého ostrova.
ště zde stáli, když vstoupil jeden námořník.
o se děje?" zeptal se ho plachetní mistr,
lachta na obzoru!"
de?"
everovýchodně."
Už jdu."

„Ne. Ta loď, třebaže je obchodní, má převahu. Kolik máme d
palubě?"

„Na palubě tři a dole čtyři."

„Tak ti radím jet jihovýchodně, abychom se vzdálili od země
na západě. Uděláme velký oblouk kolem té lodi a dostaneme se
na východní stranu, kde máme volné moře."

„To mě ani nenapadne."

„Proč?"

„Nemusíme se žádného obchodníka obávat a on po nás nemůž
chtít. Má podstatně větší ponor než my a bál by se nás sled
západním směrem, neboť by se tam mohl dostat na nebezpečné p
mělčiny."

„Udělej, jak myslíš," odpověděl Katombo a pokrčil rameny.

Odešel pomalu do podpalubí, kde byla Ájša s Almah. *Tiger* se
svého kurzu. Plachetnice se stále blížila a brzy se ukázalo, že
Katombo pravdu. Byl to dlouhý a úzce stavěný trojstěžník.
mimořádně dobrý a dalo by se dokonce říci, že plachtí přímo u
kově. Jeho národnost nebyla vyznačena vlajkou ani praporkem.

Obličej plachetního mistra se protahoval a jeho rysy byly
zamyšlenější. Náhle nechal rychle otočit k severozápadu. T
manévr neunikl Katombovi v podpalubí. Prozradil mu ho hluk
na zádi. Rychle vystoupil na palubu, rozhlédl se po obzoru a
stoupil k plachetnímu mistrovi.

„Vidíš, že jsem se nemýlil? Proč se mu chceš vyhnout?"

„Nevytáhl vlajku a to je mi docela podezřelé. Tato loď připo
fregatu a má takeláž clipperu. Je to nejlepší plachetnice, jakou

„Odkud to všechno víš?"

„Protože jsem na ní sloužil," odpověděl Katombo po delším zaváhání.

„Ty?" zeptal se ho mistr překvapeně. „Jako co?"

„Jako plachetní mistr, už jsem ti to říkal."

„Skutečně? Jestli je to pravda, tak budeš po čertech potřebný člověk! Co bys udělal, abys mu unikl?"

„Je nemožné mu uniknout. Kdybys byl poslechl mou radu!"

„Žvásty! Stejně nás nedostane. Budu se držet tak blízko u pobřeží, že si nedovolí nás následovat."

„Hm," usmíval se Katombo, „je to úplně zbytečné podnikání. Nemá mnohem větší ponor než my a ještě si myslím, že nás dohoní dříve, než bude pobřeží vůbec v dohledu."

„Zdá se, že toho *Selima* znáš mimořádně dobře!"

„Pochopitelně! Vol, jsou jenom dvě možnosti. Buď s ním budeš bojovat a půjdeš ke dnu, nebo se vzdáš na milost a nemilost, aniž by sis s ním něco začal."

„Všichni čerti! Ty jsi proklatě stručný! Budu bojovat. Co uděláš ty! Budeš se držet neutrálně?"

„Budu bojovat, pokud se mezitím nenajde nějaké jiné východisko."

„A jaké?"

„To nevím, nějaká maličkost — člověk ji hned nezpozoruje a ona přitom může obrátit situaci v naše dobro."

„Jsi udatný a zároveň rozvážný. Budu tě velice dobře potřebovat. Chceš bojovat jako dobrovolník, nebo ti mám přidělit nějaké místo?"

„Bral bych raději to první."

„Dobře, drž se tedy v mé blízkosti!"

Posádka trojstěžníku již musela zjistit, že se feluka snaží uniknout a následkem toho roztáhla všechny plachty, pod nimiž letěl ***Selim*** hrdě a nepřekonatelnou rychlostí jako albatros, král oceánů. Minutu po minutě se k *Tigerovi* přibližoval. Slunce ještě nedosáhlo obzoru, když se feluka cítila nejvýše ohrožena a obrátila na východ, aby se pokusila manévrovat až do tmy. Temnota noci by jí umožnila se vytratit.

V těsnosti se pravicí držel zakřivenou šavli a v levici nataženou pistoli.

vl opilý. V třesoucí se pravici držel zakřivenou šavli a v levici enou pistoli. Jestli chápal skutečnou situaci nemohl nikdo vědět, ď konečně zvedl ruku a rozkázal:

ytáhněte červenou vlajku a otevřete střílny!"

oho se vyvarujeme!" mínil plachetní mistr. „Tou červenou ou je nepotopíme a nemusíme hned ukazovat plavidlu s takovou hou, co jsme zač!"

ak co tedy uděláš?" zeptal se Katombo.

udu se držet bokem, aby nás nemohla zasáhnout žádná koule a m dostane tu naši z takové blízkosti, že se bude muset potopit."

my s ní."

kto?"

lá střílny i nad vodní hladinou."

á je nevidím."

ou maskované jako ty naše."

tejně vsak nemohu manévrovat jinak, neboť tohle je jediná , slibující nějaký výsledek."

apitán s tím souhlasí?"

vásty! Toho se nebudu ptát! Je zase v opiovém opojení a vůbec aguje. Vidíš, klesl na zem a neprobere se dříve, dokud to opium ává spánkem."

tomto okamžiku zaduněla další rána. Byla dobře mířená, protože oule zavrtala do obložení a po palubě se rozlétlo množství třísek. časně spadly ze střílen *Selima* masky a ukázalo se, že měl

„Ty jsi zaručeně blázen! Už přece není čas k řečem! Najdi si místo k boji, nebo se schovej! Dělej, jak je ti libo."

Otočil se. *Selim* již předjel *Tigera* o několik lodních délek a ještě jednou dal znamení k zastavení. Namísto, aby mu vyhověli, přibližovala se feluka velice ostře, aby se dostala pod jeho palubu. Velitel *Selima* to zpozoroval a snažil se tomu zabránit. Jeho mohutná loď se zakývala zpětným nárazem dělových výstřelů. Koule naplno narazily na obložení feluky a kartáče zametaly po její palubě. Samotné střely i jimi zporážené stěžně natropily velkou neplechu. Většina mužů byla zraněna nebo zabita a na palubě *Selima* zazněl vítězný pokřik.

Jeden z kartáčů zasáhl i plachetního mistra a ten se sesul ke Katombovým nohám. Ten však neměl čas se o něho postarat, ale skočil bleskově k praporkovému stěžni a vytáhl bílou návěst. V tomto okamžiku vystoupili z podpalubí i ostatm. Viděli svého plachetního mistra mrtvého a kapitána těžce raněného v bezvědomí. Zahlédli i Katomba u praporkového stěžně a ihned se k němu drali.

„Co to děláš, ty pse!" řval jeden dlouhý Arab a tasil zároveň handžár. „Svou zradu zaplatíš životem!"

Katombo na něho klidně pohlédl.

„Zpět!" zahřměl. „Jinak jste všichni ztraceni. *Selim* vás nechá během pěti minut odplout, když se vzdáte."

„Když se vzdáme, budeme zajati!"

„Ne! Znám *Selima*, jeho kapitána i posádku. Přísahám, že se vám nestane ani to nejmenší. To přísahám při vousu Prorokově i při Alláhovi!"

„Mluvíš pravdu?"

„Čistou pravdu?"

„Tak přísahej při svém vousu a vousu svých otců!"

„Přísahám!"

„Tedy ti věříme. Ať převezme kormidelník velení."

„Ne! To převezmu já, pokud se chcete skutečně vyhnout hanebné smrti."

„Tak to udělej, ale uvědom si, že tě zabijeme, pokud nejsi schopen uskutečnit své sliby!"

„Dobře! Běžte k zábradlí a spusťte lana! Přirazíme."

„Ano. Podívej se na tu loď ještě jednou pečlivěji. Nepozná
Velký strach způsobil, že si plachetnici pořádně neprohléd
nyní zkoumavě hleděla na loď.
„*Selim!"*
„Ano. Tamhle nahoře stojí Masur-bej, nejlepší z mých ž
mi věrně oddán a tak schopný, že mu nový Kapudan-paša
velení na *Selimovi"*
„Co je to za důstojníka, který k němu teď přistoupil?"
Katombo udělal pohyb největšího překvapení a přiložil
očím, aby lépe viděl.
„U Alláha, vždyť je to on sám!"
„Kdo?"
„Kapudan-paša! To on mě vytlačil a dal si námahu získat
hedvábnou šňůru. Je na palubě *Selima*, zřejmě je tato plavba
důležitá."
„Takže jsme ztraceni."
„Ne. Již zřetelně poznávám všechny muže posádky a jsem
že se spíš budou držet mě, jestli se bude volit mezi mnou a jí
pozor, rozhodnutí se blíží!"
Obě lodě se houpaly na vlnách nedaleko od sebe. Ze *Se*
spuštěn velký člun a obsazen po zuby ozbrojenými muži. Od
několika okamžicích dospěli k feluce. Velel jim první nadpor
Přehoupnul se se svými lidmi na palubu. Muži zůstali st
pravenými zbraněmi a důstojník se ihned odebral na záď, kde
čekal Katombo se staženou kapuci.

„Já bych to byl udělal okamžitě, ale nebyl jsem to já byl vyzván."

„A kdo tedy?"

„Tenhle kapitán a tento plachetní mistr. Kapitán ješ zemře a mistr byl zabit kartáčem."

„Jaké je tvé postavení na tomto plavidle?"

„Byl jsem pouze pasažér s manželkou a dítětem."

„Žvásty! Předali ti velení přesto, že kormidelník Tvá slova jsou lží, neboť pasažérovi nepředá nikdo ve v situaci, v jaké se nalézáte."

„Lež? Říkám ti pravdu a tvrdím, že dokonce převe *Selimovi*."

„Ty?"

„Ano, já."

„Alláh ti vzal mozek z hlavy, nebo se chceš vyda abys nebyl potrestán. Já ti vsak říkám, že všichni bu jako ----------"

„Tak, jako se jmenuješ Hoab ben Osman, že ano tombo jeho řec.

„Odkud znáš mé jméno? Jak se jmenuješ?".

„Pověz to sám!"

Při těchto slovech odhodil Katombo kapuci. Na spatřil jeho tvář a úlekem ustoupil o několik kroků.

„Alláh akbar — Bůh je veliký! Bere život a mrtv vstát!"

akže mě ještě znáš?"
dporučík se poklonil téměř k zemi a chopil se ruky Katomba,
i políbil.
Můj pane a dobrodince! Ty jsi tedy nezemřel?"
k vidíš, dosud jsem živý. Nyní taky vis, že jsem tě neobelhal?"
ane, věřím ti."
o s tím budeš dělat?"
řivedu vás všechny na palubu *Selima* a několik lidí z mé posádky
hlídat na této lodi."
le co s nimi uděláš?"
o, co mi nařídíš, pane."
akže se mohu na tebe spolehnout?"
a mě i mé muže, kteří stojí támhle." ,
ale smýšlejí ti ostatní?"
ejně jako my."
emáte rádi Kapudan-pašu?"
e. Alláh mu nedal do srdce dar lásky a jemnosti. Je přísný a
ský a my se všichni domníváme, že jednou odejde ze světa
rozenou smrtí."
Myslí ještě na mě váš kapitán, Kapudan Masur-bej?"
Myslí na tebe a miluje tě jako dříve. *Selím je* tvé vlastní dílo; ty
nější ho obsadil svou posádkou. Ti všichni muži ti vděčí za své
. Byli jsme velice smutní, když jsme dostali zprávu o tvé smrti a
ali jsme zuby, když s námi jednal tvůj nástupce jako s otroky a
y. Budou všichni jásat, až uslyší, že dosud žiješ a přijdeš k nim

„My se to dozvíme. Kdo převezme velení nad tvými námořníky, ty, nebo já?"

„Ty, pane."

„Nechám ti je, a předám ti ještě více, protože vím, že ti mohu důvěřovat."

„U všech nebes Mohameda, to můžeš!"

„Poslouchej tedy, co ti povím — odpluju teď úplně sám na *Selima*. Najdu-li tam přátele, bude dobře, budou-li však nepřátelští, skočím z paluby do vody a poplavu zpět k *Tigerovi*. Čo bys udělal v tomto případě?"

„Zůstal bych u tebe a stal se pirátem."

„Víš, co všechno bys obětoval?"

„Neobětoval bych nic, neboť vše co mám a jsem, za to vděčím jen tobě."

„A co tvá budoucnost?"

„Nemohla by to být taky hedvábná šňůra? Mimochodem jsem si jistý, že nebudeš žít příliš dlouho v utajení. Padišáh potřebuje muže jako jsi ty, a až přijde čas vhodný pro tebe, budeme vědět, že i ten náš není vzdálen.'*

„Tak dobře. Rozděl své lidi a spusťte na moře malou loďku."

Bylo mu okamžitě vyhověno. Ájša se třásla strachem a nechtěla svého muže pustit. Musel si dát veškerou námahu, aby ji přesvědčil. Doprovodil ji poté do podpalubí a nastoupil do člunu, s nímž úplně sám vesloval k *SelimovL*

Důstojníci i posádka se nesmírně divili, že místo očekávaných zajatců, vstupuje na palubu jediný muž. Navíc nemohli spatřit jeho tvář, důkladně skrytou pod kapuci.

Jeden důstojník ho přijal a vedl ho na vysokou čtvrtpalubu. Zde stál kapitán a muž, oblečený do honosné námořní uniformy. Na jeho hrudi se blýskalo několik vyznamenání. Byl to sám Kapudan-paša, Katombův následovník a nepřítel.

Když spatřil zahaleného, obrátil se na kapitána:

„To je zvláštní, tak zvláštní, že povedu rozhovor sám."

Kapitán se hluboce poklonil na znamení, že rozkazu porozuměl a bude ho respektovat. Katombo přistoupil a stanul před pašou v hrdém a vzpřímeném postoji. Pouze kapitána pozdravil nepatr-

„Ty nejsi lev, ale zbabělá hyena, požírající zdechliny. Ale
zdechliny vzbudí, aby toho mrchožrouta zaškrtily."

„Pse, co si to dovoluješ! Jsi pirát a zemřeš s ostatními. Tv
však bude stonásobná, pomalá a hrozná. Co přináší a proč p
na palubu sám?"

„Přináším pomstu a trest a přicházím sám, protože se n
nikoho bát."

„Ani mě ne?" zeptal se pasa s úsměvem, který se podoba
tygra, když vidí svou kořist.

„Tebe už méně, než kohokoliv jiného. Ty jsi shnilý melou
rozdrtí v rukách každý kluk."

Tu pasa tasil šavli.

„Dolů s tebou na palubu, jinak v příští vteřině přijdeš o
život!"

„To by musel být někdo jiný, než ty," zaznělo zpět opovržli

Katombo ihned strhnul kapuci a vytáhl šavli. Kapudan-paš
jeho tvář a couvl.

„Nírván-paša!"

„Ano, já jsem Nírván-paša! Nírván-paša se objevuje n
dobrém *Selimovi* a zdraví své dobré mužstvo! Osvobodí jej
zrádce, který s nimi jednal jako se psy a získal své postaven
zradou, lstí a lží."

Pasa se konečně vzpamatoval.

„Chopte se ho a svažte ho!" nařídil.

Katombo ihned strhnul kapuci a vytáhl šavli,

Katombo se obrátil k důstojníkům.

„Poslechnete ho a zatknete vašeho nejlepšího př
brodince?"

Jediný pohled jim postačil, aby se dohodli. Vyta
stoupili na Katombovu stranu. Ten se otočil k pašovi:

„Vidíš, ty pse, jakou cenu má tvé slovo! Mysl
stonásobnou smrtí, ale já nemám srdce tygra jako ty -
rychlá a bezbolestná."

V okamžiku se pasa rozmáchl šavlí k obrovskému

„Zemři, pse, a potom přijdou na řadu ostatní!"

Šavle zasvištěla vzduchem, ale ve stejném okamž
ruky a muž letěl několik metrů po palubě. Katombo
mistrně odrazil.

„Počkej ještě okamžik, dokud nedomluvím! Ulou
úřad; namáhal ses a použil všech možností, aby mi pa

„Buď mi vítán, Masur-beji! Znám tvou věrnost a věděl jsem na tebe mohu spolehnout. Buďte mi vítáni i vy ostatní! Cho mít opět jako vůdce?"

„Chceme!" volali všichni nadšeně.

„Ale jste si vědomi, že vás čeká smrt, pokud se padišáh tomto činu?"

„Ano, to víme, ale nebojíme se!" odpověděl kapitán. „Jsi mo udatný a předávám ti *Selima* i náš osud a budoucnost."

„Děkuji vám všem! Nikdo se nedozví, co se zde stalo. *Setín* a objeví se teprve tehdy, když bude Nírván-paša opět Kap pašou. A potom si vzpomenu na vaši věrnost a budu vám v Do té doby vás povedu tam, kde čeká boj a vítězství. Udělám muže a hrdiny pro doby, kdy vás bude zapotřebí! Zašijte tol vého a vrhněte ho přes palubu. Jeho kajutu si beru pro sebe do ní nesmí vstoupit přede mnou!"

Zpráva, že na palubě se ujal vedení opět Nírván-paša, v velký ohlas a jásot. Když se rozlétla po celém mužstvu, nasta ruch a Masur-bej nechal loď dokonale vyzdobit vlaječkami porky; také paluba byla dočista vydrhnuta. Všichni se radoval nečekané a příjemné události.

Mezitím vesloval Katombo zpět na *Tigera*, aby převezl svo a dcerku, ale i ostatní na *Selima*. Ájša měla velký strach předešlé Katombovo uklidňování a on k ní mohl nyní klidně aniž by musel dávat jakékoliv instrukce nadporučíkovi, který slyšel ohlas, jaký vyvolalo objevení Nirvána na *SelimovL*

uvážení, ale pospěšte si s tím, aby *Setím* nemusel n
dlouho čekat!"

Oba muži byli překvapeni tímto velkorysým jednán
svou vděčnost.

„Papíry od lodi jsou v kajutě?" zeptal se po chvíli.

„Ano," odpověděl syn plachetního mistra. „Máme rů
různé případy, a protože s námi jednáš tak velkoryse, r
dostat. Pojď se mnou dolů!"

Šel za nimi. V malé místnosti odtáhl mladík koberec

„Zde je tajný úkryt a ten obsahuje všechno, co nepo
úřady. Otec je mrtev a já jsem již dávno chtěl nasto
cestu. Nepotřebuji nic z papírů, které jsou zde scho
všechny mít!"

Odsunul část podlahy do stěny a objevila se prohlu
kromě několika těžkých váčků také několik objemný
trn.

„Ty peníze jsou vaše," mínil Katombo. „Co je to za p

„Zčásti to jsou falešné papíry feluky a zčásti různé l
né lodím z Norlandu i Súderlandu. Víš, že jsme napad
můj otec nalezené spisy pečlivě uschovával. Zaměřov
tajné depeše. Pro mne nic neznamenají, ale tobě snad
nějaký užitek."

Katombo převzal listiny a vyšel na palubu, aby vyr
ručíka o svém jednání vůči feluce. Poté se nechal pře
dcerkou na *Selima*. *Tiger* mezitím napnul plachty a obr

bližšímu pobřeží. *Selím* musel křižovat, aby počkal na jeho ná-

pozdní večer, když Katombo seděl ve své kajutě, v níž dříve cíval Kapudan-paša. Nejdůležitější bylo zjistit, jaké poslání měla esta plachetnice. Vysvětlení mu dala malá krabička, obsahující tajné instrukce. Pochopitelně si je všechny přečetl

ní listoval dokumenty pocházejícími z feluky. Některé odložil átkém nahlédnutí stranou, jiné četl o to pečlivěji.

vě složil poslední, když se otevřely vedlejší dveře a vstoupila

ž jsi hotov a smím vstoupit?" zeptala se.

o.**

ožila mu ruce kolem krku a políbila ho.

ašel jsi něco důležitého? Čtu to ve tvé tváři."

chopitelně. Udělal jsem důležitý pohled do politiky a bu-nosti těch dvou zemí, s nimiž povede *Selím*, kterého od této e budu nazývat *Tigerem*, na vlastní pěst válku. Přijde čas a sul-ude potřebovat mé služby — a potom ten chudý cikán rozhodne udu celých zemí a národů. Dnešní den se pro mě stal po ých neštěstích opět šťastným. Pojďme si odpočinout. Léltak — požehnanou noc!"

KAPITOLA TŘETl

V předvečer

Bylo to v den Sedmi bratří. Večer již rozprostřel svou temno
rezidencí. Přede dveřmi dvorní kovárny seděli po odvedené pr
tovaryši a podle svého zvyku zapředli rozhovor.

„Tak už s tím konečně jednou vyjdi na světlo, Thomasi! K
byl?" ptal se Heinrich Feldmann, dřívější artilerista.

„Pryč," odpověděl Schubert.

„To nám nemusíš říkat, my chceme znát místo!"

„Dobrá, mladíku. Byl jsem za všemi kopci."

„Nedělej žádné hloupé vtipy! Byla ta cesta tak tajná, že
nesmíš mluvit?"

„To ne, ale nikdo z artilerie nemusí všechno vědět. Ptala se p
má Barbara Seidenmüllerová?"

„Po tobě? To jí ani nenapadlo, co říkáš, Baldriáne?"

Bývalý grenadýr udělal dlouhý tah ze své dýmky, pomalu v

lžete a vytahujete se, jako když tiskne!" vpadl mu do řeči nas. „Není to tak, Baldriáne?"
zaný povážlivě pokývl:
o, to je vono!"
e, to není vono!" odpověděl Heinrich. „Vy si jen myslíte, že se nuju, protože jste příliš hloupí na to, abyste pochopili, že artile- musí všechno zvládnout. To ten tvůj bratr, kterého sis z té cesty dl, byl úplně jiný chlapík! Ten udělal nejeden dobrý zásah z ho děla a my jsme se dlouhé hodiny bavili o správném užívání nů. Škoda, že musel tak rychle pryč. Ještě nenapsal?"*
Můj bratr Balduin?"
Ano, kormidelník." ■ „Kormidelník? Poslouchej, jestli ho ještě ou urazíš tímto způsobem, hodím ti celou tu vaši artilerii se a bombama i houf-nicema na hlavu! To nevíš, že se už stal uin na moři kapitánem?"
A odkdy?"
Dnes jsem dostal dopis a psal, že vás mám všechny pozdravovat, ám pravdu, Baldriáne?"
o, to je vono!" prohlásil grenadýr.
Děkuju," mínil Heinrich. „On má rozum. Ale ty jsi byl taky ho pryč a ani jednou jsi nás nepozdravoval. Ale kdo to přichází hle? Není to královský lokaj?"
Ano, velice dobře ho znám, třebaže jde dnes v civilu. Je to osobní a Jeho Veličenstva. Myslím, že chce k mistrovi."
ylo tomu tak. Sluha se tázal po Brandauerovi a když slyšel, zeje

Lokaj se vzdálil a Max se otočil ke svému otci:

„Tato opatrnost je na správném místě. Ani osobní sluha n vědět, že král zamýšlí něco zcela jiného. Ty tedy půjdeš do vévo zahrady a budeš hlídat vstup k tajným schodům, a při mém ná mi podáš zprávu. Já teď jdu."

Mistrová k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno.

„Nebuď příliš odvážný, Maxi, víš, že ti hrozí nebezpečí."

„Já vím, matko, ale protože to nebezpečí znám, jako by ted mne neexistovalo. Mimo to nebudu beze zbraní a doprovodu."

Vzal k sobě nůž a revolver a vyšel před dům. Zde seděli ji tovaryši, učni již odešli.

„Máte čas?" zeptal se.

Okamžitě se všichni tři zvedli.

„To se rozumí samosebou," odpověděl Thomas.

„Přirozeně," souhlasil i Heinrich.

„Jo, to je vono!" přikývl i Baldrián.

„Budete mne doprovázet, ale nikdo se nesmí dozvědět, kam šli a co jsme viděli a slyšeli!"

Thomas se postavil do vzorného vojenského pozoru.

„Rozkaz, pane doktore!"

„Ale naše procházka nebude příliš bezpečná. Je možné, budeme muset bít."

„To mi docela vyhovuje. Už delší dobu nevím, jestli umím pořádně udeřit."

„Vezměte s sebou kladiva a přiberte několik provazů."

do je tam?"
randauer," odpověděl stejně tiše.
ám?"
řijdou ještě tovaryši."
rzy?"
udou zde každopádně během několika okamžiků."
o je dobře. Musíme se dostat do rozvalin dříve než ostatní. Jsi, i, dobře ozbrojen?"
no, Excellence."
y taky, majore?"
no," odpověděl von Wallroth, králův průvodce.
tomto okamžiku zazněly blížící se kroky.
aldrián?"
o je vono!"
řistup sem!"
chvíli dorazil Thomas i Heinrich a šest mužů se ihned vydalo k alině. Na patě kopce nepoužili běžné cesty k vrcholu, ale Max v h čele stoupal nahoru malou pěšinkou. Byla to tatáž, kterou žil už dříve. Pro krále tato cesta byla namáhavá a dosáhli rozvalin ve po delší době. Max zjistil důkladným průzkumem, že jsou zde n sami.
Pojďte se mnou!" nařídil tovaryšům, když se vrátil z průzkumné y.
edl je vnější stranou zbořeniště. Rozpadlé části jedné zdi vytvo- jakousi jeskyni a ta jim mohla velice dobře posloužit jako úkryt.

Doktor se nyní usadil s králem mezi křovinami,...

ani slovo, neboť nejmenší zvuk by mohl prozradit jejich přítom
A právě to ticho bylo příhodné pro různé myšlenky a pocity,
přivedly srdce těchto dvou mužů ke spojení ještě před touto chvíl

Zazněly kroky. Bylo to tiché našlapování dvou osob. Zůstaly
blízkosti ukrytých.

„Ještě tu nikdo není," prohlásil menší z obou.

„To je Penentriér," šeptal Max králi.

„Víš to přesně, bratře?"

„Ano, jinak by zde již musel stát strážce. Ten musí přic
první."

ch, jak to?"
yvstaly okolnosti, a ty nás nutí naši práci mimořádně urychlit"
aké okolnosti to jsou?"
slyšíš o nich později, musím je přednést celému shromáždění."
řijde i vévoda?"
ylo to tak ujednáno, ale zmíněné okolnosti to neumožní. Budu uset informovat o našich závěrech."
ště dnes?"
si hned, jak se rozhodneme."
jeho paláci?"
no. Můj příchod bude zcela nepozorován, neboť bude bdít m jeho nejoddanější sluha. Ale poslouchej, tam někdo přichází."
utečně přicházel někdo tiše a pomalu po cestě.
dkud?" ptal se Penentriér polohlasně.
boje," zazněla odpověď stejně hlasitě.
am?"
vítězství."
jak?"
čením Loyoly."
echť se bratr postaví na svou stráž. My jdeme dál"
a muži se vzdálili směrem ke studni a ten co přišel, zaujmul viště strážce. Čas od času dorazil další a legitimoval se heslem. se odebral ke studni. Max s králem napočítali přes dvacet osob, že za první Maxovy návštěvy jich bylo pouze čtrnáct.
nečně byla řada příchozích zřejmě ukončena, neboť se strážce

nesplnily. Pokud zatkneme tyto muže, které nemůžeme ani odposlechnout, nejsem si jistý, že jim něco dokážeme. Jistě by se nám žádný z nich nepřiznal a navíc unikne hlavní osoba — vévoda, a ten je jejich hlavou."

„Máš pravdu. Co tedy navrhuješ?"

„Slyšeli jsme, že Penentriér po ukončení schůzky ihned navštíví vévodu. Toho je možné a snadné odposlechnout v paláci a potom

„Potom," vpadl mu král rychle do řeči, „oba hned zatknu!"

„Promiňte, Excellence, to by bylo nebezpečné."

„Jak to?"

„Tím tajným vchodem se dostanou do vévodovy knihovny pouze dva muži. Tedy tam budou dva proti dvěma a i kdybychom měli převahu, stačí jedno jeho zvolání a budeme v jeho moci. Je obklopen věrnými kreaturami a my zmizíme beze stopy. Kdo by mu potom dokázal, že k tomu došlo u něho?"

„Tvůj otec, vždyť hlídá v jeho zahradě. Jistě by čekal na náš návrat."

„Kdyby Vaše Excellence zmizela, chyběla by proti vévodovi potřebná moc. A kdo ví, jaké vlivy tento muž získal. Všechny snahy svědků jeho zločinu by byly marné, dokonce by je uvrhly v nebezpečí."

„Vidíš všechno příliš černě. Myslíš, že by snaha člověka, myslícího na blaho národa, zůstala tak nepochopena a byla odměněna takovou nevděčností?"

„Excellence, chtěl bych teď říci několik slov, ale nesmím."

„Ale můžeš."

„Vůči muži, ale ne vůči Veličenstvu."

„Veličenstvo ti nařizuje, abys promluvil!"

„Veličenstvo mluvilo o jednom člověku. Kdo byl, a kdo je tento člověk? Vím, že tato otázka může odvrátit náklonnost milovaného krále ode mě i mých nejbližších, může mě dokonce zničit. Musím to však říci — proč se rozrostly řady nespokojenců v takové míře? Kdyby platila v Norlandu vůle krále, blahořečila by celá země svému panovníkovi. Veličenstvo však poslední dobou příliš přehlíželo, jak vévoda zneužívá důvěru v něj složenou. Jsem synem kováře

nitky, potřebné k odhalení těchto rejdů."

„Koho tedy? Strážného, který zde bude až do konce a můž
ho bez obav zmocnit?"

„Taky ne. On nechodí dolů do studny, a proto zřejmě nepat
úplně zasvěceným. Ne, myslím, že chytíme prvního vhodného

„Ale ani on nám nic nepřizná. Sám jsi prve řekl, že se od
nic nedozvíme, když je všechny pochytáme."

„V případě, že budou všichni zajati, ale jen v tomto příp
rozdíl mezi zákonným vyšetřováním a náhlým tajemným vy
tím osoby, kteráje ve všem v nejistotě a jejíž myšlenky přelét
chycený pták. Ten taky považuje každou okenní tabulku z
prostor, ale poláme si křídla a narazí hlavu!"

„Tato myšlenka má pochopitelně něco do sebe. Dávám ti p
podle toho jednat."

„Nějaké přípravy nejsou vůbec nutné. Thomas zná dobře
píď této pěšinky. Až se shromáždění rozpustí, zůstane Exce
ostatními zde, já budu rychle pospíchat dolů a počkám na
Ostatní se uvidí potom."

Rozhovor byl ukončen a přeběhla dlouhá doba, aniž l
cokoliv slyšet nebo vidět. Konečně se zvednul strážce z trá
stavil se na své místo. Zaručeně slyšel ruch ve studni, zpu
vystupujícími muži. Všichni vylezli ven a ještě jednou se shro
kolem rentiéra. Ten pozvedl ruce jako k požehnání a řekl p
ně:

„Nyní jděte domů, každý na své místo, kde bude pracovat na Páně. Úroda bude veliká a přinese nám bohaté požehnání. Ve tedy srpy do rukou ihned, jak uslyšíte zvolání Pána, do té doby ochraňuje váš odchod i váš příchod!"

„Nyní a na věky," zazněla odpověď kolem.

Muži odcházeli pryč jednotlivě, pomalu a tiše; stejně, jak Strážce tento průvod uzavíral.

Sotva zmizeli, Max se zvedl. ■ „Počkejte ještě čtvrt hodiny, Excellence a potom je můžete následovat touto cestou. Já budu s Thomasem dole."

Pospíchal k tovaryšům.

„Ven!"

Vylezli ze svého úkrytu.

„Thomasi, troufáš si slézt rychle dolů se mnou?"

„Rozkaz, jako kočka!"

„Tak tedy rychle vpřed! Nesmíme se s nimi setkat. Vy dva do rozvalin a tam vás očekávají."

Klouzali se s Thomasem rychle dolů prudkou pěšinkou, jak bylo ve tmě možné. Několikrát křižovali silnici vedoucí na kop i přes tyto obtíže dorazili šťastně a nepozorovaně dolů. Thom ještě trochu zadýchán, když stanuli konečně na pevné cestě.

„Všichni čerti! Takovým kopcem a v noci, to je báječná v jede člověk rychleji než železnicí. Takovou klouzačku s námi absolvovat Barbara Seidenmüllerová, ta by z toho byla na větvi!

„To je možné," usmíval se Max. „Teď ale musíme myslet n

jedenáct. Maxovy oči již uvykly temnotě a viděl všechno ostře. Přicházel dvanáctý. Ten předchozí již zmizel a třináctý tě nevynořil ze zatáčky. Max se rychle a tiše zvedl a nechal projít. Nyní však rychle skočil za něj, bleskově mu položil ruce krku a překvapený muž nemohl ani vydechnout.

omasi!" šeptal.

jsem tady. Již mám jeho nohy."

chle s ním do křoví!"

jsem tam!"

pravili muže za okamžik do houštiny, dříve, než se objevil v ce další. Kovář držel zajatce v železném sevření, dokud všichni šli.

áš provazy?" zeptal se Max.

zkaz!"

až mu ruce na zádech!"

e to ho budu muset pustit a on ucítí volnost a nakonec se sí o útěk."

si netroufne! Při podezřelém pohybu ho zapíchnu!"

k tedy ven s provazy."

x držel ruce levou rukou a pravicí vytáhl nůž. Zajatec slyšel opitelně každé slovo a vzdal se rozumně a bez odporu svému u. Když byl spoután, prohlédl si Max jeho tvář a přes panující ozeznal její rysy.

ch, je to možné? Veledůstojnosti, jak to, že přichází ovečka vlky — protestantský dvorní kazatel mezi jezuity?"

halený nedal žádnou odpověď, ale hluboké nadechnutí svědčilo

„Stůj, chlapče, útěk si vyprošuju!"

Král přistoupil k zajatému a ihned ho poznal.

„Veledůstojnosti, to je — celkem nepopsatelné překvapen
zpovědní otec mezi velezrádci!"

Dvorní kazatel přerušil mlčení.

„Jsem nevinen, Veličenstvo! Okolnosti sice svědčí proti mně
se ospravedlním."

„Tedy to udělej co nejdříve!"

„Já k těm velezrádcům nepatřím."

„Dokaž to!"

„Z několika stran mi byly učiněny různé návrhy a byly do
velice lákavými podmínkami. Přistoupil jsem na ně pouze na
abych zjistil jejich úmysly a vám poté vše sdělil."

„To zní velice hezky. Jak dlouho jste už členem této věr
společnosti?"

„Asi už měsíc."

„A už jste zjistil, jaké mají úmysly?"

„Ještě ne. Jsou rozděleni do různých skupin a já dosud nepa
těm nejlépe informovaným."

„Ach, budu hádat! Zřejmě mi chcete uniknout, aniž byste mi
podat nějaké vysvětlení. To se vám však nepodaří! Vaše posta
úřad nelze v žádném případě sloučit s těmito intrikami, i kdyby
konal s úmyslem, o němž jste hovořil. Já jsem však plně přesv
že jste jejich členem déle než měsíc, a jistě patříte k těm n
informovaným. Totiž jen těm nejvýznačnějším je povolen vs

Král se otočil k von Wallrothovi:

„Převezměte ho, pane majore! Tito tři odvážní muži vás budou podporovat a budou dbát na to, aby neutekl. Odveďte ho do jeho bytu, ale tak, aby to nebylo nikomu nápadné. Jeho spojenci se nesmí dozvědět, co se zde udalo. Budete ho hlídat dokud nevydám další dispozice. Bude prohlášen za nemocného, kterému není dovoleno opustit lože. Vy jste ho potkal ve městě a pomohl jste mu na lůžko. Postaráte se o to, aby nemohl jednat s nikým za vašimi zády a zabezpečíte všechny jeho listiny a dokumenty před nezvanými hosty!"

„Rozkaz, Excellence! Vpřed, pane! Slyšel jste vše, a pokud se budete zdráhat, zabiji vás."

Zastrčil svou levou ruku pod paži zajatého a odcházel s ním, jako kdyby šli dva procházející se. Všichni tři tovaryši je následovali.

„To bylo nádherné dobrodružství, nemám pravdu, Baldriáne?" šeptal Thomas.

„Jo, to je vono!" odpověděl mu druhý tiše.

„Vrchní dvorní kazatel!" mínil Heinrich. „A zatčen! Co se tady mohlo stát? Bylo to celkem ponižující, jak jsme trčeli tam v té díře a nemohli jsme nic vidět."

„Drž zobák, artileristo! Že jsme trčeli v díře, to byla poslušnost, rozumíš? A co se tam nahoře stalo, to vědět nemusíme, jinak by se pan doktor postaral, abychom všechno viděli. Teď však nemáme na práci nic jiného, než dávat pozor, aby tento podvodník nevzal panu majorovi do zaječích! Hned, jak přijdeme do města, budeme se držet v odstupu. Kdyby nás totiž někdo viděl, nemusí hned vědět, že tento pobožný podvodníček je naším zajatcem."

Mezitím kráčel král s Maxem k řece. Nepromluvili ani slovo. Okolnost, že našli mezi spiklenci i vrchního dvorního kazatele, je nutila spíše k přemýšlení, než k hovoru. Několik lodí bylo vytaženo na břeh; uvolnili jednu a nastoupili. Max se posadil k veslům, král se chopil kormidla a směřovali k protějšímu břehu. Když dorazili, vystoupili a kráčeli k zahradě vévodova paláce. Lehce překonali zeď na zadní straně a opatrně se plížili do míst, kde předpokládal Max nalézt svého otce.

Když se přiblížil ke schodišti, lehce to zašustilo v keřích, jimiž bylo loubí lemováno.

„Otče?"

„Maxi!"

Kovář vystoupil. Poznal krále a s úctou ho pozdravil.

„Šel někdo kolem, otče?"

„Ne."

„V zahradě také nikdo nebyl?"

„Ne, ale před nějakou dobou kolem prošel muž. Vystoupil loďky a zřejmě vešel do paláce."

„Jaké byl postavy?"

„Byl malý."

„To je Penentriér, Excellence, musíme si pospíšit."

„Tedy vpřed! Brandauere, vy zůstanete tady! Pokud se do h neobjevíme nebo o sobě nedáme vědět, poběžíte ke stráži a p důstojníkovi rozkaz. Bez odkladu obsadí vévodský palác, samoz bez jakéhokoliv rozruchu. Zde je můj prsten k vašemu legitim Pokud by snad k něčemu došlo, tento vchod nejlépe poslo našemu nalezení."

Max otevřel okno a vstoupil; král ho následoval. Když okn zasadil, vzal Max krále za ruku a vedl ho vpřed. Dosáhli ta vchodu. Max chvíli poslouchal, a když se přesvědčil, že za ním mluveno, otevřel opatrně dveře.

Knihovna byla tmavá, ale oknem procházel dostatečný m svit, v němž byly alespoň větší předměty patrné. Z pracovny pronikaly dva hlasy.

„Je ještě tady," šeptal Max. „Pokud by sem chtěl některý z vstoupit, schováme se pod tím stolem. Jeho závěs nás bude dos ně krýt."

„Ti už mi psali častěji."

„Dobré zprávy?"

„Velmi dobré."

„Víte, kde se oba nalézají?"

„Samozřejmě, v hlavním městě."

„Nebo taky ne, Výsosti! Ty dopisy, které jste obdržel, nejsou pravé! Tedy je jisté, že i vaše odpovědi se dostaly do falešných rukou!"

„To není možné!" zvolal vévoda a vyskočil. „Jak to?"

„Ředitel a doktor do Súderlandu vůbec nedorazili. Byli po cestě zajati a jsou někde drženi pod zámkem. V každém případě se však zmocnili jejich papírů!"

princezna Asta.

„U všech čertů! To by bylo proklatě nepříjemné!"

„Je tomu tak. Byli tak chytří, že přešli na naši taktiku a vyslali do Súderlandu dva úředníky — ti tam platí za ředitele a lékaře a jsou s vámi ve spojení. Je samozřejmé, že od vás obdržené zprávy okopírují a posílají králi."

„A můžete to dokázat?"

„Ano, zde je dopis od mého agenta a ten všechno obsahuje. Díky nějakému vnuknutí začal oba muže podezírat a pečlivě je pozoroval. Navíc je to docela dobrý malíř a tak rovněž přiložil jejich portré-

ty."

Vévoda vzal do rukou dopis a pečlivě ho četl. Jeho obličej zesinal.

„Musím tomu věřit!" skřípal zuby. „Víte, kam dopravili oba muže?"

„Ne, nemohl jsem po tom pátrat. Ten dopis jsem totiž obdržel teprve dnes."

„Zprávu by nám tedy mohl podat jedině povozník."

„Beyer? U něho jsem pochopitelně už byl, ale on tvrdí, že je převezl přes hranici v pořádku."

„Budeme ho muset chytit a přísně vyslechnout! Alespoň je to, že jsem nechal projít rukama těchto falešných agentů n důležité věci. Navíc bylo vše psáno naší šifrou a k té by těžk někdo klíč."

„Tak se tedy naši chytří protivníci dozvěděli maximálně to jedná o nějaké tajné jednání se sůderlandským dvorem. Jak jste s princeznou Astou?"

Vévodova tvář potemněla.

„Ne dál, než předtím. Princ odjel a já ji zde zdržuji jen s n námahou. Mám pocit, že inklinuje více ke králi, než ke mně."

„A váš syn?"

„Velice se snaží, ale bez jakéhokoliv výsledku."

„Ona ví o našich tajných plánech?"

„Ne.'<

„Takže se může volně rozhodnout?"

„Každopádně bude manželkou mého syna. Zatím však netuš byla do Norlandu nadirigována. Mimochodem, přislíbila už je dny."

„To jsem rád."

„Jak to?"

„Ze dvou důvodů. Za prvé, mé přípravy jsou již dokonán druhé, z několika náznaků soudím, že už nejsme v bezpečí. neznámé, ale ostré oko se snaží nám nahlédnout do karet připraven už dnes zahrát na naše noty. V knihovně dvorního k — kde by se to nejméně hledalo, jsou ukryty nutné prokla letáky v několika tisících výtisků. Získali jsme celé naše

dmiralita je mi oddána. Navíc jsem se postaral i o to, aby v čném okamžiku byla norlandská flotila vzdálená, to znamená, oušená po všech mořích. Súderlandské lodě obsadí naše přísta- niž by narazily na nejmenší odpor."

od velením Nírvána-paši?"

no. Síiderlandští se tajně shromažďují za pohořím. Do třech dnů ném znamení obsadí naši zemi na osmdesát tisíc nepřátelských ků a ti se navíc spojí s našimi oddíly. Budeme muset ovšem kodnit mé dva nejúhlavnější nepřátele — mladého Sternburga na a starého na souši. Starý kníže se odebral za synem do Tremony a na nějakou dobu zmizí."

dy vydáte ten signál? Už nemohu ty mé příliš dlouho zdržovat."

nned po odjezdu princezny."

edy ve třech dnech?"

si tak."

rále necháte žít?"

Mohu ho snad zabít já? Sesazený monarcha je ale velice nebez- ý."

Mohl by padnout silou rozzuřeného davu."

Možná."

y síly by ovšem musely být řízeny."

To by mohlo být těžké."

To přijde na správné pojetí věci. Ale každá zásluha zaslouží ěnu —"

Vždyť mě znáte.'*

„Tedy zpět, už vím dost," zněla odpověď. Vydali se na zpáteční
a bez problémů dosáhli zahrady; Max opět zasadil okno. Branda
již dělal starosti a byl rád, že oba
pnsh. V* VI.

„Rychle do loďky, než přijde rentiér!" nařídil král.

Přelezli zeď a pospíchali k loďce. Max usedl ke kormidlu a
Brandauer se chopil vesel.

„Kam teď, Excellence?" ptal se doktor.

„Do bytu Penentriéra!"

Max neodpověděl. Když už byla celá ta věc s těmi spiklen
daleko, asi by neudělal taky nic jiného, než se zmocnil osoby re
a jeho dokumentů.

Loď doslova letěla po proudu řeky a brzy se všichni tři dostal
hostinec dobré Barbary Seidenmüllerové. Ještě bylo otevřeno.
vstoupil dovnitř a sám vešel do výčepu. Bylo dosud obsazeno n
stolů a u toho nejpřednějšího seděli — tři tovaryši. Při jeho pří
uctivě vyskočili.

„Jak to šlo?" zeptal se.

„Rozkaz, pane doktore, dobře!" odpověděl Thomas.

„Poručte si víno a doutníky na můj účet!"

„Uctivě děkujeme, a to hlavně kvůli těm doutníkům. Naše Ba
má výtečné Ambalemu."

„A kde je?"

„Zrovna přichází z kuchyně."

Max odvedl výčepní stranou.

ch, krásný dobrý večer, pane Brandauere!" pozdravila, když
ila kováře. „A také vám, můj ---------- pane, dobrotivý Bože,
pravda? To je přece — to je přece ----------"
iše, paní Seidenmüllerová!" přerušil ji odhalený král. „Rychle
ete!"
ěchala po schodech nahoru a otevřela místnost.
le nejdřív musím světlo ----------"
epotřebujeme ho! Žádný člověk se nesmí dozvědět, kdo zde
byl. Rozumíte mi?"
elice dobře, Excellence."
enentriér přijde každou chvíli. Počkáte na něj na chodbě a řek-
mu, že je zde několik pánů, kteří s ním chtějí mluvit ohledně
ních záležitostí. Teď jděte!"
výčepní odešla. Jakmile sešla ze schodů, již spatřila přicházejícího
éra.
obrý večer! Ptal se dnes někdo na mě?"
ři pánové."
do to byl?"
usela jsem je pustit do vašeho bytu."
le vždyť já jsem ho zamknul."
řáli si, abych jim otevřela, neboť se chtěli vyhnout tomu, aby
spatřeni ve výčepu. Chtějí s vámi mluvit o dnešních záležitos-
."
akých? Řekli výrazně a jasně dnešních?"
no."

„Kam?"

„K vítězství."

„A jak?"

„Učením Loyoly."

„Jste mi vítáni, bratři v Kristu a dovolte mi, abych rozžal světl

Zatímco se zabýval lampou, přiskočil Max ke vchodu a obsad
Jeho otec se postavil ke dveřím do vedlejší místnosti a král z
klidně sedět.

Penentriér zapálil lampu. Paprsky světla přímo ozářily k
obličej.

„Tak tedy, mí bratři, co vás vede ----------"

Byl více než překvapen, dokonce, byl velmi poděšen. Zaraz
uprostřed řeči, neboť ihned poznal sedícího muže. Krátký pohle
dva ostatní muže ho přesvědčil, že tito pánové nepřišli v žá
přátelském úmyslu.

„Vy jste se polekal?" zeptal se král pomalu. „Čeho?"

Tázaný se rychle vzpamatoval.

„Excellence, je pro mne vyznamenáním, že jste mě navštívi
mě velice překvapilo."

„A jaká to byla formule, se kterou jste nás zdravil?"

Rozpaky vyvstalé touto otázkou velice dobře skryl.

„Kdo mi tak dobře odpovídal, vám zaručeně může dát lepší i
maci, Excellence."

„Tato formule se velice podobá heslu."

„To připouštím."

„Žvásty! Zanechte těch nesmyslů! Jste na nepravé adrese! Jak se jmenujete?"

„Aloys Penentriér."

„Francouzské jméno; co jste zač?"

„Rentiér."

„Můžete se jako takový legitimovat?"

„Zcela jistě! Mohu Vašemu Veličenstvu ukázat potřebné dokumenty?"

„To není nutné. Jsou falešné a my zjistíme, kdo je vytvořil Vaše pravé jméno jsem vyslovil totiž před chvílí — páter Valerius. Vy jste jezuita! Nevíte, že lidé vašeho náboženství mají pod přísnými tresty zákaz vstupu do Norlandu?"

„Excellence, je prav --------"

„Padouchu, nepřísahejte! Nechám vás ihned předvést. Sáhněte do své náprsní kapsy a podejte mi všechny dokumenty, které před chvílí podepsal vévoda von Raumburg, a to dokonce jako nový král! Tak jste se to alespoň odvážil říci!"

Abbé smrtelně zbledl.

„Excellence, nemám žádné dokumenty, jaké —"

„Ticho! Ven s tím, nebo vás nechám spoutat!"

Penentriér sáhl do své náprsní kapsy. Jeho bledost byla ještě hlubší, ale jeho oči zářily. Byl otočen zády ke dveřím a nezpozoroval, že Max přistoupil k němu.

„Dobrá, ven s tím a konec! Ať žije Společnost Ježíšova a pryč s tyrany!"

Místo dokumentů vytáhl revolver a napřáhl paži k výstřelu. Úder Maxovy pěsti zasáhl jeho paži a revolver mu vypadl na zem. Král zůstal klidně sedět, ale přistoupil i starý kovář a během několika okamžiků byl zákeřník spoután tak, že nemohl udělat nejmenší pohyb.

„Dokumenty!" nařídil král.

Max je vytáhl a vložil do rukou krále. Ten je důkladně pročítal.

„Ach! Vražda krále, revoluce, vlastizrada a spekulování s trůnem! To vše za povolení vpustit do země tento potěr jezuitů? Nechtě ho ležet a prohlédněte jeho zavazadla!"

Při běžné prohlídce by nebylo nic k nalezení, ale šikovný Brandauer si věděl rady s různými tajnými úkryty a přihrádkami. Náby-

tek hostinského pokoje neměl podobná zařízení, ale ve dvojitém dnu rentiérova kufru objevili velkou hromadu papírů. Všechny byly popsány šiframi.

Zajatec pozoroval prohlídku klidným pohledem, aniž by řekl slovo. Konečně se výsměšně zasmál:

„To jsou dokumenty o celém spiknutí! Zkuste je rozluštit!"

Max přelétl listiny pohledem.

„Bude možné je dešifrovat?" zeptal se král.

„Mohu to přečíst."

„Skutečně?"

„Skutečně."

„Žvásty!" smál se Penentriér. „Ať si na tom kovářský kluk vyláme zuby!"

Max se k němu otočil.

„Lotře, tvá drzost se rovná tvé zlobě a nesvědomitosti. Musím ti však říci, že toto písmo už dávno znám a klíč mám zde v kapse. Nevzpomínáš si na toho Angličana, který jel s tebou tehdy ve vlaku, když jsi dával na každé stanici zprávy? Jednu z těchto zpráv ti sebral a já ji dešifroval. Začíná: ‚Helmberg, 2. července — Milí bratři v Kristu!' a končí: ‚H. de M., J. de la Robe'."

„Lotře!" skřípal jezuita.

„Vévoda chválil tvou vševědoucnost a my nevíme méně než ty. Já sám jsem odebral oběma lékařům depeše, já jsem byl u vaší studny, já jsem vás dnes večer poslouchal, vím vše, o čem se mluví v tajném kabinetu vévody; já vím dokonce i to, že sis vzal na sebe zavraždění Jeho Veličenstva. Vím, že mají zmizet oba von Sternburgové, a že každé kolečko vykoná svou práci, až vévoda vstrčí do hodin klíček. Já jsem to oko, o němž jsi s von Raumburgem mluvil. Tyto písemnosti nesvědčí příliš o vaší chytrosti. Mám vám tyto listiny přečíst, Excellence?"

„Ne, mám příliš mnoho práce. Ty však zůstaneš tady a zabráníš každé návštěvě, která by se zde ohlásila. Kdyby se ti podařilo ještě někoho chytit, mohlo by nám to přinést mnoho užitku. Mezitím budeš mít dost času k pročtení těchto listin. Můžeš je přepsat do normálního písma. Ty, Brandauere, sežeň zakrytý vůz a sám ho přivez. Tajně naložíš abbého a přivezeš ho do ulice k blázinci. Budeš tam přesně v poledne a zeptáš se na mě, budu tam. Je samozřejmos-

„Řeknete Jeho Veličenstvu, že ihned přijdu!"

Převlékl se do honosné uniformy, nechal se převézt přes vstoupil do zámku, kde již byl očekáván na schodech Panovníkova tvář neprozrazovala žádné zlé úmysly,

„Dobré jitro, Výsosti! Neruším vás snad v nějakých dů obchodech?"

„Jsem vám kdykoliv k dispozici, Excellence."

„Dnešní ráno je krásné, a protože se cítím tak nějak nesv hodl jsem se k malému výletu. Chcete se ke mně připojit?"

„Váš návrh je pro mne čestným vyznamenáním."

„Už jste snídal?"

„Ano/[4]

„Tedy můžeme ihned vyrazit. Pojďte!"

Uchopil ho za paži a kráčel s ním do zámeckého dvora. Zd šest vraníků, zapražených do nádherné ekvipáže, svými kop dočkavě do kameny vyloženého nádvoří. Nastoupili.

„Vpřed!"

Kočí pouze pokynul rukou, koně zatáhli a vůz jel kroke tem, Za jeho branami koně vyrazili rychlým poklusem po Oba muži dosud nepromluvili a v nitru vévody se rojily rů chyby. Mířili zřejmě do blázince, v němž zahrál králi nemilo du a ta nebyla dosud mezi oběma muži zcela vyjasněna. M dnes dojít k tomu vyjasnění? Musel získat jistotu, a proto p mlčení.

„Smím se zeptat, Excellence, kam až nás naše projížďka za

„Pojedeme, dokud nebudou vraníci unaveni. Už dlouho stá
stáji a měli by se zase jednou pořádně proběhnout. Nebo si p
brzy otočit?"

„Mám ještě dopoledne důležité jednání."

„Budete je muset, Výsosti, odložit. I já mám na srdci n
jednání a není o nic méně důležitější než to vaše. Potřebuji vaši r

„Mé slabé síly jsou vám zcela k dispozici, Excellence."

„Víte, že k vám mám neohraničenou důvěru. To je také důvo
že jsem nemohl do všeho nahlédnout, a v některých věcech n
tak zběhlý jako vy. Právě nyní se mi nabízí možnost, abych
požádal o vyučovací hodinu. Jaké jsou naše vztahy se Súd
dem?"

„Náš vztah je ve všech směrech přátelský."

„Ve všech směrech?"

„Ve všech směrech."

„Slyšel jsem však něco o tajném shromažďování vojenský
které se má dít poblíž hranic?"

„To jsou jen přípravy na manévry."

„Ach, tak! Jste obeznámen s důvody, které vedly Nírvána-pa
Suderlandu?"

„Ohledy na zdraví."

„Povídá se, že má převzít námořnický post?"

„On? Turek? Muslim?"

„Prý je křesťan."

„Sultán nedá svého Kapudan-pašu nikomu."

ář vévody zůstala klidná, ale v jeho nitru to vřelo. Co měla t tato zvláštní rozprava? Proč mluvil král o věcech, o nichž by za současného stavu nejlepší pomlčet?

ět nastalo delší mlčení. Nyní minuli zastřený vůz, na jehož ku seděl dvorní kovář.

náte tohoto muže, Výsosti?" zeptal se král.

stě! Kovář Brandauer."

e to hodný a věrný charakter! Není mnoho mužů tohoto druhu. syn je ze stejného šrotu a zrna. Zahrnul jsem ho svou zcela tní protekcí a jsem přesvědčen, že udělá kariéru."

byla pro vévodu další citelná rána. Velice dobře ji pocítil, ale el mlčet. Za několik okamžiků již spatřili střechy věže a cimbuří vu.

eznáte náhodou, Výsosti, nějakého nájemního povozníka jmé- Beyer?" zeptal se král bez jakékoliv šetrnosti.

e!" znělo ostře a téměř chraptivě. „Dosud jsem se neocitl v ci, abych musel používat nájemní kočár."

en muž je mimořádným znalcem všech horských stezek a dělá navé výlety za hranice. Ale zde už je ústav. Málem mám chuť ou nečekaně překvapit jeho dozorce. Je vám to milé?"

plně."

lověk nikdy nemůže být dost přísný k vedení takového domu, zaručeně sám víte. Koneckonců je zde zatím jen provizorní el a tuto věc bychom mohli dnes změnit."

vipáž zastavila před ústavními vraty. Zaměstnanci je viděli ždět a poznali i oba cestující. Oba lékaři zde stáli připraveni k

Vévoda při prvním nahlédnutí zděšeně uskočil zpět.

„Já to vím. Brzy se dostaví i druhý pacient a ten se stane spol

e máte, Výsosti, důkaz, že ortel jednoho neomezeného vládce být spravedlivější, než soudní následky mrtvých paragrafů. Tito ednali se zcela zdravými lidmi jako s blázny. Božská i světská dlnost vyžaduje, aby se s nimi naložilo stejně. Budou teď trpět mi mukami jako jejich bývalé oběti, až — až najdu důvod jim milost."

ůza!" zvolal vévoda, který se nemohl zdržet tohoto výkřiku.

, spravedlnost! Hrozné bylo pouze to, co oni dělali dříve se ými lidmi a ještě hroznější bylo, že jim k tomu někdo dal !" A s jemným úsměvem dodal: „Nyní je snad zodpovězena i včerejší otázka, Výsosti!"

erá otázka, Excellence?"

ázka o pobytu těchto dvou."

evzpomínám si, že bych ji byl vyslovil."

k bych si tedy dovolil vaší paměti pomoci!"

dám vás o to."

jste položil včera večer tuto otázku Aloysovi Penentriérovi ve racovně, když se vrátil ze zříceniny."

voda sebou cuknul, jako by do něho udeřil blesk. Ihned se však natoval.

xcellence, já přece neznám žádného Aloyse Penentriéra!"

ni vám neříká nic jméno páter Valerius?"

ky ne."

ní se ozval zvonek u vchodu.

vám ho teď představím, Výsosti. Možná si potom na něho

„Už v kazajce?" ptal se král.

„Ano. Strážci slyšeli rozkazy Vaší Excellence a jednali
nich."

„Tak pojďte!"

Dveře cely byly otevřené. Uvnitř stáli čtyři silní robustní s
před svěrací židlí, na níž byl přivedený připnut. Naproti stála
židle. Obě byly připevněny ke zdi železnými svorkami. Ja
strážci spatřili přicházející honoraci, ustoupili, aby jim udělali m

„Znáte tohoto muže, Výsosti?"

„Pen -------ach --------ne, Excellence. Já ho vůbec nikdy nevid

„Je to onen Penentriér, jehož jméno jste chtěl právě vys
Vždyť jsem vám slíbil, že vám ho představím."

„Kdo to udělal, Excellence?"

Vévoda získal opět sebeovládání. Zjistil, že se král vše dozv
uvědomil si, že se rozhodnutí mezi ním a panovníkem neodehr
bitevním poli, ale zde, v této chvíli a mezi pochmurnými st
blázince. O svou vlastní osobu se nebál. Cítil se nadnesen na
skou spravedlností a ani neviděl a neslyšel, co říkali lékaři strá
za jeho zády. Při své poslední otázce o krok ustoupil a hleděl
krále pevným a vyzývavým pohledem. Ten se mile usmíval.

„Tento ubohý člověk trpí mánií, že může krále připravit o trů
jejich místa dosadit vévody!"

„Je to dokázáno, Excellence?"

„Každopádně!"

„Nutnými nezávislými lékařskými a úředními výpověďmi?"

n! Veličenstvo mluví tímto způsobem a dokonce před těmito
Tedy vám to povím — toto delirium bude sálat kolem sebe a
ec se rozprostře po celé zemi! Nastane krize, která všem dobře
lí, že toto bláznovství není nepodložené šílenství, ale snaha
Norland šťastným."
ásné! Jaké štěstí máte na mysli? Snad toto zde?"
do kapsy a vytáhl dokumenty, ty samé, které včera vévoda dal
vi, když je opatřil svým podpisem. Podržel mu je před očima.
a je poznal a pokusil se jich rychle zmocnit. Král je však stáhl
Vévoda ho uchopil za paži.
to papíry patří mně. Sem s nimi!"
sosti, uvažte, kdo stojí před vámi!"
tomto případě pouze zloděj, který mí ukradl můj majetek. Sem
nebo — ?"
bo co? Výsosti, ta stopa, o níž jsem před chvílí mluvil, je stále
nější. Mám vás skutečně považovat za duševně nemocného?"
n!"
opil krále za prsa, ten však zůstal klidný.
nové, vidíte, že tento muž je velice vážně duševně narušen.
vá Veličenstvo zlodějem a dokonce ho napadá! Konejte svou
nost, dávám vám ho do opatrování!"
voda byl v okamžiku chycen čtyřmi dozorci. Bránil se jim
silami, ale ani jeho síla a zloba mu nepomohly. Přemohli ho a
li na prázdnou svěrací židli; seděl nyní naproti svému jezuit-
spojenci, a hleděli si do očí. Roubík mu zamezil v křiku.

sloužil jako mučírna pro vaše oběti a vy jste je týrali tak dl
dokud se opravdu nezbláznily. Nyní se tento dům stane m
vašeho pokání a vy sami zažijete pocity, které jste připra
srdcím nevinných. Nemyslete si, že ujdete mé ruce! Nynější za
nanci tohoto ústavu jsou mi věrni a vaše kreatury jsem odstra
jako vy jste nezjistili, kam byli uschováni vaši dva společníc
nikdo nebude mít tušení o tom, kde se nalézáte vy. Vaše pol
machinace jsou prohlédnuty. Přestali jste být lidmi a stali jste se
— alespoň do té doby, než vám opět povolím vyjít mezi slušné l

Opustil celu a ta byla za ním hned pevně uzamknuta. Odebra
lékaři do ředitelské kanceláře.

„Pánové," řekl zde, „je mi radostí vám sdělit, že oceňuji
služby a jsem spokojen. Mám pocit nutnosti postavit do čela t
ústavu nového ředitele. Bude to jeden z vás dvou a protože má
mou důvěru, nebudu rozhodovat sám, ale nechám to na vás. Uv
a dohodněte se o této věci. Myslím, že to nebude těžké, neboť js
rozhodl ohodnotit vás stejným platem a postavit vás vůči podříz
na stejnou úroveň. Očekávám co nejdříve vaše rozhodnutí a vyj
mu souhlas. Co se však týče dnešních událostí, vše musí zůstat u
pod rouškou mlčení. Vévoda se dopustil hrůzných zločinů, o
později uslyšíte. Zatím zůstane internován jako blázen v cele s
společníkem, a oba budou ostře hlídáni. Pokud by někdo z v
personálu prozradil nynější vévodův pobyt, bude prohláše
velezrádce a potrestán smrtí. Mé další pokyny vám předám o
nebo prostřednictvím doktora Maxe Bran-dauera, jehož sou
považujte za svého nadřízeného. Znáte ho z poslední náv

otovo?" ptal se král.
ávě nyní, Excellence!" .
še dešifrováno?"
no."
šel mezitím někdo?"
nc von Raumburg."
ch, nepříjemné! To může mít špatné následky. Co chtěl?"
emohl jsem to zjistit. Otevřel dveře a když mě spatřil sedět nad
mi, zase rychle přibouchl a zmizel."
už byl Penentriér odvezen?"
no. Princ odcházel asi čtvrt hodiny poté a tuším, že dole se na
os vyptával. Šel jsem za výčepní a přesvědčil jsem se o správ-
mé domněnky."
se dozvěděl?"
ipravil jsem výčepní předem na podobný případ a dozvěděl se
že jsem velice často hostem Penentriéra a úzce s ním spolupra-
Řekla mu, že rentiér musí být v místnosti a v momentě, kdy
a princ otevřel, byl zřejmě ve vedlejším pokoji."
obrá, ale stejně bude asi podezřívavý. Musíme ho zneškodnit,
nu bude nápadná nepřítomnost jeho otce."
n je též mezi spiklenci, Excellence."
ktivně nebo pasivně?"
elice aktivně."
o jsi vyčetl z těch spisů?"
okazují to až po evidenci."

„Zajmeš ho a budeš ho tajně držet tady."

Odešli do vedlejší místnosti, kde začal Max předčítat. Abbé, věrou ke své šifře, napsal podrobné poznámky o vývoji celéh vstání. To bylo připravováno již několik let a vše bylo v list popsáno. Poznámky sepsal patrně proto, aby je později předal novým nadřízeným a postavil se tak do dobrého světla svých z Nechybělo nic, kromě diplomatických depeší, které byly vym mezi vévodou a různými mocnostmi. Ty samozřejmě nemohly majetku jezuity.

„Kdybych ještě ty dostal do rukou," zlobil se král, „tak by všechny zveřejnil a udělil bych všem těm kabinetům, které se d tily zrady a jednaly se spiklenci, vypalovací znamení."

„Část těchto dokumentů se zaručeně nalézá v tajném ar vévody. A ještě větší část se bude nalézat ve vlastnictví, k n mám přístup."

„Ach, jak se jmenuje jejich majitel?"

„Nírván-paša, Excellence."

„Kapudan-paša pádišáha? Jak by se mohl dostat turecký p takovým dokladům, jež má diplomacie nejlepší důvod uschováv

„Excellence, není to Turek, ale křesťan."

„Ach."

„Zná velice dobře Norland a prožil zde své mládí."

„Zajímavé!"

„Navíc je smrtelným nepřítelem vévody."

„Můžeš to dokázat?"

tuhle věc právě provedl
nbo a pouze s malým nil-
sandálem překonal troj-
k a dobře ozbrojenou pla-
ci. Teprve tímto dobro-
vím byl sultán upozorněn
ého pozdějšího velkoadmi-

jsou docela romantické
likace."
ně zajímavá je i okolnost, že
a této Zarby byla kdysi
kou starého zemřelého
dy von Raumburg — tedy
évodové, otec a syn a dvě
ky, matka a dcera!" „A můžeš
ci, kde se nyní Zarba nalézá?" „Ne, to nevím. Ještě nedávno byla
ách, ale nevrátila se. Dá mi však vědět, že se vrátí, když udeří
odina." „Odkud by však mel Nírván-paša ty dokumenty?" „To
řekl. Mimochodem, pouze z jeho nejasných narážek

„... tedy dva vévodové, otec a syn...

jsem usoudil, že má v ruce listiny týkající se zrádné vévodovy politiky."

?>Ty jsi s ním ve spojení? Slyšel jsem, zeje ujednáno, aby převzal

pokládám, že jako sultánův Kapudan-paša je zvyklý jednat poc
svého nejlepšího svědomí."

„Byl to skutečně kapitán von Sternburg, jehož jsi potkal ve
lečnosti paši?"

„Ano."

„Inkognito?"

„Byl jeho sluhou.'

„Nemluvil při té příležitosti o nějaké dceři?"

„Nedostal jsem povolení, abych citové záležitosti svého pì
zamíchal do zpráv. Můžu však Excellenci ubezpečit, že ze st
mladého Sternburga se jedná o lásku, a jenom ta ho přivedl
blízkosti otce a jeho dcery. Ostatně, ona je skutečným anděle
neporovnatelnou bytostí. Ale starému von Sternburgovi se to
jinak. Ten poznal Nírvána-pašu v Cařihradu á nějakými záhadn
cestami se dozvěděl o jeho úkolech v Sůderlandu. To může
důvodem, proč mu nabídl své pohostinství, a podkladem toho
Nírván-paša přijel do přístavu na zámek Sternburg."

„To se mému starému čestnému Sternburgovi podobá! Je
připraven do toho uhodit mečem, má vždy a všude otevřené oč
mé a norlandské zájmy. Je dobře, že jsi mi poradil, abych h
nejrychleji povolal zpět! — Postavím ho do čela svých vojsk. J
vděčí za příkladnou organizaci a zůstanou mi věrná. Musíme
nejdříve oddělit berany od ovcí."

„A co Artur von Sternburg, Excellence?"

„I jeho jsem povolal. Na tvou radu jsem vydal kapitánům

Nemohlo by dojít při tak velkém počtu osob k nějaké nedůsled-
i či neopatrnosti nebo dokonce zradě?"
Zatčení bude provedeno rychle a na místa spiklenců dosadíme
é úředníky."
Stejně ale můžeme mezi nimi narazit na jednoho, v němž se
leme. Jedno špatně provedené zatčení, pouze jednoho jediného,
mohlo způsobit, že, aby se zachránil, přiloží oheň na soudek
hu, který je naplněn až po okraj, jak jsme se bohužel přesvědčili."
Mám snad ty lidi nechat na svobodě?"
Ne, Excellence. Musí být zneškodněni co nejrychleji, ale způso-
, jenž nám zaručí, že nikdo z nich neuteče."
Znáš takový způsob?"
Domnívám se."
Tedy?"
Zatkneme je sami a to všechny naráz."
Ach! To bychom ale museli docílit toho, aby se všichni sešli na
om místě?"
Samozřejmě."
Kde?"
Na jejich běžném shromaždišti, v klášterních rozvalinách."
To by byl v každém případě ten nejlepší plán, kdyby se ovšem dal
utečnit."
eho uskutečnění je snadné. Tento abbé udělal tu nepředlože-nost,
i schoval koncept své vlastní korespondence. Z něj sem vyčetl
styl a poznal jsem, že ti napsaní již jednou nebo í vícekrát

Opustil hostinec a odebral se na druhou stranu řeky do vévods
ho paláce. Tam se ptal po princi. Dozvěděl se, že je přítomen ve sv
křídle paláce a nechal se u něj ohlásit. Samozřejmě byl ihned př
Princ mu vyšel uctivě vstříc. Byl oblečen do kompletní gene-rá
uniformy a zřejmě se chystal na vycházku.

„Excellence, jaká vysoká a nečekaná čest? Slyšel jsem, že si v
královská Výsost vyjela s mým papá."

„Já jsem se již vrátil zpět, jak vidíte, generále!"

„A otec?"

„Byly to velice důležité záležitosti, které ho donutily, aby se
žel. Přišel jsem, abych vás o tom informoval a zároveň se zmín
několika souvislostech."

„Poslouchám, Excellence!" odpověděl princ.

Přisunul králi hluboké křeslo a čekal, až jím bude požádá
usednutí. K jeho překvapení se tak nestalo. Musel zůstat stát; krá
pohodlně usadil a ihned začal:

„Nejdříve několik soukromých otázek; máte vznítit jisté vztah
princezně Astě na pokyn svého otce?"

Princ se očividně lekl.

„Excellence," zněla jediná odpověď, jíž ze sebe váhavě dostal.

„Můžete mi otevřeně odpovědět, vidíte, že nejsem tak nevědo
jak se doposud myslelo. Vím přesně, že přítomnost súderlandsk
panstva je hlavním důsledkem tohoto vztahu."

„Tyto informace vám podal otec?"

„Bohužel ne, byl jsem zpraven z jiné strany. Jak jste v té záleži

Veličenstvo mě leká! Bylo mi skutečně doporučeno, abych se s
ceznou Astou sblížil, ale nemám to nejmenší tušení, co mělo být
ěno těmi politickými vypočítavostmi."
Tááák? I zde můžete otevřeně mluvit, protože jsem i v této otázce
tejné výši, jak v té předešlé."
Žádám Jeho Veličenstvo, aby mě laskavě informovalo podrob-
"
Rád. Udělám to, abych dal důkaz, že nejsem nevědoucí. Vaše
ektovaná svatba s princeznou měla přinutit suderlandský dvůr,
vám pomohl být dědicem trůnu v Norlandu. Mé sesazení, ano,
once má smrt, již byla pečlivě naplánovaná věc, stejně jako
unování vašeho milého pana otce. Povstání národa je připraveno a
ím přiznat, že velice šikovně a rafinovaně. Tato revoluce měla
žnit vmašírovat do země súderlandským vojskům, přichystaným
a hranicí!"
Excellence, to je úplně bláznivá myšlenka!"
Pochopitelně! Je tak bláznivá, že se chvěje váš hlas a rozčilením
lnete. Bohužel se ocitly všechny dokumenty o revoluci v mých
ách a jsem připraven zneškodnit hada, který mě chtěl uštknout!"
rinc skutečně smrtelně zbledl a musel sebrat veškerou sílu, aby se
nroutil.
Veličenstvo může být přesvědčeno, že já i papá jsme velice
áleni těmto intrikám, pokud skutečně existují."
O vašem otci jsem každopádně přesvědčen, že nyní stojí velmi
eko od těchto věcí!" odpověděl král důrazně. „Přeji si velice,

„Excellence?"

Princ začal zřejmě tušit, jakou pasivitu má král na mysli.

„Váš otec je totiž zajatý. Vy jste kompromitován stejným stupn
jako on. Dáte mi povolení, abych mohl prohlédnout vaše do
menty?"

„Vaše Excellence nařizuje a já poslouchám! Protestuji ale p
násilným opatřením použitým proti mému otci a zamýšleným i p
mně!"

„Většinou konám taková opatření, k nimž jsem donucen, a jsc
souladu s mým svědomím."

„Při tom by bylo vhodné myslet na to, že postavení von Rau
burgů se musí, zdůrazňuji, musí v každé situaci zohlednit!"

„S tím souhlasím! Občanské postavení, stupeň vzdělání i užív
důvěry jsou faktory, s nimiž se musí počítat stejně, jako s obsah
povinností, které měly být splněny. Komu se hodně dá, od toho
taky hodně očekává. A ten bude taky přísně potrestán, jakmile
něčeho dopustí! Pojďte do vašeho pracovního kabinetu!"

„Dávám své Čestné slovo, že se zde nenachází nic, co by o
podnět uvalit na mou osobu žalobu!"

„Už jednou jste mi dal čestné slovo a já jsem přesvědčen, že
lžete!"

„Jak? Excellence mě nazvala lhářem? Musíte si uvědomit, že
nacházíte v domě Raumburgů a uprostřed služebnictva, jehož věrn
mi dává možnost obrany před jakýmkoliv násilím!"

„Vy se odvažujete vyhrožovat králi? Žvásty! Já nejsem izolova

se snažím brát ohledy na vaše postavení i tím, že ruce zákona
chávám zatím stranou."
odřídím se."
toupili do studovny generála.
edněte si tam do rohu, princi!" nařídil král. „Nezvednete se dříve,
d vám k tomu nedám povolení. V opačném případě bych musel
at připravenou pomoc a nemohl bych potom brát už žádné
y!"
novník začal s prohlídkou v přesvědčení, že nic důležitého
de, ale brzy byl překvapen, neboť mu přišel do rukou balíček
ů a skic, na nichž byla snadno prokazatelná princova účast.
ak, jak to teď stojí s tím vaším čestným slovem?" zeptal se.
om v mladické nerozvážnosti a ukolébán naprostou jistotou jste
použít k uložení těchto důležitých skript tohle otevřené místo.
ý jiný by je ukryl přinejmenším do nějaké tajné zásuvky, do
é, jakou nyní právě otevřu."
nalezené zásuvce se nacházely důležité dokumenty, ty dřívější
asi nedávno vytaženy a nebyly dosud vráceny zpět. Princ musel
, že zapírání je nyní zcela nemožné. Mlčel, ale jeho ruka spočí
na meči a jeho těkavý pohled hledal nabitou jezdeckou pistoli,
visela spolu s dalšími zbraněmi na zdi. Král si toho všiml, ale
se, jako by nic nezpozoroval.
eď budete tak laskav a doprovodíte mne do pracovny vašeho
Musím se podívat, zda i tam neudělám podobný nález."

„Jsou vám k dispozici," mínil princ a tentokrát král nezpozor
výsměšný úsměv, který přeběhl přes jeho tvář.

Oba kráčeli chodbou do místnosti vévody. Míjené služebnictv
zdravilo hlubokými úklonami. V pracovně svého otce princ prohl

„Zde není nic k nalezení, Excellence, můj otec nechává vš
svém tajném kabinetu."

„A kde se tento nalézá?"

„Za knihovnou."

„Tak pojďte!"

Když došli do knihovny, přistoupil princ ke zdi a vytáhl knih
jedné přihrádky. Zmáčkl za ní se ukrývající knoflík a bylo sl
tiché otáčení.

„Co to děláte?"

„Otvírám tajné dveře."

Položil knihu na své místo a odtáhl regál ke straně, kde se nalé
dveře. Spatřil otvor na chodbu.

„Prosím, Excellence!"

„Ne, jděte napřed!"

„Jak si Vaše Veličenstvo přeje!"

Šel pomalým krokem dolů po schodech a král ho ihned následo
Náhle se princ otočil a uchopil nicnetušícflio krále za ruce. Trhl
kolem sebe a mrštil jím dolů po schodech. Rychle vyběhl
schodech nahoru, skočil do knihovny a v horečnaté rychlosti vy
knihu. Zmáčkl knoflík a naslouchal. Bylo slyšet opět pootočení.
napjatý výraz se změnil v uspokojivý úsměv.

Zajat! Jak bylo dobré, že tam otec nechal nedávno udělat

ch, pouhé zastrašování! Nevadí, teď je v zajetí. Je však jisté, že prozrazeni; nesmím ztratit ani okamžik času a nemohu ani výšlet nad pobytem otce. Vezmu k sobě peníze, půjdu k princezně om pryč! Co nejrychleji, ještě dnes, musím vyvolat povstání! O oci se bude rezidence nalézat již v povstaleckých rukách a potom átím zpět. Otce jistě brzy najdeme."

stoupil dolů do studovny a v rychlosti napsal několik papírů. nul je do obálek a napsal ještě jednu depeši. Ta byla adresována Súderlandu a zněla jen:

ned po přijetí.
Raumburg

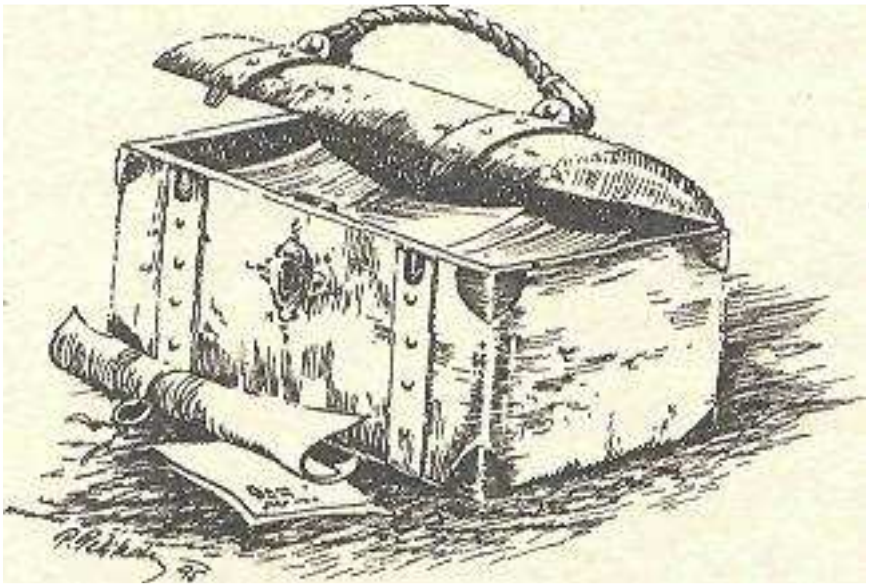
zvonil. Po chvíli vstoupil sluha.

Mluvil král s někým nyní, když odcházel?" zeptal se ho.

Nevšiml jsem si odchodu Veličenstva, Výsosti," zněla odpověď.

Dávejte pozor — krále si musíte vždy všimnout! Musíte vědět, že u mne. Tyto lístky zanese Heinrich co nejrychleji na uvedené sy. Ty sedneš na koně a pojedeš co nejrychleji na první zastávku ahnu a podáš depeši. Franz ať rychle zapřáhne; pojedu k prin- ě ze Súderlandu. Ručíš mi svým postavením za bleskové vypl- mých rozkazů!"

uha se vzdálil. Princ svlékl uniformu a oblékl se do civilních Tajné dokumenty a veškeré peníze vložil do malého cestovního ku a odešel dolů do dvora.

Tajné dokumenty a veškeré peníze vložil do malého cestovního kufříku...

„Drž ten zobák!" odpově
Thomas. „Ptal jsem se snad n
já nebo Baldrián?"

„No, snad se ještě člověk m
zeptat, jestli —"

„Buď ticho, ty stará vědyc
vosti! Ty se nemáš co ptát, je
My musíme akorát pracovat,
slouchat rozkazy a o nic jin
se nestarat! Mimochodem, tam
hle už přichází mladý pán, tal
ho sám zeptej, jestli chceš dostat vynadáno!"

Max vstoupil.

„Jste zde zabaveni?" zeptal se.

„Ale, práce je dost!" odpověděl vrchní tovaryš. „Pokud nás ale
doktor potřebuje, tak jsme připraveni!"

„Tak odložte práci a oblečte se. Musíte mi pomoci!"

„A v čem?"

„Zatknout několik lidí."

„Ach, zase lumpové! Hned jsme hotovi, pane doktore!"

„Kdo bude první hotov, přitáhne kočár, se kterým jel dnes m
Stojí před vraty vaší Barbary a musí být hned přitažen sem. M
jiné, vše musí být zařízeno tak tajně, že nikdo nebude mít tušen
vlastně děláme."

však, milí učni, říkám, že budete poctivě pracovat, a hlavně neotev
zobáky, dokud vám k tomu nedám svolení! Adieu!"

házel dlouhými kroky ke své Barbaře. Ani ji však nespatřil, nevstoupil do hostince. Zapřáhl koně, vyskočil na kozlík a se s vozem ke kovárně. Max vyšel ven a nastoupil.
m?" zeptal se Thomas.
ministrovi války!"
n," zabručel tovaryš.
d se mu zdálo neobvyklé vstrčit ministra války do střežené y v kovárně. Mlasknul na koně a vůz se dal do pohybu. louho zastavil vůz před budovou ministra, o němž Max věděl, éto chvíli nebude na ministerstvu, ale doma. Nechal se ohlásit a uštěn. I tento vysoký úředník věděl, že král je v úzkém styku s u Brandauerů a tušil, že příchod kovářského syna souvisí s ou značně důležitou záležitostí. Proto Maxe ochotně přijmul.
x vstoupil do místnosti, kde ho očekával ministr sám.
y jste tedy Max Brandauer?"
službám, Excellence!"
mi přinášíte, a nebo, co si přejete?"
icházím jako posel Jeho Veličenstva."
h!"
cellence asi ví, že panovník se nachází téměř každý den v na- bydlí —"
mozřejmě."
novník si přeje s vámi nyní hovořit v naší kovárně."
kovárně? Ted?"

Ministr vstoupil do vedlejší místnosti a po chvíli se vrátil, př
čen do nenápadného oděvu. Následoval Maxe do vozu, a když
nastoupili, jel Thomas klusem ke kovárně. Před kovárnou ses
Thomas z kozlíku a otevřel mužům dvířka. Když oba vstoupi
kovárny, šel v patách za nimi.

„Kde se nalézá Veličenstvo?" zeptal se ministr.

„Přijde brzy/' odpověděl Thomas. „Musíte ještě chvilinku počk

Při těchto slovech zezadu objal ministra. Max s tovaryši ho u
pili ze stran a za ruce, učňové přinesli provazy a než ministr po
pil, co se vlastně děje, a do jaké situace se dostal, ležel svázan
roubíkem v ústech v zadní komoře. Těžké dveře se za ním zavřel

Netrvalo ani hodinu a Max měl pohromadě stejným způso
všechny spiklence, kteří byli napsáni na listině a bydleli v rezid
Chyběl pouze dvorní kazatel, k němuž se právě vydal. Právě v
poval z vozu, když spatřil přicházejícího otce. Ten urychlil své k
a ptal se, když spolu vstoupili do chodby:

„Jak jsi daleko?"

„Až na jednoho hotov. Depeše jsou odeslány a muži zajati. A t

„Já dosud marně čekal na krále. Chtěl zatknout prince
Raumburg a nevím, zda se mu nestalo neštěstí. Nedalo mi to kl
musel jsem vyhledat von Wallrotha a tebe."

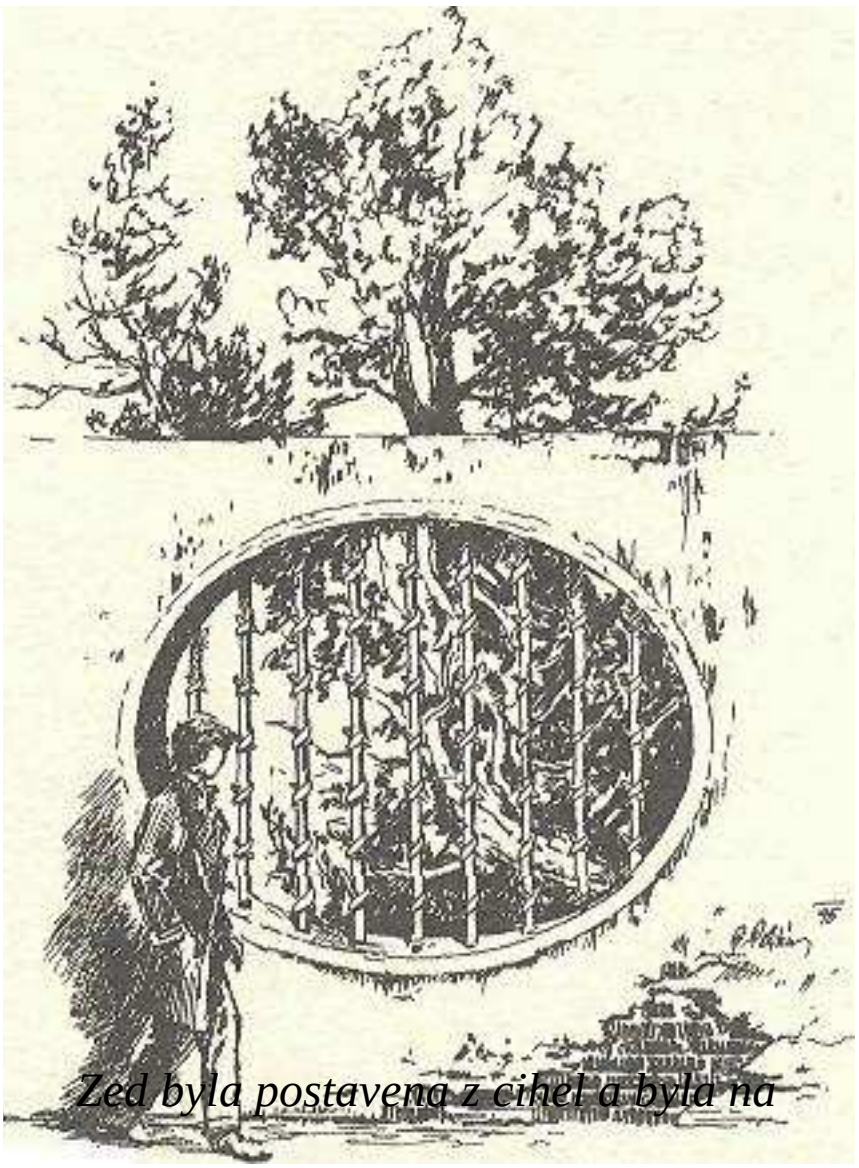
„Pokud tu ještě není, musela nastat nějaká rušivá nebo nepř
daná událost a —"

Byl přerušen vstupem jednoho muže, který chtěl rychle proběh
kolem. Byl oděn v livreji Raumburgů.

„Kam jdete?" zeptal se Max.

mi nebylo přímo naříze-

koho je?"
Jeho Výsosti, generála von
burg." .
n, pojďte s námi!"
edli sluhu do místnosti, v
nalézal major.
pis od prince Raumburga
mu kazateli," hlásil Max
ovi von Wallroth.
no otevřu."
etl ho a podal ho Maxovi a
bsahoval následující řádky:
e prozrazeni ale dosud

Zed byla postavena z cihel a byla na

v
e Ztraceno! Král se VŠe
u místech přerušena železnou mříží.
hopitelným způsobem dozvěděl, ale já ho držím zajatého v
paláci Pospíchám teď k princezně, abych dostal do bezpečí její
a poté opustím město. Připravte své lidi na večer; o půlnoci
očísúderlandská armáda hranici, to jsem zařídil telegrafickou
. Mé další depeše rozšíří během zítřka povstání po celé zemi

R.

k se otočil na sluhu.
v jste odevzdal více dopisů?"

„Generál se nalézá u princezny ze Súderlandu?"

„Právě tam odjel."

„Ostatní dopisy máte tedy ještě u sebe?"

„Ano."

„Dejte je sem! Zařídím to sám."

„A to já mohu?"

„Můžete. Zde máte."

Sáhl do kapsy a podal lokajovi peníz; ten mu vydal všechny dopisy. Byl rád, že nemusí konat dlouhou obchůzku a vzdálil se.

„Tak tedy zajat!" zvolal nyní kovář. „Jak ho dostaneme ven?"

„Snad trčí v chodbě," prohlásil Max.

„Nemožné, jinak by se každopádně dostal ven oknem!"

„Pokud tam nedali nějaké zařízení, které zabraňuje v cestě ven!"

„Musíme tam!"

„Hned ne, jeho život se nezdá být ohrožen. Hlavní je, abychom dostali do rukou prince. Mohl by způsobit ještě větší pohromu! Majore, vy zůstanete tady a ty otče, pospěš do kovárny, abys hlídal zajaté a---------- "

„Jaké zajatce?"

„Ministra války a tak dále. Mám je pod zámkem v té zadní komoře, neboť se to vse muselo odbýt tajně! Pošli ihned všechny tovaryše do paláce princezny, setkám se tam s nimi. Hlavně rychle!"

Kovář pospíchal domů a Max se odebral k řece, která hraničila se zahradou paláce. Nejdřív prohlédl přední stranu budovy a všiml si vévodského kočáru, stojícího před portálem. Princ musel být dosud přítomen. Nyní kráčel Max podél budovy a zahradní zdi.

Zeď byla postavena z cihel a byla na několika místech přerušena silnou železnou mříží. Tudy mohl člověk nahlédnout do zahrady, ale volnost pohledu byla omezena hustotou keřů á stromů. Zde zřejmě mohl jen těžko zjistit něco, co by souviselo s jeho posláním. Náhle však zaslechl ze zahradního domku za zdí hlas a poznal v něm hlas prince. Současně zahlédl tři tovaryše, kráčející opodál jakoby na procházce.

Rychle jim dal pokyn a viděl, že ho pochopili. Rozhlédl se a přesvědčil, že není pozorován. Vztyčil paže — výskok a rychlý seskok — a již stál v zahradě, hned vedle zahradního domečku. Odtud vy-

mužský a ženský hlas a Max rozuměl každému slovu, třebaže
luveno polohlasně. Mužský hlas právě říkal:
k tedy musím být upřímný, královská Výsosti. — Musíte se
neprodleně opustit město a potom i zemi, neboť ještě dnes
bude nad naší rezidencí uskutečněn stav obležení.**
uvíte jako snílek, princi."
ad tak znějí má slova, ale nikdy jsem nebyl bdělejší a střízlivěj
ž v tomto okamžiku. Dnes v noci překročí vojska vašeho krá
ho otce hranice naší země--------- "
možné!"
přece je to pravda!"
by mohlo přinutit mého otce---------- ?"
u zde jisté důvody."
by mě byl povolal zpět, aby nepřivedl mou osobu do nebez-

k to bylo původně vypočítáno, ale okolnosti se natolik zvrátily,
nemožné včasné povolání zpět. Dnes v noci noríandský národ
ane, aby prohlásil vévodu von Raumburg králem!"
h!" zaznělo polekaně.
váš otec vtrhne do naší země, aby šance vévody von Raum
podpořil ----------"
h tedy ------- oh, já to uhádnu!"
učasný král se nalézá v mém zajetí a bude ----------"
nci!" zvolala.

vil váš nízký charakter, nejnižší, jaký jsem kdy poznala! Jste v
zrádcem a dokonce házíte špínu i na mě. Zatímco zde užívám
vyšší pohostinnosti, je tato odměněna vaší vinou největším ne
kem ze strany mého otce? Poslechněte si, co vám musím říci! N
vidím vás, ne, já vámi pohrdám! Jděte pryč z mých očí, nebo na
zavolám mé služebnictvo a nechám vás vyvést na ulici jako nějal
vagabunda!"

Po této obrněné odpovědi bylo několik okamžiků ticho. Kon
zazněl hlas prince, chrcivě, následkem nejvyššího přemáhám.

„Je to vaše poslední slovo a jediné rozhodnutí, princezno?"

„Mé jediné!"

„Tedy vám řeknu i mé rozhodnutí! Miluji vás a zbožňuji,
budete mou ženou! Je mi jedno, jestli chcete nebo ne. Mu
zvítězit a zvítězíme — a pro tento případ mám ústní i písemný
vašeho otce, že se stanete mou ženou! Budete se muset sklonit
tíhou politiky, jako to musely učinit stovky jiných žen královs
rodů. Všechny tyto vždy našly později uspokojení svých srdcí!"

„Nemožné! Při prvním vašem doteku bych se musela zabít!"

„To nechme nyní stranou! Musím se vás teď ještě jednou ze
jestli chcete opustit město?"

„Ne, já zůstanu!"

„Budete v největším nebezpečí!"

„To chci! Musím dokázat, že s vaší zradou nemám společnéh
to nejmenší!"

„Postarám se tedy o to, aby vám postavili před dveřmi os
stráž!"

udu volat o pomoc!"
o vám nic nepomůže! Než se tu objeví některý z těch obludných
níků, bude již polibek můj. Tak tedy!"
x zaslechl hluk, jako by se princ zvedal ze židle a snažil se
nit princezny. V okamžiku stál u dveří zahradního domku. S
kou poklonou pozdravil rozrušením zčervenalou dámu, načež se
obrátil na prince:
omiňte, Výsosti, ale ten obludný služebník je již zde! Ještě
, než jste dokázal vykonat svou hanebnou loupež!"
ch, kovářský mladík!" ujelo mu ze rtů a překvapením o krok
vl.
amozřejmě, můj pane, ale přece jen se musím za svůj původ
t méně, než vy za váš původ. Vždy jsem se snažil dělat svému
du čest, zatímco u vás je tomu právě naopak!"
lověče, pse!"
k je vám libo! Ale ‚kovářský mladík' si dovolí usednout u dvou
tak vysokého postavení, neboť ví, že mladík je kolikrát více než
."
en s tebou, darebáku!"
le naopak, já s vámi musím mluvit. Žádám vás tedy, aby jste
l slušnějších výrazů, neboť je to ve vašem zájmu. Já, poslyšte
i, já mám váš osud ve svých rukách!"
y — vy, co to znamená?"
no, poslyšte! Vy jste řekl, že súderlandská armáda ještě dnes
očí hranice a já tvrdím, že bude poražena! Řekl jste, že král je

že ‚pes* a ‚kovářský mladík' si dovoluje například zatknout min
války, nemám pravdu? Pobožný pan kazatel a pan Penentriér byl
včera zatčeni králem. Dešifroval jsem všechna vaše akta i dopi
předpokládám, že tento malý kufřík, který vám každopádně p
obsahuje ještě víc důkazního materiálu. To vše mi přijde do ruko

Princ se rozklepal překvapením.

„I kdyby byla všechna vaše slova pravdivá, nepřinesou
všechna tato odhalení žádný užitek! Krále nikdy nenajdete a revo
stejně proběhne! Jak to vypadá, město teď neopustím, ale h
povolám do zbraně ty své!"

„To neuděláte, neboť jste mým zajatcem!"

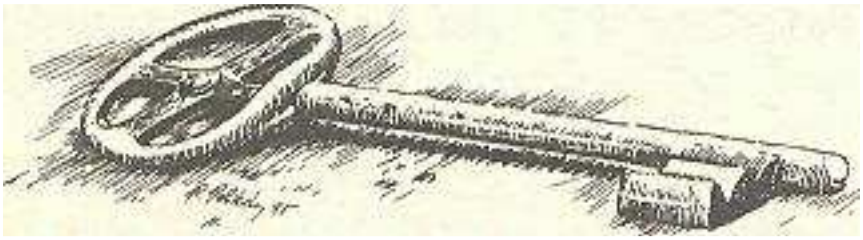
„Já, vaším zajatcem? Člověče, vy jste se zbláznil!"

„To si můžete klidně myslet, ale věřte mi, že národ skut
nepovstane. Všechny hlavy povstání nalezené v listině pátera,
byly do jedné poznamenány, kráčejí v tomto okamžiku vstříc
přísnějšímu potrestání — přinejmenším doživotním žalářem. Ner
být pochyb o tom, že jste mým zajatcem! Celému vašemu pov
čelil pouze „kovářský mladík' se svými tovaryši, ale doposud
vítězem a vítězit bude i nadále! Zatýkám vás jménem mého krále!

„Skutečně, to je božská komedie! Chcete snad dnes naplnit
roctví jedné staré cikánky, s níž jsme se kdysi setkali? To se mlu
o královských korunách, mluvilo se i o překrásné královně a o
divu, pomocí kterého si vydobudete žezlo!"

„Po žezlu toužíte vy, ale kladivo mám v ruce já. Třeba vám s
vyrazím žezlo z pěsti!"

rosím, Vaše Výsostí, nemějte strach. Před vaším zrakem nevy-
ni kapka krve."
hopil prince i za druhou ruku.
echáte se dobrovolně zatknout?"
e, tisíckrát ne! Budu volat o pomoc, pokud mě nepustíte!"
olejte."
o----------!" ^
razil se uprostřed zvolání, neboť slyšel, jak se několik osob
uplo přes zeď a cítil se být zachráněn.
vchodu se objevili tři tovaryši. Thomas vstoupil první.
o je to tady za křik? Ach, pan generál od artilerie! Máme ho
it, pane doktore?"
no."
ozkaz! Pojď, synáčku a nech se obejmout."
ryč s vámi!" nařídil princ. „Zavolám sem sluhy, vy vrahové!"
Mám mu jednu vlepit, pane doktore?"
no."
ozkaz, zde! Dostaneš jednu za ucho."
omasova pěst dopadla na princovo čelo takovou silou, že se
bez hlesu zhroutil.
teď, pane doktore?"
ax se otočil k princezně:
dpusťte, královská Výsosti, že mi okolnosti nezabránily, abych
il vaše spanilé oči před shlédnutím této scény. Cítím povinnost
podat jasné vysvětlení a žádám o povolení odklidit mého zajat-

Lávedoukřece."

„Děkuji vám, Výsosti." Vzal kl
předal ho Thomasovi.
„Nejdříve prohledejte kapsy
„... /.ctěleKlícoctzunruitmcn vraien, „
zatčeného a vyndejte všechny
papíry a klíčky k tomuto kufr

„Ano, jistě. Už je mám! Tady jsou, pane doktore."

„A zde je jeho náprsní kapsa."

„Dále nic?"

.Ne."

„Tedy pryč s ním! Dokážete to, aniž by to bylo nápadné?"

Baldrián vážně přikývl.

„To je vono!"

Chopili se prince, zabalili ho do slámy, přivázali ho k nosítká odnesli pryč.

Nyní se Max nalézal s tou, jejíž obraz se mu vryl do nejhlubš koutku jeho srdce i života. Stál zde tak krásný a hrdý, a přitom skromný a oddaný. Ona to pozorovala a musela si přiznat, že ni nespatřila muže, který by se mu mohl rovnat.

„Výsosti --------!"

„Prosím vás, posaďte se."

„Poslouchám."

„Vaše jméno je Brandauer?"

„Ano."

„Jeho Veličenstvo král se přátelí s vaší rodinou a dost často navštěvuje v kovárně?"

ické a válečné vztahy nebudou mít žádný vliv na důvěru mne i
e ve vás. Panovník se cítí ve vaší společnosti velice šťasten;
ně litoval vašeho plánovaného odjezdu. Vaše obydlí zde bude mít
bu svatostánku, jehož mír nesmí být porušen. Ale já začnu."
yložil jí celou situaci, jejíž obětí se měla stát. Přestože zamlčel
eré věci, které nepovažoval za důležité říci, dostala o všech
ch věrný a živý obraz a její uši naslouchaly jeho citlivému hlasu,
nco její oči visely na mužných a krásných rysech jeho tváře.
ě četla pocity, ovládající jeho osobu.
Děkuji vám," mínila, když skončil. „Aniž jste tomu chtěl, dovolil
mi nahlédnout do vašeho srdce. Je věrné a rozpálené pro věc
a spravedlnosti; bije za krále, a on vám není jen panovníkem, ale
telem a otcem. Dovolte mi, abych vám opětovala úctu, o níž jste
chvílí mluvil. Dáváte mi naději, že vás dnes nevidím naposledy
be?"
i posledních slovech přelétla přes její tvář lehká červeň a podaná
á ručka spočinula v jeho dlani o něco déle, než bylo nutné. Tento
k v něm vyvolal pocit blaha, jaký ještě nikdy necítil. Nejraději by
l k jejím nohám a vyznal se z toho, že jí náleží každý tep jeho
e. Potlačil však valící se pocity, neboť nemohly mít tu nejmenší
ěji na opětování. Odpověděl:
yž Vaše Výsost omilostní tohoto ^kovářského mladíka' příkazem,
se před ní objevil, bude velice šťasten, když vám bude moci
ověť." Stejně však mluvil tepleji, než měl v úmyslu. Princezna se

„Která skutečně existuje. Já tu chodbu znám; kdysi jsem ji náhodně objevil a použil jí při pozorování zrádcovských machinací vévody. Musí tam být nějaké bezpečnostní zařízení, jehož jsem si nevšiml, jinak by tam král nemohl být zavřen."

„Vy ho osvobodíte?"

„Jistě."

„Vezmete si na pomoc policii nebo vojsko?"

„Ani jedno, ani druhé. To, co jsme dosud dělali, bylo velice tajné a nikdo si ničeho nevšiml, takže nikdo nemá ani tušení o hrůzném nebezpečí, které se nad naší zemí rozprostírá. Okolnosti nás nutí setrvat v nejvyšší opatrnosti i nadále."

„Ale vy sám — dokážete to?"

„Ne, potřebuji pomoc. Nevím však, pokud mi bude poskytnuta nebo odepřena ze strany, kde o ni budu žádat."

„Jistě vám odepřena nebude. Každý slušný člověk vám bude nápomocen. Smím se zeptat, na koho se chcete obrátit?"

„Na vás, Výsosti."

„Na mě?" ptala se překvapeně. „Jak bych vám mohla pomoci při osvobození krále? Nejsem muž, a zde jsem úplně bez jakéhokoliv vlivu."

„Jedná se mi pouze o to, abych se dostal do vévodovy knihovny a mohl tam zůstat krátký okamžik sám a nerušen."

„Ach, chápu. Vidíte, není mé postavení nakonec zajímavé? Jsme přesvědčeni, že Súderiand právě začal své nepřátelské tažení proti Norlandu a já, dcera královského domu ze Súderlandu, mám pomáhat při osvobození norlandského krále z jeho postavení. Přitom právě tato skutečnost dává mým příslušníkům největší naději na úspěch. Co byste udělal na mém místě vy?"

„Zajisté to samé, co jste si předsevzala udělat i vy."

Jejich pohledy se střetly s porozuměním a princeznina tvář se opět zalila ruměncem. Podala mu podruhé ruku a on se odvážil ji políbit.

„Vidím, že si rozumíme. Vévoda von Raumburg mi nedávno dovolil, abych si z jeho knihovny vypůjčila několik knih, pane doktore. Jdu si je tedy vyzvednout. Protože však nemám žádné literární znalosti, vedu si s sebou muže, který mi pomůže při výběru. Nechám zapřáhnout; chcete mne doprovázet?"

„Rád vám vyhovím," usmíval se.

k pojďte!"

stili zahradní domek právě mžiku, když vcházel vraty hrady Thomas. Na zádech osítka a dlouhými kroky se přibližoval.

vedlo se?" ptal se Max.

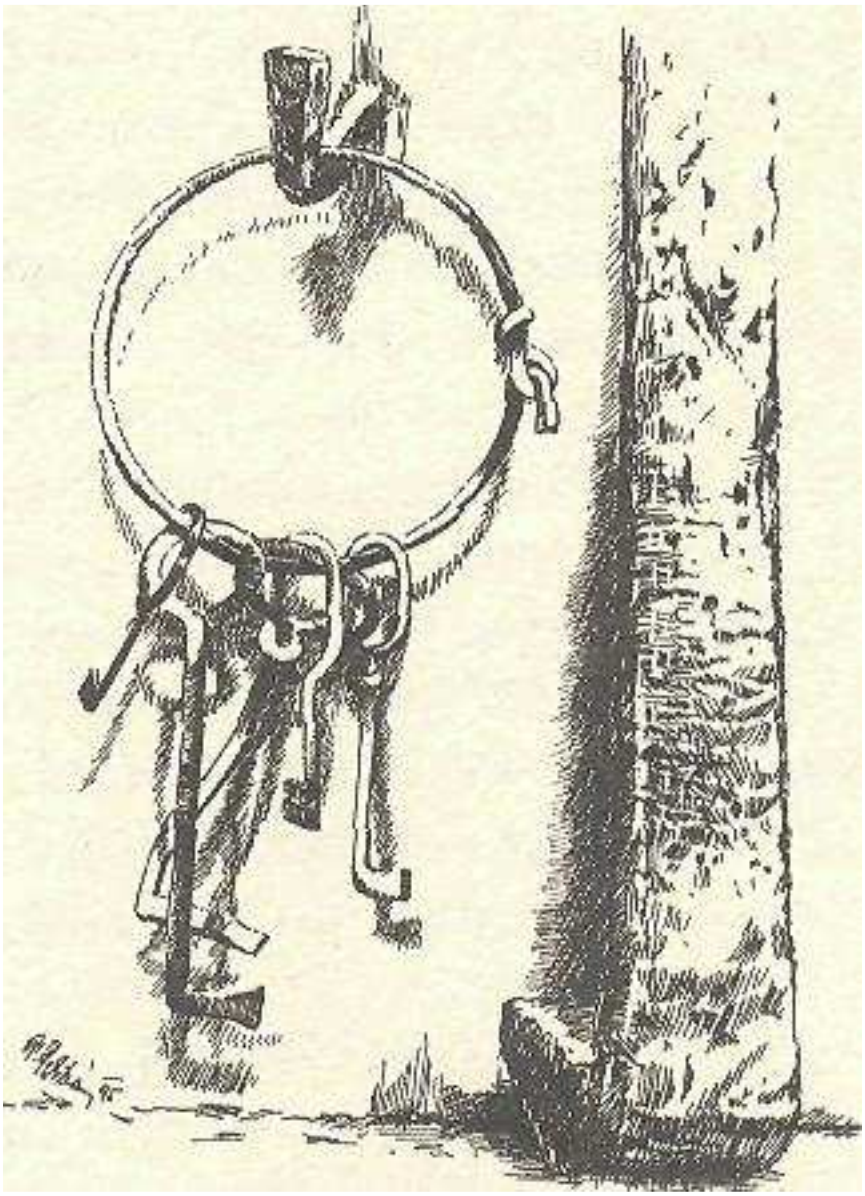
zkaz, pane doktore!"

cestě si nikdo ničeho ne- "

dný člověk nás neviděl, doktore. Princ leží mezi os- i lumpy v komoře."

brá. Stalo se mezitím něco o?"

c zvláštního. Pouze jsem vlepit Fritzovi pořádnou **neboť se vrhnul na mou**

*" *malý* *ale šikovné páčidlo,* *krouiek s nějaké malé,*

ovanou plechovku s tabákem. Slečno princezno, zde máte opět lič." „Děkuji, můj milý. Vyjděte ven normálně vraty a já za

"

zkaz, nejmilejší slečno princezno! Chcete mi ještě něco říci, doktore?"

no. Půjdeš teď co nejrychleji domů a přineseš ten malý kroužek

„Je přítomen."

„Tak nás zaveďte do salonu a přivolejte ho!"

Byli zavedeni do přijímacího sálu a po několika okamžicích objevil i žádaný muž. Princezna Asta přednesla své přání, které mozřejmě znělo uším správce jako rozkaz. Okamžitě projevil ochodit odvést panstvo do knihovny.

„Kde se nachází knihovna?" ptala se Asta.

„Právě naproti, hned vedle pracovního kabinetu Jeho Výsosti."

„Nemůžete se tedy splést, pane doktore," řekla k Maxovi a dodala opět ke správci: „Dovolte tomuto pánovi, aby pro mě vybral některé tituly. Doufám, že mě zde nenecháte samotnou."

Palácový správce byl nadšen, že byl vyzván princeznou k rozhovoru. Odvedl Maxe do knihovny, nechal ho tam, a rychle se vrátil princezně zpět.

Max se nejdříve přesvědčil, že je skutečně nepozorován. Otevřel rychle tajné dveře do chodby a z opatrnosti je za sebou opět zavřel. Když sešel o několik schodů, zaslechl zvláštní hluk, způsobený jako mě škrabáním na nějaký železný předmět. Rychle sestupoval níže a konečně narazil na železné padací dveře, o jejichž přítomnosti dosud neměl tušení. Hluk na druhé straně ihned ustal.

„Jste to vy, Excellence?"

„Ano, kdo je tam?"

„Max Brandauer."

„Ach, zaplať Pán Bůh! Počítal jsem s tebou. Můžeš mě bez rozpaků chu odtud dostat ven?"

„Doufám."

sebe. Poté ihned uskočil zpět. Ještě, než jsem mohl vstát, abych sledoval, padly dolů i ty druhé a byl jsem zde uvězněn."

ejmě musel spustit ty první ještě předtím, než vstoupil do y. Nevšiml jste si něčeho nápadného? Abych se mohl dostat do y, stačilo mi pouze odtáhnout regál s knihami. On udělal ještě ý jiný pohyb nebo hmat?"

no. Vlevo na tom regálu, myslím na tom pohyblivém, vytáhl ou knihu a zmáčknul nějaký knoflík, čímž bylo způsobeno hrčení."

esně tak, jak jsem se domníval! To bylo před vstupem do by, kterou tímto uzavřel směrem ven. Potom musel každopádně knout ještě jiný knoflík, aby uzavřel cestu zpět. Zůstaňte prosím ý, Excellence, podívám se nahoře."

k jsi se sem dostal? Jsi v knihovně sám?'*

mozřejmě! Ještě se mi mezitím podařilo zajmout prince."

ch! Jsi schopný chlapík. Dál?"

ysvětlil jsem princezně Astě vaši situaci, Excellence. Souhlasila , že mi pomůže. Zatímco já se pokusím odstranit tyto stěny, je ona palácového správce dole v salonu. Nesmíme však ztrácet Každým okamžikem by se totiž mohl objevit nějaký sluha v vně."

átil se do knihovny a začal s prohlídkou. Brzy našel vlevo od knoflík, a vpravo ve stejné vzdálenosti druhý. Nemohl však out ani s jedním. Hledal tedy dál ve stejné úrovni a konečně za knihami téměř u země další dva knoflíky. Po jejich stlačení

„Zbývá tedy jen cesta skrz okno na schodech. Pohleďte z okna zahrady, Excellence. Nenachází se tam ani človíček a dokonc prostor mezi zdí a řekou je poměrně prázdný. Velice snadno opus zahradu zadní brankou."

„Je odemčena?"

„Nevím, v každém případě si vezměte tento kufřík. Jsou v n paklíče i páčidlo."

„Oknem se dostanu bez potíží?[4]"

„Široké je dost. Pouze vás prosím, abyste ho potom opět zasa Ta tajná chodba nesmí být zpozorována nikým nepovolaným."

„A potom?"

„Půjdete podél paláce a zahradou ven. Já se vrátím do salon jakmile si vás všimnu, ihned opustíme dům a dohoníme vás. E páž princezny je vám plně k dispozici."

„Dobrá, tedy vpřed!"

Vstoupil opět do chodby a Max ji uzavřel. Nyní se obrátil k reg vytáhl několik knih a s nimi se vracel do salonku. S nevinnou tvá posadil poblíž okna. Princezna ho pozorovala a ihned uhádla j úmysl. Zaměstnávala tedy palácového správce velice živ rozhovorem.

Po několika minutách kráčel král s odvráceným obličejem po řeky. Snažil se, aby nebyl poznán, kdyby ho zahlédly nějaké náho oči z paláce. Max se chopil knih a přiblížil se k Astě. Pochopi zvedla se.

„Vybral jste?"

„Ty samé, jaké jste si přála, Výsosti."

„Přejete si ke mně, pane barone?" zeptal se ho král.

„Samozřejmě, Excellence."

„Vstupte s námi!"

Král vedl princeznu k lenošce a obrátil se k vyslanci:

„Mluvte!"

„Můj panovník mi zadal úkol, abych vám odevzdal tuto obálku, Excellence."

Král převzal dosti objemnou obálku a otevřel ji. Při čtení dostal jeho obličej zvláštní výraz. Když skončil, pohlédl ostře do tváře vyslance.

„Je vám znám obsah tohoto královského rukopisu?"

„Ne."

„Můžete to odpřísáhnout na svou čest?"

„Při mé cti, Excellence!"

„Smím se zeptat, s jakými instrukcemi pro mě jste převzal tuto obálku?"

„Tato obálka se u mě nalézá již delší dobu a dostal jsem příkaz vám ji předat po zvláštním pokynu. Ten mi byl dán před hodinou."

„Telegraficky?"

„Ano."

„Máte důvod považovat znění této depeše za tajemství?"

„Ne. Telegram se dosud nalézá v mé kapse. Pokud Jeho Veličenstvo nařídí------- "

„Pouze vás prosím."

„Zde."

Předal telegram, který obsahoval pouze následující doporučení:

Vlastnoručně předejte obálku a čekejte, pokud král svolí. V opačném případě zůstaňte.

Z tváře i jednání vyslance bylo vidět, že nic neví o tajné evoluci svého krále. Následkem toho mu bylo dáno zcela milostivé rozhodnutí.

„Velice vám děkuji, pane barone. Obsah tohoto dokumentu je takový, že si dovolím jednu otázku. Dostal jste jisté instrukce v souvislosti s tímto dokumentem, nebo nejen s ním, které by mohly změnit naše dosavadní zvyky?"

vyšel pozpátku z místnosti.

Král podal dokument, který dosud držel v ruce, Max

„Čti, doktore, a div se!"

Jmenovaný přelétl řádky a nemohl se ubránit úsm
stoupil k princezně.

„Vaše královská Výsosti, už jste snad dostala teleg
ní z mé země?"

„Ne, Excellence."

„Zvláštní! Tam naproti nejsou zřejmě připraveni
vývoj poměrů. Nevím, jaký je váš osobní postoj k no
ale mé osobní sympatie k Vaší královské Výsosti mi n
vámi zamlčet obsah tohoto dopisu. Jeho Veličenstvo,
otec mi v něm píše zhruba následující: — Ke své n
hrůze prý slyšel, že ve všech koutech mé země vyp
Můj trůn, má vláda a dokonce i já osobně se prý
velkém nebezpečí. Píše, že se cítí povinen mi v této s
pomoci, a protože se v blízkosti hranic nachází něko
ských oddílů na cvičebních manévrech, ihned jim vy
překročily hranici a povstání násilím a se zbraní v
Princezno, mohu se vás zeptat na vaše mínění?"

Asta zrudla až ke kořínkům vlasů a v jejích očích
vlhkost, jíž může vyvolat pouze zlost.

„Excellence, jsem dcerou svého otce, ale vše to n
výrazem — blamáž. Je to blamáž, jedna nehorázná bla

nenáviděný Raumburg počestnou hlavu mého královského
xcellence, žádám pomstu a trest pro tohoto zločince!"
š požadavek byl již splněn. Myslete však na *to*, že tento
burg nebyl jediným viníkem!"[1]
ím, Excellence, co chcete říci, a žádám vás, abyste mě zajal
ukojmí. Nechci, aby mé srdce ještě více zatěžovaly výčitky,
ně zraňují sice nepřímo, ale o to více."
toupil k ní ještě blíže a uchopil ji za ruku. Jeho hlas zněl jemně
lsky, když ji žádal:
s nesmí zasáhnout ta nejmenší výtka, mé milé dobré dítě. Jste
a pokud se budete chtít vrátit do své vlasti, postarám se o to,
bylo hned, se všemi poctami a bezpečně. Jedině tehdy, kdyby
l Bůh obdařil následníkem trůnu, snažil bych se vás zde zdržet.
ne však násilím, ale pouze jemnou prosbou, neboť bych vás
rád jako vládkyni mé říše. Ve jménu Božím můžete klidně
pokud nezvolíte jinak. Chcete-li si ale získat dík můj i mého
, zůstaňte zde. Ne ovšem jako rukojmí, ale jako přátelský
ředkovatel mezi mnou a vaším otcem, mezi mými a jeho zá-
ezi mými poddanými a dětmi vaší země."
cellence, já zůstanu. Co mám vykonat?"
ed odešlete dvě depeše. Jednu vašemu otci a druhou veliteli
ních sborů, jež se nalézají před naší hranicí."[4]
o je tím velitelem?"
š bratr, princ Hugo."
h, musím vám ihned vyhovět. Prosím, Excellence, diktujte

Max otevřel obálku a Četl telegram.

nenalézají v našich rukách a
ští den vyhlásím konstituci.
již dávno zplodil její znění,
bych o tom měl nějaké tuš
Současně vytáhnu se svými
dami, které mi zůstaly d
věrné, k hranici, abych moh
lit hned na prvním místě př
nému útoku prince Huga.
mnou potáhnou již k boji
chystané armádní sbory a
čkají mých pokynů, a
Byl přerušen vstupem lokaje.

„V předpokoji stojí nějaký
a chce hovořit s dokto
Brandauerem."

„Jak se jmenuje?" zepta
Max. ■

„Thomas Schuhert, vrchní tovaryš." „Hned
přijdu — Excellence dovolí -

„Zůstaň, Maxi. Thomas zaručeně přinesl něco důležit
Nechť vstoupí!"

Sluha se vzdálil a po chvíli vkročil dlouhými kroky Tho
Uklonil se všem třem osobám tak, že jeho široká záda vytv
pravý úhel s dlouhými nohami a postavil se do předpisového v

zkaz, můj nejmilejší pane doktore!"
řil druhý pravý úhel a zmizel z místnosti. Max se otočil ke
„Dovolí mi Excellence, abych depeši přečetl?" „Prosím, čti!"
ekvapující a zní:

í výčep Waldberg Panu Maxovi Brandauerovi Nepřítel přichází
ky jsou obsazeny mými lidmi a nemůže . jimi proniknout. Pokud
e mít do zítřejšího večera děla, můžeme je na několik dní zdržet.
Můj syn ať je přiveze. Promluvte rychle s králem.
Zarba

o zvláštní, Excellence?" „Nejvýše zajímavé! Máš nějaké
tlení?" „Snad. Excellence možná ví, že pašeráctví je
zováno podél zemské hranice v nejvyšší míře. Kolik je ovšem
ků a jaké mají k dispozici prostředky, to nevím, to by mohl
vědět pouze zasvěcený. Myslím vsak, že se nemýlím, když
, že jich je několik tisíc a ti všichni jsou obeznámeni se
zením se zbraněmi. Zůstali věrni svému králi, i když provozují
é řemeslo. Nenávidí lidí ze Súderlandu a občas mezi nimi
anou i krvavé a rozsáhlé potyčky. Zarba se s nimi seznámila
lkem svého nomádského způsobu života; byla s nimi a možná
mi dosud. Dokonce si myslím, že na ně má velký vliv díky
u léčitelskému umění a věšteckým schopnostem. Zřejmě se jí
ilo je svolat k odporu proti přicházejícímu nepříteli- Je tedy
ěpodobné, že několik set mužů s dobře udržovanými zbraněmi
opno zadržet postup nepřítele. Musím dokonce přiznat, že jen

„Ano, vévodův syn."

„Zvláštní vztahy. Jaký názor by měl tvůj otec na tuto věc?"

„Dávám své slovo na to, že by můj názor podpořil i svým přesvědčením.

„Tedy Waldberg."

„Ano, horní výčep, to je to samé místo, kde na příkaz Zarby zajali pašeráci bývalého ředitele blázince s jeho vrchním lékařem. Také ty dva muže, kteří na druhé straně tak výtečně hrají role obou zajatých, jsem navrhl Vašemu Veličenstvu pouze na doporučení cikánky."

„Skutečně? Z tvých slov cítím vřelé sympatie s touto osobou a cítím se povinován splnit její přání. Mohu však poslat své vojáky na stranu pašeráků?"

„Excellence, vždyť vojáci nemusí vědět, jakými lidmi jsou jejich spolubojovníci. Nakonec, ještě není dokázáno, že to jsou skutečně pašeráci. Vždyť i španělská vláda používala v boji proti Napoleonovi lupiče a pašeráky, a promiňte, Excellence, kdo udělá z muže pašeráka?"

„Ty chceš říci, že buď zákony nebo špatná hospodářská politika? Odvážná výtka, Maxi! Tvá slova souhlasí plně s názorem tvého otce, ale nezlobím se na tebe a již jsem se rozhodl, že hraniční cla nechám padnout."

„Jsem přesvědčen, že major von Wallroth se nebude stydět velet tam, kde účinkuje Zarba,"

„Dobře, pošlu svého soukromého sekretáře, aby ho vystřídal u dvorního kazatele. Naše zajatce nemůžeme dopravit do ústavu před setměním. Ještě dnes večer artilerie vyrazí a co nejdříve dosáhne Waldbergu. Tebe však nemohu postrádat, neboť ještě máme tolik věcí k zajištění, že bych se bez tvé pomoci neobešel."

* * *

Nádherný den se rozprostřel nad mořem i Tremonou. Slunce se odráželo od vln a barvilo je zlatými, stříbrnými a purpurovými odstíny. Vyskakující rybky zářily jako rubíny, diamanty a perly. Z vysokého břehu se plazila vegetace, jejíž sytá a temná zeleň lahodila oku, které by již bylo unavené krásami mořské scenerie.

hoře, v zahradě paláce Sternburg, byl altán, v němž sedělo rné dítě přírody a vdechovalo do sebe vonné mořské výpary — h.

dle ní seděla matka Hornová, kastelánka, se silným cvikrem na a šikovnýma rukama spravovala ponožky. Ke své největší ra- si uvědomila, že tuto všední, ale přece jen potřebnou činnost dělat před Turkyní, aniž by se musela stydět. Naopak, malé ručky již mnohokrát kastelánce napomohly při podobných ch a není divu, že náklonnost kastelánky k dívce neustále rostla, l to ještě vůbec bylo možné.

ě ženy se nacházely ve velice Živém rozhovoru, aniž by sledo- krásy okolí.

ta dlouhá cesta vám vůbec neškodila?" ptala se matka Hornová.

ni v nejmenším. Naopak, cítím se mimořádně posilněna, ma- vy jste si snad nevšimla, že jsem zkrásněla? Můj opálený ej proti těm bledým tvářím, které jsem měla dříve; nemám u?"

no, dítě, teď vypadáte podstatně silnější. Je však spousta mužů, mají raději tváře bledé, než hnědé."

aković jsou také? Můj tatínek říká, že má rád hnědé tváře, neboť známka zdraví. Nemocným osobám tváře nikdy nezhnědnou."

dvora jsou ale bledé tváře vyhledávány a opálené a snědé tány."

le já nejsem u dvora a chci být raději hnědá, než bledá! Jen si vslete, jak by to bylo zvláštní, kdyby náš námořník měl bledé

„No — jeden — jeden — jeden Kapudan-paša, nebo gene
Nebo — ano — princ!"

„Kapudan-paša, generál nebo dokonce princ? A k čemu to, dítě

„Protože já bych — protože — já také nevím přesně proč, ale
mohl by být taky obsluhován! Starali by se o něj stejně, jako o
stará o nás a já bych mu to přála z plného srdce."

„Vy ho tedy máte hodně ráda?"

„Ano. Vždyť on vůbec nevypadá jako námořník nebo sluha. K
mu člověk něco nařídí, vypadá to přesně tak, jako by to nevykon
nějaké podřízenosti, ale z lásky a vlídnosti. Stejně mu rozkazuje
tatínek, já ho vždy jen prosím. A když náhodou zvýším hlas, po
se na mne pohledem, jímž by se nikdo jiný dívat nesměl."

„Proč dítě?"

„Protože — protože takové oči smí mít jenom ten, kterého
člověk rád."

„Já si myslím, že ho máte ráda, a to je skoro stejné, jako kdyby
ho milovala."

„Ano. Tomu právě nerozumím, a proto bych byla ráda, kdyby
Kapudan-paša, generál nebo princ. Určitě by k tomu byl dost šil
ný, to mi můžete věřit. Viděla jsem to, když jsme byli tam naho
kopcích napadeni pašeráky."

„Napadeni — vy jste byli napadeni? A dokonce pašeráky?! Je
dítě, vždyť to muselo být hrozně nebezpečné!"

„Samozřejmě! Oni se domnívali, že jsme ze Súderlandu a c
nás oloupit o vše, co jsme měli u sebe. Ale u tatínka a Willm
padli na ty nepravé! Doslova vskočili do jejich středu a tlouk

Zdá se, zeje velice vznešený, neboť má u sebe mnoho osobních sluhů."

dno jméno, totiž Zarba."

áječné! Zarba se jmenuje přece jedna cikánka, jejíž matku ždil vévoda von Raumburg. To jsem vám i panu pašovi přece věla."

stě, ani já nevím, jak to spolu souvisí. Ptala jsem se tatínka, ale schopen mi dát žádnou odpověď. Ale matko, vidíte ten parník, vjíždí do přístavu?"

amten? Ano, má na palubě mnoho pasažérů."

ožná že je tam i váš princ, fregatní kapitán."

htěla byste ho vidět, dítě?"

„Starý nebo mladý?"

„Přirozeně, že starý. Ten mladý by nemohl mít přece tak šedivé vlasy. Dítě, srdíčko, to je radost! Musím ihned rychle dovnitř do domu a postarat se, aby byl náležitě přivítán. Pojďte!"

„Já? Ó ne."

„Ne? Proč ne?"

„Přivítejte ho zatím vy. Je to tak vznešený pán, a já se bojím. On mě viděl už jednou v Cařihradu a díval se na mě tak velkýma očima, jak jsem to ještě nikdy neviděla."

„Tak zůstaňte tady, nebo jděte tajně do domu. Já pospíchám, už letím pryč!"

Stará věrná kastelánka doslova skákala po pískové cestičce pryč. Bili Willmers byl první, koho potkala.

„Výsost --------chtěla jsem říct — ó víte, kdo právě přijel na té lodi?"

„No?"

„Jeho Výsost, váš milostivý pan otec!"

„Ach, skutečně?"

„Ano. Za chvíli přijde kopcem nahoru. Musíme ho přivítat s jásotem."

„Stůjte! To necháme být."

„Co? Proč?"

„Mám své důvody. Pouze řekněte vašemu muži, že přichází otec a jinak zůstaňte úplně klidní. Půjdu mu naproti."

Přistoupil k malým vrátkům, a spatřil knížete, jak přichází právě pěšinou přímo naproti němu. Také on ho zahlédl a udělal přátelský pohyb poznání. Artur však položil prst na ústa. Kníže mu ihned porozuměl a mlčky prošel zbytek cesty, třebaže neznal důvod, proč se má ovládat při setkání se synem.

Artur ho přivítal s chladnou uctivou poklonou.

„Ke komu si přeje pán?"

„K princi von Sternburg."

„Odcestoval."

„Ach, a kdo jste vy?"

„Jmenuji se Bili Willmers. Jsem vlastně námořníkem a nyní slouží muži jménem Nírván-paša, který je v této době přítomen na zámku Sternburg."

ák?" usmíval se starý kníže s porozuměním. „Nyní už tedy koho mám před sebou. Zkuste uhádnout, kdo jsem já."
evím."
sem majitel tohoto zámku."
kutečně? Jeho Výsost von Sternburg, Excellence?"
no."
edy promiňte. Dosud se mi nedostalo té cti, abych vás poznal.
e jsou sluhové milostivého pána?"
stěže."
knížetem stáli tři livrejovaní muži, které si najal v cizině- Oni ra neznali a kvůli nim bylo přivítání s otcem tak cizí.
Vy nesete zavazadla milostivého pána?"
Ano."
dovolíte mi malou změnu?"
istoupil k prvnímu ze služebníků, zvedl ruku a ukázal dolů k avu.
Vidíte tam tu malou jachtu, kotvící vedle toho tlustého mohut- Holanďana?"
Ano."
nned se otočte a zaneste tyto věci na palubu jachty. Budou se tázat, a vy odpovězte, že takto rozhodl Kapudan-paša. Arab el nechť zatopí pod kotlem a nechá si vyřídit listiny k odplutí, ta bude připravena na odplutí kdykoliv během dnešního dne, a am zůstanete a obléknete se do civilních šatů. Nikdo nesmí t, že Výsost přijela."

„Ty ji znáš?"

„Ano," usmíval se. „Viděl jsem ji v Cařihradu a poznal jsem v ní hned originál portrétu, jehož si tak ceníš. Je to ona?" Artur zrudnu „Je to ona. Bydlí ve věžních místnostech."

„Aty?t\

„V pokojíku vedle kuchyně."

„Tedy si vezmu místnosti fregatnflio kapitána von Sternbu Nejdříve mě ale zavedeš do tvé místnosti."

Rychlým krokem kráčeli přes zahradu a dvůr. Před kuchyňsk dveřmi stál kastelán se svou paní:

„Ticho!" nařídil jim Artur. „Kde je služebnictvo?"

„Nahoře."

„Nesmí vědět, že otec přišel."

„Slečna Almah to ale už ví!"

„Kde je?"

„V zahradě. Viděli jsme přicházet milostivého pána a já jse prozradila, kdo to je, Excellence."

„Ihned si k ní pospěšte a řekněte, že jste se zmýlila. Ten pán, k přišel, se spletl v domě a opět se se svými sluhy vrátil. Sluhy zaru viděla odcházet, když jsem je poslal zpět, a pán nepoužil pěš nýbrž odešel po silnici."

„Hned jdu!"

„Ani Kapudan-paša nesmí vědět, že milostivý pán přijel?" pta kastelán.

„Zatím ještě ne. Pojď, otče."

Vstoupili spolu do místnosti, kterou jako sluha obýval. Teprve

ned odejděte sem. Stejná zpráva i tvému otci, jeho pobyt však ám. Opatrně! Máte být ještě dnes zatčeni sůderlandskými úřed-

Max

ch, který je to Max?"
randauer."
edy byl tento telegram každopádně odeslán z příkazu krále. Je to neopatrnost, neboť povinností každého úředníka, přebírajícího bný telegram, by bylo ho zadržet a podat udání u sůder- kých úřadů."
tur se usmíval.
ěco takového jsme předpokládali a udělali jsme protiopatření. n z těch úředníků je nám oddán. Max si jistě nejdříve ověřil, zda u přístroje. Stejně oddaný je i telegrafista, který depeši přijal."
edy nás chtějí zatknout, ale proč? Vždyť nemají právo k tako- opatřením."
ostal jsi mé zprávy o politice vévody von Raumburg?"
no."
e připraven udeřit. V takovém případě je úmyslem krále, předat elení nad pozemními vojsky, zatímco na mě čeká velení u ny,*) Tedy je zájmem vévody i Sůderlandu, aby nás oba kodnili."
dpověděl jsi na telegram?"
no."
ak?"

„Samozřejmě s tebou."

„Jakou lodí?"

„Tato otázka by mi dělala potíže, ale naštěstí kotví v přís
pašova jachta."

„Ach! Půjčil by ti ji, kdyby věděl, kdo jsi?"

„Ne. Za prvé, on sám ji potřebuje, a za druhé, stojíme proti s
jako nepřátelé. Dostane totiž každopádně velení nad súderlands
marínou. Proto mi nesmí dát žádnou výhodu, i kdyby to chtěl uc
z osobních důvodů."

„Takže se jí chceš zmocnit bez jeho vědomí?"

„Ano. Jeho námořníci mě znají jako jeho sluhu a já je každopa
obelstím."

„To není nutné. Znám ty lidi ještě z Cařihradu; pasa mi totiž te
půjčil jachtu k několika malým výletům. Když přijdu, bude to
tehdy — přijmou mě a budou mě poslouchat."

„To je ještě lepší! Žádné jiné plavidlo není tak vhodné, aby
odvezlo. Ale kdo to támhle jde?"

„Důstojníci. Přicházejí tě zaručeně navštívit. Vědí, že jsi p
men?"

„Zajisté. Je to místní velitel se třemi nadporučíky, kteří mě
příjezdem paši navštěvovali téměř denně."

„A tvé inkognito?"

„Nevědí o něm. Nenechám se spatřit."

Také kastelán si všiml přicházejících. Šel jim chodbou nap
takže oba muži mohli slyšet každé slovo, které bylo vyřčeno.

GER DEMO

nevím. Jeho Výsost si chtěla udělat malou vyjížďku, při níž nen
em určeno, kam bude směrována." „Kdy se vrátí?"

může být dnes, zítra, pozítří, nebo i později. Já nevím." „Hm,
jak přijede, ohlaste mi to. Mám s ním velice důležité jednání a
m s ním co nejdříve mluvit." „Ohlásím vám to, pane
ovníku."

íte, kde se nachází jeho otec, Jeho Excellence kníže von Stern-
?"

Cařihradu."

lyšel jsem, že ohlásil brzký příjezd sem. Nevíte náhodou něco o
"

no."

se zde chce objevit? Přece to musíte vědět, neboť jeho
mnost zde vyžaduje nějaké přípravy z vaší strany..." „Za čtrnáct

obrá." Otočil se ke svému doprovodu: „Pánové, vykonali
svou povinnost zde. Vraťte se, prosím, zpět."

tur i jeho otec viděli, jak nadporučíci odcházejí přes dvůr.

hlaste mne u paši!" zaslechli hlas plukovníka.

kovník následoval kastelána po schodech k pašovi. Po chvíli se
vrátil a vstoupil k oběma mužům.

lyšeli pánové vše, co bylo řečeno?" ptal se jich.

no," odpověděl kníže. „Dobře jsi odvedl svou práci. Neza-
l jsi nahoře nic?"

eposlouchám za dveřmi, jak Excellence dobře ví. Viděl jsem
že plukovník vytáhl obsáhlý list, než k pašovi vstoupil. Byl

„Do přístavu na pašovu jachtu. Ať se o to postarají dva sluh
ale hlavně rychle!"

Kastelán se vzdálil, stále ještě polekán. Po jeho odchodu p
matka Hornová. Její tvář prozrazovala nejvyšší vnitřní rozrušení.

„Božíčku, mí milí pánové! Je možné něco takového?! Milos
pán přijel před minutou a opět musí pryč? To je přece — ó st
tady a žvaním — vždyť musím rychle zabalit. Za deset minut b
se vším hotova!"

Zmizela stejně rychle, jako se objevila. Artur vytáhl jeden pap
zásuvky.

„Tohle bude mít velkou výhodu, otče."

„Co je to?" *m*

„Plán Tremony, který jsem tajně namaloval. Prohlédni si ho.*"

Kníže poslechl.

„Výtečné!"

„Pokud mi dá král potřebnou důvěru a nutné loďstvo, obsa
přístav i město během tří hodin bez ohledu na opevnění a torpéda

„To si tolik věříš?"

„Ano, ale ty lodě! Vévoda, jehož jsem prokouknul, je rozpráš
všech mořích. Pobřeží Norlandu je nekryté, a my vůbec nemůž
pomyslet na ofenzívu."

„Zdá se mi, že byl dán protirozkaz. Po cestě jsem zpozor
několik vojenských norlandských plavidel. Přijížděla k naší ze
zřejmě spěchala, neboť používala plachty i páru."

„To by bylo výborné!"

komu?"
mo ke králi. Předáš mu dopis --------- "
zil se. Zpozoroval knížete, jehož ihned poznal. Bylo vidět, že
nesvůj.
sosti--------Excellence -------- ! Vy tady?"
e předstoupil.
vidíte. Smím vás pozdravit, nebo —?"
mozřejmě, že smíte!" odpověděl srdečně a podával muži obě
Kdy jste přijel?"
vě teď. Vyhledal jsem vašeho sluhu, abych se ho zeptal, jestli s
mohu mluvit. Chtěl jsem se vám ohlásit, ale slyšel jsem, že
sebe plukovníka."
vě odešel — ale to mi připomíná — — ach, Výsosti — jsem
en vůči vám ve velice trapné pozici."
to?"
přátelství k vám mi nařizuje, abych vám udělal důležité
í, zatímco ------- "
pačitě se zarazil. Kníže však pokračoval v jeho přerušené větě

zatímco máte povinnost, že to nemusíte udělat. Nemám snad
u? Ale já jsem v tom nešťastném postavení, abych tento rozkol
til. Pan plukovník vám sdělil, že chce zatknout mě a mého

e tedy již informován?"
jsem; pouze o tomto bodě. Excellence. Je pouze otázka, jestli

„Ano."

„Dal bych vám k dispozici svou jachtu, ale musím se přiznat, že jsem právě dostal vrchní velení nad súderlandskou námořní mocí. Tato zpráva vás sice nepřekvapí, ale bude pro vás jistě zajímavá, a musím bohužel----------"

„Dokonale to chápu, Excellence. Během patnácti minut budete vědět, jak jsem odjel a uvidíte, že budu velice opatrný."

„A váš syn, pan kapitán? Hledají ho!"

„Vše tušil, a dá se říci, že se nalézá v bezpečí."

„Takže sem vůbec nepřijde?"

„Asi ne. Jinak vás srdečně žádám, abyste považoval zámek Sternburg za váš domov, jak vám to bude milé."

„Takže se rozloučíme!"

Podali si ruce, pasa svému příteli ještě jednou zdůraznil, aby byl opatrný, a potom opustil pokoj. Krátce poté vstoupil kastelán s kastelánkou.

„Už je vše připraveno, milostivý pane."

„Dobře! Poslouchejte, ani pasa, ani jeho dcera nesmějí vědět, kdo jsem. Zůstanu pro ně Billem Willmersem a to ostatní vám nařídí otec. Je již zavazadlo pryč?*[4]

„Ano."

„Dobře, tedy půjdu po pěšině a otec vyrazí jinou cestou. Jednoho zpozorují hůře, než dva. Adieu!"

Dobrá kastelánka vytáhla svou zástěru a utírala si oči.

„Božíčku, to je ale špatné. Umřu žalem a můj muž také neví, kde mu hlava stojí! A konečně, co řekne slečna Almah? Myslí si o vás veliké věci!"

„Skutečně?"

„No přece — ještě před chvílí prohlásila, že by si přála, abyste byl Kapudan-pašou, generálem, nebo dokonce princem!"

„Ach, a proč?"

„No proto---------protože by se potom mohla stát vaší ženou," plácla ve svém smutku s pláčem.

„To že řekla?"

„Ne, to ne, udala jiné důvody. Já jsem ale zpozorovala, jak to ve skutečnosti stojí. Ach můj milý milostivý pane, to by byla paní princezna, jako žádná druhá!"

„To není možné! Proč byste měl odejít? Nařídil vám to snad
„Ne/* odpověděl a mel radost z jejího rozrušení, které bylo jeh
slovy navoděno. „Otec vás snad urazil?" „Ne."

„Nebo já?"

„Také ne."

„Proč tedy? Řekněte to, prosím!"

„Jsem námořník a sloužím norlandskému králi, jemuž jsem př
věrnost. Pasa však slouží králi Sůderlandu, který je naším nep
telem. Musím jít." „To je každopádně velký důvod, ale proč ta
najednou?" „To se dozvíte od pana paši. Ale neodcházím navž
„Takže se tedy vrátíte?"

„Ano, pokud se neuvidíme ještě dříve." — Přistoupil k ní blíž
„Žijte blaze." Podal jí ruku a ona mu do ní bez zaváhání vloži
svou. „Žijte blaze, Bille! Děkuji za vše, co jste pro mě a tatínk
věrně dělal. Byla bych ráda, kdyby jste u nás mohl zůstat navž

Její hlas nezněl jako kdyby se loučila se sluhou. Jeho oči se zaleskly.

„Jdu do boje, slečno. Zaručeně jste již něco slyšela od otce a co před námi stojí. Kdybych padl, zemřu s myšlenkou na z Sternburg a na hvězdu, jenž nad tímto zámkem září. Pokud nepadnu, vrátím se a dovolím si přivézt k vám muže, který léta po tom, aby spatřil váš obličej tak blízko, jako tehdy na Nilu."

Během jeho posledních slov se začervenala, ale nyní rychle zv

v*
OC1.

„Na Nilu? Ach, a koho myslíte?"

„Onoho muže, který byl tak blažený, že vás mohl vytáhn vody na pevnou zem."

„Jeho? Je to možné? Vy ho znáte?"

Podala mu i druhou ruku a on obě přitiskl ke svým rtům.

„Ano."

„Kdo to byl? Jak se jmenuje?"

„Sternburg."

„Sternburg? A jaký Sternburg to byl?"

„Artur von Sternburg, fregatní kapitán, syn Viktora von S burg, jemuž patří tento zámek."

„To není možné!"

„Ale přece!"

„Odkud to víte?"

„Byl jsem tehdy s ním a nyní jdu také k němu. Žijte blaze!"

Byl pryč, aniž by ho stačila zadržet. Jeho zpráva ji natolik př

Kastelánka se v hloubi nitra ulekla.

„Přece ne Billa Willmerse?"

„Ó ne, toho já nemusím objevovat."

„Tak tedy koho?"

„Toho muže, který mě tehdy vytáhl z Nilu a zachránil mi ž
Vždyť jsem vám tu historku už přece vyprávěla!"

„Ano, ano, a toho jste objevila? To je báječné? Kdo je to?"

„Schválně, hádejte."

„Na zemi žije mnoho milionů lidí; jak mohu náhodně uhá
toho, kdo to byl?"

„Ale pochopitelně, vždyť je to váš známý!"

„Můj?"

„Ano. Jeden blízký, velmi blízký známý!"

„Byl to snad můj muž? Ten mi ale nikdy nevyprávěl o tom,
byl na Nilu?"

„Ne, ten ne. Ale téměř stejně blízký člověk."

„Hm, neuhádnu. Co dělá? Kdybych to věděla, možná by
uhodla."

„Je to námořník."

„Námořník? Jaký?"

„Norlandský!"

„Námořník, nebo důstojník?"

„Kapitán."

„Kapitán, možná že dokonce fregatní kapitán?"

„Pochopitelně!"

Nyní kastelánka překvapeně tleskla rukama.

„To neuhádnu."

„Od našeho námořníka Billa Willmerse."

„Ach, od něho? Podívejte se, mé dítě, vždyť jsem vám tehdy říkala, že on je první, od něhož by jste se to mohla dozvědět! Pamatujete se na to?[4]"

„Od Billa? Ne, ale nkala jste, že bych se to snad mohla dozvědět od Artura von Sternburg."

„No — ach jo."

„Vy si myslíte, že tento námořník byl tehdy s kapitánem a všechno viděl?"

„No, to si myslím."

„Vy si to myslíte? A proč?"

„No ------- vždyť vám to řekl!"

„Ach, tak to myslíte. Ale dál už jsem se nedozvěděla ani to nejmenší."

„Proč?"

„Protože odešel. Vy to nevíte?"

„Ano. Ale přece jste se ho mohla zeptat dále?"

„Zmizel tak rychle, že jsem to nestihla. Slíbil mi, že se vrátí, pokud nepadne."

„Když nepadne? A kde by měl padnout?"

„V boji."

„V boji? Božíčku, to snad bude nějaká válka?"

„Jistěže, aleje to ještě tajemství. Nesmíte to prozradit — namouduši!"

„Nic neprozradím. A ten Bili Willmers bude také bojovat?"

„Ano a váš pan kapitán také. Bili jde k němu."

„Božíčku, to je neštěstí, to je žal, to je starost, to je hoře a bída!"

„Ano, ale podívejte se rychle tam dolů na naši jachtu! Vypadá to, jako kdyby zvedla kotvy."

„Ano, vypadá to tak."

„Co má v úmyslu Arab el Bahr? Nevím nic o tom, že by měl tatínek v úmyslu vyjet na moře."

„Kdo je ten muž, který stojí tam vzadu?" „Na zadní palubě? To je skutečně — to je Bili Willmers! Vidím na jeho pohybech, že velí! Ale vždyť je obyčejným námořníkem..." „A námořník nemůže jachtě velet?"

„Ne, a té naší už vůbec ne!"

„Ó, ten už to dokáže! Já jsem věděla, že jde na jachtu, nebot tam nechal odnést své věci."

„A papá to nařídil?"

„Ne, ten o tom neví, že Bili odešel."

„Ne? Tedy musím hned běžet, abych mu to řekla! Zaručeně ještě ani nevšiml, že jachta míří na moře. Pojďte, matko Hornová je úplně nevysvětlitelná událost, o které mu musím říci!"

KAPITOLA ČTVRTÁ

Boj a vítězství

Několik dní před vyprávěnými událostmi roztáhl bouřlivý tmavý večer své perutě nad rezidencí Siiderlandu. Světla pouličních lamp téměř nemohla proniknout záplavou, která proudila v obrovských kapkách k zemi. Ten, jehož nějaká povinnost, nebo jiný naléhavý důvod nehnal do ulic, zaručeně zůstal sedět v teple a jistotě svého domu.

Bylo to v jedné okrajové části města a bedlivý pozorovatel by spatřil různé postavy, běhající sem a tam v matném světle lamp. Kdo by je následoval, zaručeně by zjistil, že všechny míří najedno místo. Směřovaly všechny na velice vyhledávané návštěvní místo, které bylo zaplňováno hlavně za hezkých dnů. Bylo vzdálené asi půl hodiny cesty od rezidence a téměř ve vesnické osamělosti se ukrývalo na kraji listnatého lesa.

Byli tito lidé zahaleni do neproniknutelných přehozů jen kvůli proudícímu lijáku, nebo je vedl ještě jiný důvod k tomu, aby jejich tváře byly co nejvíce zastřené? Pokud došlo náhodou k tomu, že jeden předběhl druhého, stalo se to bez nejmenšího slova pozdravu, třebaže bylo zřejmé, že všichni jdou za stejným cílem. Tam mířili i vznešení lidé, neboť kolem projel nejeden kočár a dokonce vzhledné ekvipáže ujížděly středem ulice. Bylo zvláštní, že nikdy nedojely až k cíli, ale zůstaly stát v jisté vzdálenosti od něj; a když vylezli cestující ven, vracely se rychlým tempem zpět.

Mezi všemi pěšími byli pouze dva, kteří se drželi stále vedle sebe. Jeden z nich byl vysoký a širokých ramen, druhý byl malé a hubené postavy. Kdyby bylo více světla, mohlo se zjistit ještě následující: — hlava toho vysokého byla pokryta hustými vlasy a v jeho větrem

ošlehané tváři ladily dvě ostré pichlavé oči s jeho dobrosrdeč
výrazem. Na temeni seděl klobouk, který byl natolik starý, že
látky, z níž byl kdysi zhotoven, by se dal zjistit jedině zdlouha
chemickým výzkumem. Jeho původní barvu by neodhalil ani ja
videc. Byl zmačkán do různých záhybů a vrásek. Jeho majitel
zřejmě rád volné čelo a proto jednoduše nožem odřízl ten díl k
py, jenž slouží většinou k ochraně očí před slunečními papr
Vrchní část těla byla ukryta pod krátkým, mořsky zeleným k
tem, jehož rukávy byly tak krátké, že byly vidět manžety čistě vy
né bílé košile. Z nich vyčníval pár hnědých obrovitých rukou, j
se mohl honosit předpotopní kyklop. Široký límec košile měl př
zen přes kabátec a pod ním byl uvázán červeně a bíle pruhov
krční šátek, jehož cípy splývaly po hrudi až k modře a pomeranč
čtverečkované vestě. Nohy muže vězely v jasně žlutých kalho
z nankinské látky a tyto končily ve vysokých, tukem napuště
námořnických botách, do nichž by se z nouze vešel dvouletý s
Jeho krok byl kývavý z levoboku na pravobok, od přídě k zádi,
u dlouho sloužícího námořníka, který po dobu několika let ne
pod nohama pevnou zem.

Ten velký ženský přehoz, jímž se kryl proti dešti, by ve
vzbudil nejvyšší pozornost, neboť byl pokreslen nejrůznějšími l
lavými květinami a arabeskami, jenž přímo bily do očí.

Pod červenou čepicí druhé se vlnily havranovitě Černé vla
dlouhých loknách. Jeho hubený obličej byl mimořádně ostře řez
ukazoval zvláštní orientální rysy, vlastní pouze cikánům. Č
nepokojné oči těkaly neustále z jednoho předmětu na druhý a k

je již jednou spatřil, neprošel by nyní kolem nich, aniž by je
al. Byl to poddůstojník Karavey a kormidelník Schubert, bratr
o tovaryše Thomase.
racená práce," prohlásil obr, „to je ale bída a utrpení!" „Co?"
o vozy jezdí kolem, aniž by se někdo zeptal, jestli na zemi
ještě jiní člověčci, kteří musejí jít pěšky. Ten poslední mě
přejel a postříkal me špínou od hlavního stěžně až po záď!"
zase odstraníš."
jo, ale můj krásný nový přehoz! Voda mí nevadí, ale ta špína.
ítra pozná ty kytky a girlandy? Ale mluv dál o tom tvém
u."
dy dobře. Najít tu jeskyni, to by nikdo nedokázal. Ani já bych ji
vil, kdyby mě k ní nepřivedla náhoda."
č jsi s sebou ale nevzal všechny kameny a dokonce ani zlato?"
že by se mi to stalo osudným. Vzal jsem si s sebou jen několik
ů do své chaty. Hned druhý den přijela loď a ta mě potom
a. Mohl jsem snad jít pro další? Ti lidé by mě následovali a
by mi celý poklad!" „To je pravda! A je skutečně tak veliký?"
zumím tomu a nedokážu to odhadnout, ale jenom to, co jsem
za ten rubín, dělalo hezkou částku. A to mi ještě nebyla
ená úplná cena."
tracená práce! Já jsem taky chtěl vždy zakopnout o ostrov
ů!"
to skončíme tady na zemi, pojedeme tam, kormidelníku,

lile však mezi stromy září nějaké světélko; je to snad ten přístav, k
musíme zakotvit?"

„Každopádně, pokud souhlasí popis."

„Jak se jmenuje ten chlap, na něhož se máme obrátit?"

„Karl Goldschmidt"

„Co to máme říct za slovo?"

„Jsou dvě. Před venkovními dveřmi: ‚odplata[4] a před druhý
‚pomsta[4]. Dvě hesla jsou bezpečnější, než jenom jedno."

„Přirozeně! Zde se ale rozdvojuje cesta. Jedeme tedy na le
bok."

Dostali se k budově s velice širokou přední stěnou. Přesto b
osvětleno pouze jediné okno. Světlo bylo však tak ostré, že j
paprsky dosahovaly velice daleko do ulice. Dveře byly zamče
Karavey zaklepal. Po chvilce zaslechli kroky, které se přiblížily
dveřím.

„Kdo klepe?"

„Hosté."

„Proč?"

„K odplatě!"

Zástrčka byla odsunuta.

„Vstupte!"

Na chodbě byla tma, že nemohli mluvícího poznat.

„Kam?" ptal se Karavey.

„Ach, vy jste tu ještě nebyli?"

„Ne."

„Tááák!" znělo zdráhavě. „Přímo za nosem najdete vchod."

mnoho lidí. Muž, který jim otevřel se na ně díval překvapeně a nedůvěřivě.

do jste?"

o otázka se zdála být proti gustu kormidelníka.

tracená práce! Vypadáme snad jako zrádci a lumpové?! Známe a bašta! Kde je shromáždění?"

nem těchto slov sundal přehoz, takže hlídač u dveří mohl zkou- ho postavu a oblečení. Usmíval se.

šichni čerti! Jste mi to ale rázný chlapík. Ani jeden z vás tu nebyl, tak se snad můžu zeptat, kdo jste. Je to dokonce i mou ností!"

obrá. Jmenuju se Balduin Schubert a jsem kormidelníkem na horlandského krále, na *Neptunovi*. Tento muž je můj přítel, stojník Karavey."

obrá! Jste přátelé a můžete vstoupit těmito dveřmi. Nejdříve se ještě zeptal, jestli vás sem vedou nějaké zvláštní okolnosti?"

o se ještě dozvíte!"

dil si mokrý přehoz přes ruku a kráčel k označeným dveřím. stojník ho následoval. Vstoupili do jasně osvíceného sálu, jehož byla tak pečlivě zastíněna, že ven nemohl proniknout jediný ný paprsek. Na lavicích a židlích sedělo snad několik set lidí, ích k různým stavům. Dokonce mezi nimi seděli i důstojníci, e byli převlečeni do civilu. Celý jejich vzhled a držení těla však zovalo vojenskou příslušnost. V pozadí bylo řečnické pódium, mž právě jeden muž ukončil svůj návrh. Měl mimořádný ohlas,

„Co si přejete?"

„Dva grogy a informaci!"

„Informaci o čem?"

„Je zde přítomen muž, jehož jméno zní jako Karl Goldschmidt

„Ano, je to ten pán, který právě mluvil."

„Musíme s ním mluvit!"

„S prezidentem?"

„Ano. Pošlete ho sem!"

Literát Goldschmidt, stejný muž, který měl rozbroj s ‚Pomate princem[4], sestoupil z pódia a přišel k nim, když mu číšník ozn jejich přání. Jeho obličej byl dosud velice bledý následkem proc ného zranění, z něhož se ještě zcela neuzdravil. Podal jim přáte ruku,

„Jste zasvěcenci?"

„Ano."

„Ale žádní čelní představitelé, jinak bych vás musel znát. Zd neshromažďují obyčejní členové, ale jenom vůdcové a proto se mnívám, že jste poslové nějakého bratra."

„Poslové jsme každopádně," odpověděl Karavey. „Ale ne bratra, nýbrž od sestry!"

„Od sestry?" zeptal se Goldschmidt s radostným překvape „Máme jen jednu jedinou sestru a očekáváme od ní každop důležité poselství."

„Zarba?"

„Ano. Přicházíte od ní?"

„Od ní. Mám přímo vám odevzdat tento dopis."

u. Norlandská vláda již zná jeho pletichy a porazí ho vlastními
ěmi. Oba armádní sbory, stojící pod velením prince Huga, jsou
veny vtrhnout do Norlandu hned na první Raumburgův pokyn a
rovat jeho cíle. Ostatní vojska jsou připravena je následovat.
sme opatrnější než von Raumburg, který národu odcizil krále,
e sám stal jeho tyranem. Žádný nezasvěcený neví, že uvnitř
landu doutná oheň, jenž má být násilně rozdmýchan na druhé
. Pokud norlandský král nastaví ucho správné radě a vyhlásí
tuci, všichni poddaní budou jásat a celé povstání se změní v
souhlasu. Potom naše sbory vojsk by byly izolovány a
zeny. Musíme využít této situace a udělat všechno pro to,
om mu v jeho snahách pomohli."

é souhlasné výkřiky odměnily tato slova. Po chvíli mluvčí
čoval:

o se stane nejlépe tak, když naši armádu rozvrátíme, rozbijeme
u zvláštní a strategickou souvislost, a rozprášíme naše loďstvo.
, že během několika málo dní se shromáždí celá námořní flotila
moně, aby zabrala Hafen a tak obsadila norlandské pobřeží.
musíme zabránit! Jsou mezi námi bratři a ti náleží k nejvyšším
stnancům vojska a válečného ministerstva. Jim nebude nemožné
nout všechny nitky, které by mohly být nám nebo Norlandu
pečné. Dovolte mi, abych přečetl tento dopis a potom
číme k poradě!"

četl dopis Zarby. Sklidil všeobecnou pochvalu a naplnil muže
em nad vševědoucností cikánky. Potom se vytvořily jednotlivé

„Ano. Má docela vysoký účet k vyrovnání s tímto vévodou Raumburg!"

„To bych vám měl dát svou plnou důvěru."

„Zatracená práce, to můžete!"

„Váš čas je odměřen jen krátce?"

„Máme dovolenou, jak dlouho budeme chtít."

„Mohu vám tedy svěřit podobné poselství jako tohle, s nímž dorazili sem?"

„Jistěže."

„Není nutné vám vysvětlovat, proč právě vás tím chci pov Byli jste už někdy v Tremoně?"

„Dříve často."

„Znáte tam zámek knížete von Sternburg?"

„Ano."

„Jeho syn, fregatní kapitán Artur von Sternburg tam nyní bydl to můj přítel a jemu máte odevzdat dopis. V žádném případě se nesmí dostat do cizích rukou. Znáte pana kapitána?"

„Viděl jsem ho, ale pouze zdálky."

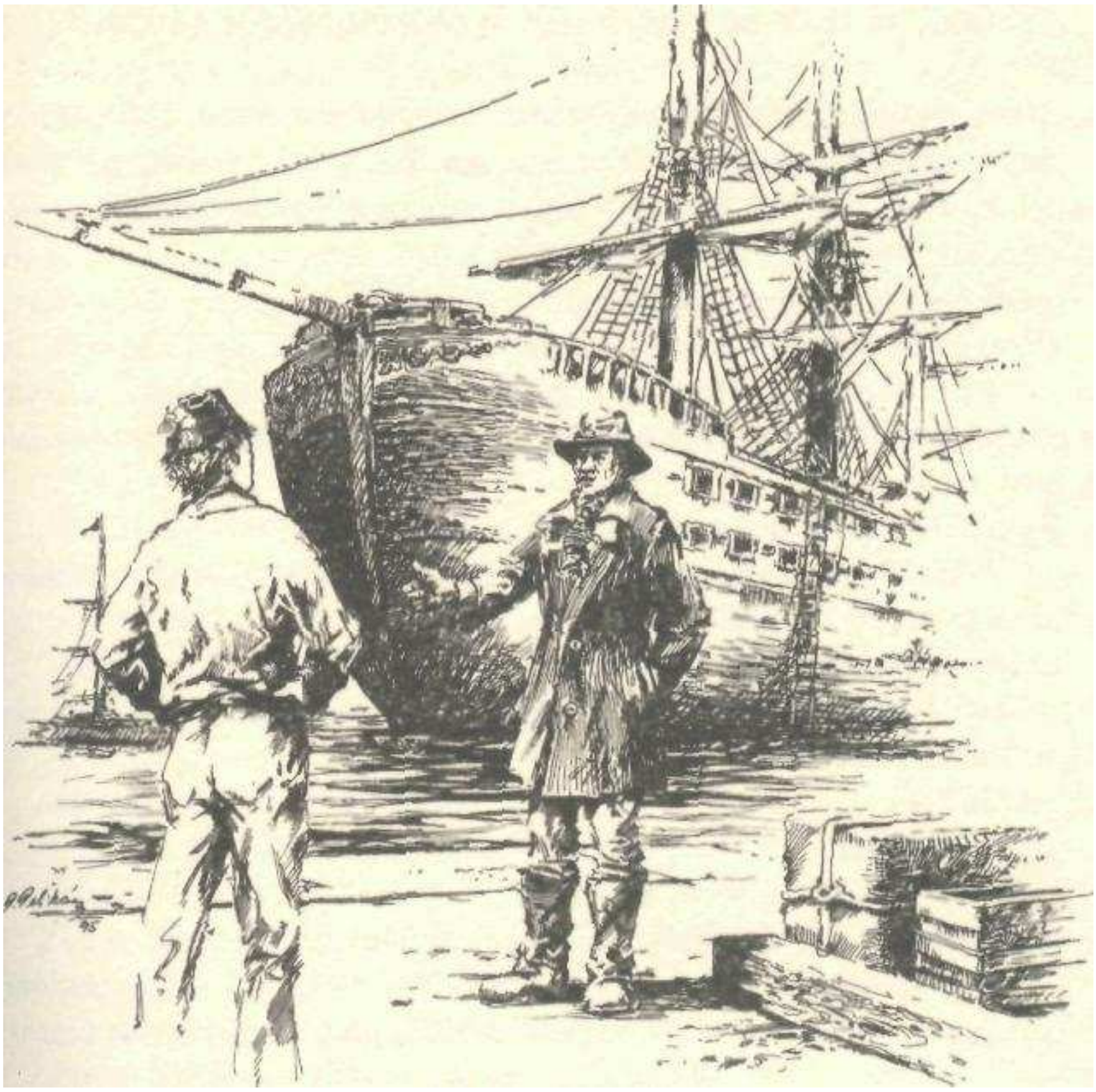
„Chcete tedy?"

„Samozřejmě."

„Přijďte tedy zítra v poledne opět sem. Hostinský vám předá Bude to ten samý, který vám otevíral druhý vchod. Tuto slu neuděláte pouze pro nás, ale hlavně a přednostně pro vaši s Zarbu."

„Jak spěšná je ta zpráva?"

„Během tří dnů musí pan kapitán psaní obdržet!"

„To nevidíš, že se všechny válečné lodě chystají vyplout na moře?"

„Co?"

„To nevidíš, že se všechny válečné lodě chystají vyplout na moře?"

„To se mi nezdá."

„Ale tajně, starý brachu, tajně! To je výprava o níž nemá nikdo nic vědět/'

„Zdá se, že máš pravdu."

„Už sis toho tedy všiml?"

„Ano. Tam ta stará brigantina zastavila své térování a ucpávání a plné se věnuje ráhnům.'[4] „Dávej pozor, dnes večer nebude žádná z těch lodí v přístavu!"

„Támhle ta malá se chystá taky k odjezdu. Co je to vlastn
loď?"

„Hm, zvláštní! Stěžně jsou položeny dole a to jsem ještě nik
jachty neviděl. Musí to být soukromá loď a snad patří nějak
Angličanovi. Ti mají vždycky dostatečnou porci nedbalosti a
střednosti, a ještě i jiné mouchy!"

„Tak se na ni jdeme podívat."

Přistoupili blíž, ale nebyli z toho nijak moudří.

„Pojď!" prohlásil Karavey. „Nejdřív půjdeme nahoru k zám
potom zamíříme do nějaké malé kajuty, kde bude něco dobré
pití!"

Kormidelník se podíval směrem nahoru.

„Tak hned vyrazíme po pěšině, která se támhle táhne k zá
jako provazový žebřík. Pojď![4]*

Stoupali nahoru stejnou cestou, po níž přicházel dolů Artur.

„Stop!" prohlásil Karavey. „Podívej se na toho námořníka, c
proti nám! Znáš ho?"

„Ach!"

„Bili Willmers."

„Zatracená práce, je to pravda!"

„Co dělal tam nahoře?"

„Hm, napadá mě jedna myšlenka. Když jsme ho viděli popr
kopcích, neřekl jsem ti, že vypadá stejně, jako kapitán von S
burg?"

„To je pravda![4]'

e kapitáne!"
ný se k nim ihned obrátil. Oba vystoupili z křoví. Poddůstojník
tě, ale kormidelník s vychytralým výrazem, který ovšem
neladil s jeho poctivými a upřímnými rysy obličeje.
miňte, ke komu jsme nyní připlachtili? K námořníkovi Billo-
o k panu fregatnímu kapitánovi von Sternburg?"
že jdeme právě nahoru, abychom pana kapitána vyhledali/'
Karavey, „Co od něho chcete?" „Odevzdat mu dopis." „Od
" „To nemusíte vědět."
se rozhlédl kolem. Neviděl žádnou příčinu zakrýt své jméno a
řekl: „To jsem já." „Kdo?" „Kapitán."
ůžete to nějak dokázat?" Artur se usmál
táhl z kapsy papír. „Přečtěte si to."
e depeše fregatnímu kapitánovi Arturovi von Sternburg, to
ní." „Už mi věříte?"
n, mohla se taky dostat do cizích rukou!" „Vy jste ale opatrní!
ten dopis skutečně takovou důležitost?" „Jistě"
pojďte se mnou a já vám dokážu, že mluvím pravdu."
idelník nechtěl své pochyby hnát tak daleko, že by mohl
kého důstojníka urazit. Proto se zeptal: „Máte nahoře v
enci přítele, spisovatele?" „Ano."
k se jmenuje?"
arl Goldschmidt."
souhlasí. A znáte jednu nepatrnou ženu, kterou přesto mnoho
azývá královnou?" Artur se zarazil. „Ano."

„Jak se jmenuje?"

„Zarba."

„I to souhlasí! Pane kapitáne, promiňte mi. Dopis obsahuje v
nebezpečné zprávy, a protože jsme vás poznali jako sluhu a ná
níka, museli jsme se přesvědčit. Poddůstojníku, vytáhni to psaní

Karavey sundal z hlavy čepici, vytáhl podšívku a vyjmul d
Kapitán se ještě jednou rozhlédl a otevřel ho, aby mohl hned
Jeho obličej se rozjasnil a zasunul dopis do kapsy se spokoj
výrazem.

„Vy jste z Norlandu?"

„Ano."

„Na dovolené?"

„Bez služby."

„Ty jsi byl kormidelník?"

„Ano a tohle je poddůstojník. Já jsem bratr vrchního tovary
králova kovářského mistra Brandauera."

„Je to pravda?"

„Ano, a tohle je bratr Zarby."

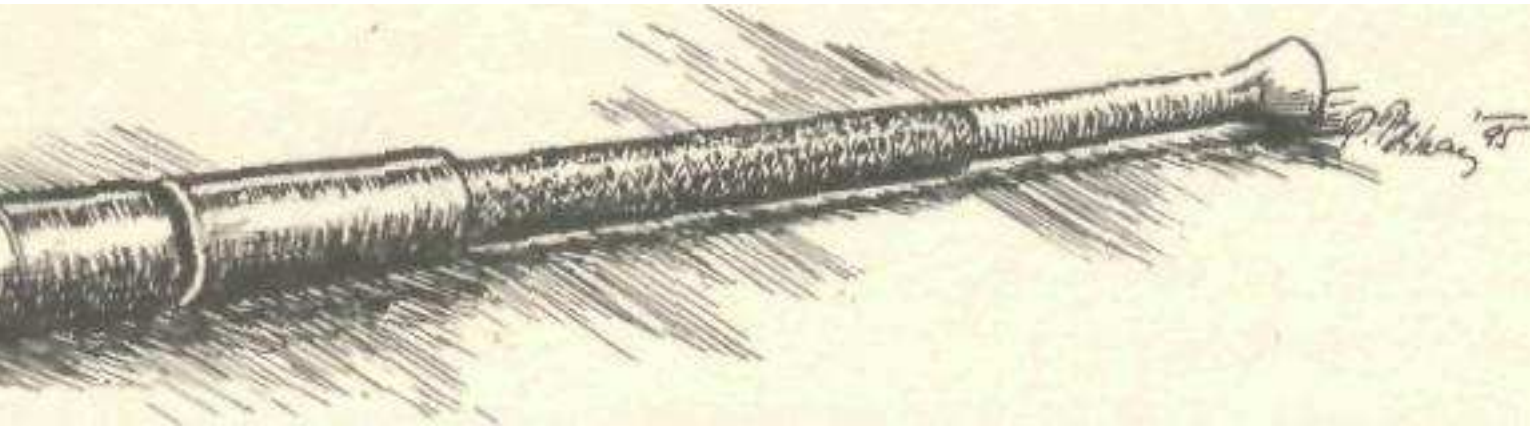
„To není možné!"

„Mé slovo na to, pane kapitáne!"

„Dobrá. Co budete teď dělat?"

„Hm, všimli jsme si, že se to tady chystá k vyplutí. Každopádn
tady najde dost práce pro dobrého kormidelníka. Chtěl bych do
Hafenu a podívat se po nějaké práci."

„A ty?" zeptal se Karaveye. „Potřebuje tě tvá sestra?" „Ne. I

„.. nechal si přinést dalekohled.

ě mě poznáváš?" zeptal se kníže.
o, effendi!"
íš, že mi tvůj pán svěřil tuto jachtu?"
iď a já poslechnu!"
ovaný kotel jsi rozpálil?"
echno je připraveno. Mluvil jsem s tvými sluhy a udělal jsem si nařídil."
ed odjedeme na moře! Tento muž je můj syn a on převezme "

ěkolik minut se opřela bríza do napnutých plachet jachty. Její vary se rozjely nejprve pomalu a potom stále rychleji k otevře-moři.

r stál na čtvrtpalubě a nechal si přinést dalekohled. Namířil ho nek. Tam, u altánu stál Kapudan-paša se svou dcerou. I on měl dalekohled a vyhledával jachtu.

če, ke mně!" zvolal kapitán,

e?"^

ša si všiml, že jeho loď vyplouvá na moře. Zavěs se do lanoví a

„Jak jsi přišel k tčm dvěma mužům, co s tebou přišli na palub

„Ty ses mě ptal v jednom z posledních dopisů po cikánce Zar

„Ano. Víš, kde se nalézá, nebo o ní máš nějaké informace?"

„Ten menší z nich je její bratr."

„Ach! Námořník?"

„Poddůstojník. A ten druhý je bratr vrchního tovaryše u dvo
kováře Brandauera."

„Ó hrome! Takže nejsou od našich cílů vzdáleni?"

„Ne, dali mi dopis od Goldschmidta."

„Tvého přítele?"

„Ano, od něho. Budeš se divit, ale v Sůderlandu se velice ag
proti revoluci a politice vévody Raumburga. K nespokojeným p
nejvyšší úředníci krále, a věc se již natolik rozproudila, že
připraveni udeřit. Súderlandská flotila se má seřadit v Tremoně
tajné spolčení má v řadách jednoho vysokého zaměstn
ministerstva námořnictví. On nechal vydat rozkaz, podle něh
veškeré válečné lodě mají vydat na volné moře. Flotila tedy
rozprášená a neškodná! To bylo v tom listě; zde, přečti si ho. D
přístavu jsem si všiml, že se již všechny lodě chystají k odjez
než převezme pasa velem, budou všechny lodě pryč."

„To by byl skutečně povedený kousek, že bychom si nemohl
lepší!"

„Bude to tak, na to se můžeme spolehnout. Znám svého G
schmidta. Ten ‚Pomatený princ' mu odlákal dívku a učinil ji neš
nou; a k tomu ho ještě těžce zranil mečem. Jeho život vis

kud se mi naskytne možnost s Veličenstvem promluvit, tak to dostaneš. Na to ti s klidem mohu dát své čestné slovo."

em jejich rozhovoru opustila jachta jíž přístav a plula po m moři. Byla tak daleko, že nemohla být viděna ani z největšího nad přístavem. Zamířila k severu a protože Artur nechal it i skrytý kotel, pluli tak rychle, že by předjeli jakoukoliv loď, romě známého *Tigera* Černého kapitána.

* * *

šel den po zatčení obou Raumburgů. Ostatní zatčení byli pře- i do bezpečí takovým způsobem, že si žádný člověk, včetně zných, nevšiml, co se vlastně stalo. Král shromáždil množství ch mužů tajně ve svých komnatách. Čekala je obrovská práce ho i Maxovým vedením.

stala noc. Tu vstoupil lokaj a ohlásil králi dva muže, kteří žádají ienci.

do je to?"

ntější říci svá jména pouze Jeho Veličenstvu."

k vypadají? V tak pozdní hodině žádají audienci jen osoby, k tomu vedou důležité důvody."

ypadají jako muži nízkého stavu. Jsou oblečeni jako obyčejní ci a mají husté černé plnovousy."

pusť je, Maxi!"

edlejší místnosti vstoupil volaný.

va muži žádají o audienci, aniž by uvedli svá jména. Volám tě

„Arture!" zvolal Max.

„Sternburgu!" vykřikl král.

Oba pospíchali, aby je co nejsrdečněji přivítali.

„Přicházíte v pravý čas a rychleji, než jsme očekávali! Ale v těchto převlecích?"

„Nevěděli jsme, jak si věci stojí," odpověděl kníže, „a mysleli jsme si, že bude lépe, když nikdo nebude o našem příjezdu vědět."

„Výtečně!" souhlasil král. „V krátkosti vám řekneme detaily; není čas k delším diskusím. Kapitáne, nacházel jste se delší dobu v Tremoně. Znáte obranný systém tohoto přístavu?"

„Docela dobře. Dokonce jsem vypracoval přesný plán."

„Výborně! Slyšel jsem, že tam má současně súderlandská flotila nebezpečné setkání?"

„Každopádně měla mít, ale v tomto okamžiku tam již nekotví žádná válečná loď!"

„Ach! To už plachtí proti nám?"

„Ne. Flotila byla rozprášena!"

„Rozprášena? Jak to?"

Artur vysvětlil všechny okolnosti.

„To je báječné!" zvolal panovník radostně. „Troufnul byste si vtrhnout na Tremonu?"

„Pokud mi k tomu poskytne Excellence nutné loďstvo, tedy ano!"

„My už jsme se na to celkem připravili. Vévoda měl v úmyslu rozehnat naše loďstvo stejně, jako to udělalo to společenství se súderlandskou flotilou. Naštěstí jsem získal možnost tomuto zabránit. Jak dlouhý čas potřebujete, abyste se dostal na ostrov Bartholomew?"

„Pokud si vezmu zvláštní vlak, jsem za dvě hodiny v Hafenu, a odtud mě má jachta odveze za šest hodin na ostrov."

„Vaše jachta? To musí tedy být nějaká výtečná loď?"

„To taky je! Smím se zeptat, proč mě Veličenstvo diriguje na ostrov?"

„Protože je tam shromaždiště naší flotily. Rozhodl jsem se vám svěřit nejen výpravu proti Tremoně, dokonce vám chci přidělit vrchní velení nad mým námořnictvem! Potřebné instrukce dostanete okamžitě ve vedlejší místnosti!"

Děkuji, Excellence!"
Jste ještě mladý, ale podle mých informací jediný schopný, který
o může rozdat s Nírvánem-pašou. Teď jsou moje nákladní lodě
ěstnány po celém pobřeží a pod ochranou noci nakládají vojáky,
né k vylodění v Tremoně. Na Bartholomew najdete generála
biga, který jim bude velet. Zvolili jsme tento ostrov, neboť je
o běžné lodní cesty a naše přípravy zde nemohou být tak snadno
veny. Ty, Sternburgu, převezmeš velení nad vojsky v zemi!"
Rád, Excellence. Doufám, že se mnou bude Veličenstvo spoko-
!"
Tak pojďte dál!"
Vstoupili do vedlejšího kabinetu, jenž nyní sloužil jako hlavní
oviště.
a čtvrt hodiny kapitán tuto místnost opustil a po stejné době
šel i jeho otec. Po nějaké době se objevil i Max a také odešel.
esta ho nevedla domů, nýbrž ven před město. Kráčel ke klášter-
rozvalinám. K zatčení spiklenců byl původně určen major von
lroth, ale ten musel ještě odvézt k Zarbě vyžádaná děla. Max tedy
řídil toto veledůležité zatýkání, třebaže byl velmi zaměstnán ještě
ími povinnostmi.
ešel přímo ke zříceninám. Jakmile opustil město, vydal se po
ě vedoucí do lesa. Sotva vešel mezi stromy, zaslechl cvaknutí
ru pušky.
Kdo je tam?"
Přítel. Vezměte mě k vašemu veliteli!"

„Rozhodl jsem se čekat na vaše rozkazy."

„Dobrá. Přiblížil se čas, kdy se spiklenci dostaví. Přirozeně, ž
nezatkneme hned při příchodu. Jistější bude, když je nech
vstoupit do rozvalin."

„To je i můj názor."

„Dáte mi několik spolehlivých mužů, v jejichž doprovodu b
shromáždění pozorovat. Ve vhodném okamžiku vás potom vyr
mím a celé rozvaliny obsadíte. Jste dostatečně silní, abyste m
čelit ozbrojenému odporu?"

„Domnívám se, že ano. Nebezpečí by mohlo nastat, kdyby
snažili prorazit v jednom místě."

„Tedy rozestavte muže tak, aby mohli být při takovém ohro
staženi na postižené místo."

„No jo, ale to bychom uvolnili ostatní pozice a mohli by unik
někteří jednotlivci."

„A tomu nelze nějak zabránit?"

„Měli bychom rozvinout dvojitý kordon. Venkovní články zů
nou na místě a vnitřní se budou moci stáhnout."

„Souhlasím! Máte ostře nabito?"

„Ano."

„Kdo se postaví na odpor, bude jednoduše zastřelen. Ale pros
použijte zbraně jenom v nutném případě. Musíme se vyhnout hl
Kdyby se podařilo někomu prorazit, budou ho dva nejbližší vo
pronásledovat. Pokusí se ho zastavit a když se to nepodaří, zas
ho. Ostatní vojáci ihned uzavřou řetěz místo chybějících. Za ho

aby se tam všichni vešli. Proto byli objednáni do volného prostoru
i zdmi kláštera. Nyní poslal oba vojáky zpět a čekal.
o deseti minutách se jeden z nich vrátil a přiváděl s sebou majora.
Hotovo?" zeptal se Max.
Hotovo!"
Ještě jsem se nezeptal, jestli máte dostatek provazů ke spoutání
tců?"
Každý muž má u sebe dva řemeny."
Dobrá, ať přijdou!"
le nešli. Většina se domnívala, že je objednal abbé a Čekali na
o. Konečně jim asi byla dlouhá chvíle, neboť právě kráčeli dolů
zřejmě jezuitovi naproti.
Pozor!" nařídil major za sebe. „Přidržte jim ústa, hned jim dejte
íky a spoutejte je!"
Muži šli kolem. Za několik okamžiků zaslechl Max potlačený
řik a zase bylo ticho.
Máte je?" ptal se major.
Máme!" zněla odpověď.
Tak dobře a tiše by to mělo jít od těchto prvních až po poslední!"
il důstojník.
To by se dalo udělat, kdybychom se odvážili jít nahoru."
Proboha! To by znamenalo jít tygrovi přímo mezi zuby!"
Ne tak docela! Mám talisman, který mne ochrání. Ano, snad by to
Stáhněte několik lidí zde více dohromady."

„Budete postupovat jedině tehdy, když uslyšíte výstřel. Tím by vám dal na vědomí, že se nacházím v nějakém nebezpečí, a pnjd mi co nejrychleji na pomoc."

Kráčel kupředu. V místech, kde se svah měnil v rovinku otázán:

„Odkud?"

„Z boje/[4]

„Kam?"

„K vítězství."

„Jak?"

„Učením Loyoly."

„Bratr může projít."

Přistoupil a ve slabém světle měsíce viděl shromážděné lidi. Sp lenci leželi v trávě, jiní bloumali mezi zdí a hledali své známé n stáli v různých skupinkách a navzájem diskutovali. Spatřili ho cházet a několik mužů mu vyšlo naproti k cestě.

„Bratr?"

„Ano."

„Odkud?"

„Od našeho mistra."

„Ach! Proč ještě nepřichází?"

„Měl důležité jednání a vyslal mě sem, abych vás o tom vyro měl,"

„Vždyť ani nepostavil stráž!"

„Sám toho muže potřeboval a věděl, že první z vás se ujme str

utišení pokračoval:

ěší mne, že vás slyším takto volat! Svědčí to o vašem zapálení. kterého všichni znáte, a jehož budu ještě dnes nazývat Penen-m, má v úmyslu svolat generální poradu, při které každý dostane roli. Chtěl tu poradu udělat dnes a zde. Byl by již dávno přišel, y nenastaly okolnosti, jimiž to bylo znemožněno. Důvod ního shromáždění je ten, že budou projednány velice důležité nnosti a k tomu je třeba jasně osvětlený lokál. Protože jste všichni zve vás pan Peněntriér do sálu Tivoli. Ten hostinec leží v této a vy všichni ho znáte. Hostinský je mlčenlivý muž a je zajištěno, m nebudeme ani viděni, ani překvapeni."

bbé je už tam?'* zeptal se jeden.

řirozeně! Nechá vás prosit, abyste jednotlivě opustili rozvaliny. ozestup bude zhruba padesát až šedesát kroků. Tohle opatření je odmínečně nutné. Pánové od vojska ať předstoupí!"

zvaní vystoupili do popředí.

listin vím, zeje vás osmnáct. Nikdo z vás tedy nechybí a já vám esu mimořádnou prosbu. Nechoďte do Tivoli, ale zůstaňte zde. upíte dolů do studně, kde Jeho Jasnost, jehož jméno zamlčím, zadá strategické a taktické úkoly. Smím mu ohlásit, že jste již aveni?"

no!"

edy jsem skončil. Takže, prosím, pánové, dodržujte rozestupy! ento okamžik sbohem, později se opět uvidíme."

malu odcházel svahem dolů.

do je tady?" zaznělo před ním tiše.

Cestou dolů sestupovala pomalu postava. Když prošla kolem, zmizela za jejich zády. Nebylo slyšet ani hlásku. Druhý, třetí, pátý, desátý, všichni prošli kolem a zmizeli stejně tiše. Max z toho měl zvláštní pocit.

„Jsou skutečně zajatci, pane majore?" ptal se svého souseda.

„Přirozeně."

„Potom je váš stroj nesrovnatelný s jiným!"

„Je to tak! Jo, mí hoši jsou dobří. A taky jich tam stojí proti jednomu spiklenci šest. To už si mohou něco dovolit."

Jenom jednou, jedinkrát zaznělo tlumené zasténání, ale nebylo tak hlasité, aby bylo slyšet na vzdálenost šedesáti kroků.

Konečně prošel i ten poslední.

„Všichni?" zeptal se major.

„Ano, pouze strážný ještě stojí nahoře. Jste přesvědčen, že je u vašich lidí všechno v pořádku?"

„Ano. V opačném případě by mi to byli ohlásili."

„Dejte mi jednoho důstojníka a deset vojáků."

„Nahoru?"

„Ano."

„Já sám půjdu s vámi!"

„To bych vám neradil. Myslím, že podstatně nutnější je vaše přítomnost tady dole."

„Jak chcete."

Šel několik kroků zpět a vydal příkaz. Ihned se objevil nadporučík, sledovaný deseti vojáky.

„Pane nadporučíku, budete se držet po mém boku. Vaši muži odloží pušky a pomohou mi zajistit jednu studnu."

Stoupal i s důstojníkem nahoru. Tam mu opět zaznělo do uší heslo a on odpověděl známými slovy.

„Přijde Výsost brzy?" zeptal se strážný. „Já musím přece taky do Tivoli?"

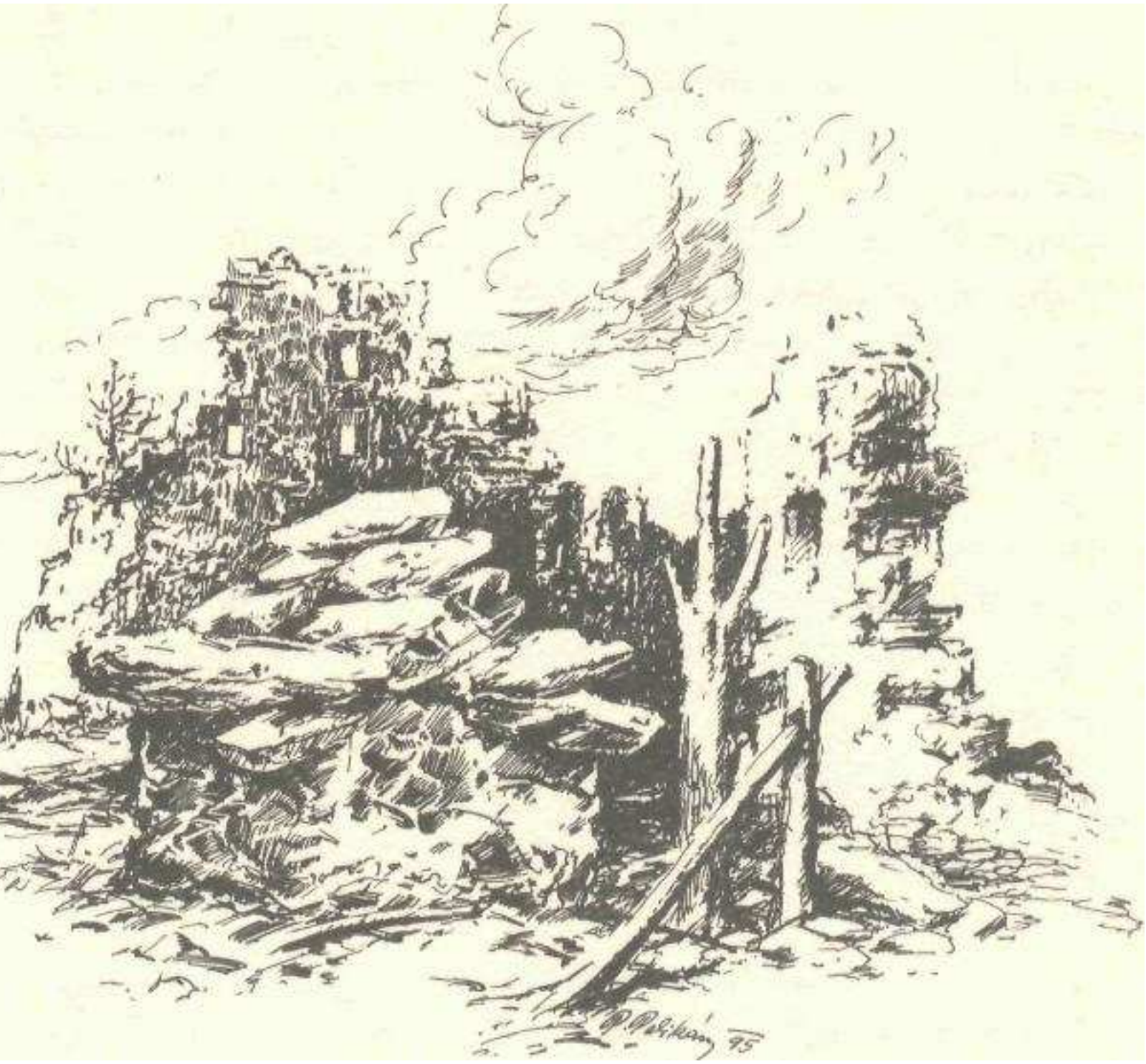
„Zde vedu Výsost," odpověděl Max a ukázal na nadporučíka zahaleného v kapuci. „Můžete jít, já přebírám stráž!"

Přistoupil k němu.

„Jsou ti pánové již ve studni?"

„Ano, všichni."

„Tak už můžeme zabrat!"

Několik deskám podobných kamenů bylo položeno na roubení studny.

i těchto slovech ho uchopil levicí za krk a pravou rukou ho udeřil

* *

Zatímco se tyto události děly v blízkosti rezidence, na vzdále
ším místě se děly jiné, které by nepředpokládal ani král ani M
Brandauer.

Klíčník blázince seděl u večeře se svou ženou. Zdálo se, že se
zabývají svými myšlenkami, než jídlem.

„Víš to skutečně úplně přesně?" zeptala se.

„Úplně přesně!"

„To je hrozné!"

„Ano, hrozné! Vévoda a ve svěrací kazajce!"

„Aniž by člověk něco mohl namítat!"

„Dával nám vždy dobré spropitné."

„A tento Brandauer vůbec nic!"

„Ani král!"

„Dostali bychom hodně, a ještě víc, kdyby mohl být vévoda s
bodný!"

„Přirozeně."

„Jsme chudí!"

„Třebaže už sloužím tak dlouho. Dvacet let hrajeme loterii, a
bychom vyhráli jediný fenik. Holt nemáme vůbec žádné štěstí."

„Každý člověk má jednou, nebo i vícekrát štěstí! Důležité alej
poznat a hned uchopit!"

„Kdy jsme ho měli uchopit?"

„Dosud ne, ale teď!"

udu hlídat a pokud bych si něčeho všimla, varovala bych tě adným způsobem."
o by šlo. Kolik mám požadovat?"
ět tisíc tolarů!"
ět tisíc? Máš rozum?"
éně určitě ne!"
ště méně?! To mě vůbec nenapadne! Když něco takového m, musím dostat hned tolik, abych mohl žít klidně už jenom z !"
o?"
vacet tisíc!"
ch, to je příliš!"
e, vévoda bude souhlasit! Je nesmírně bohatý a jistě dá raději ou sumu, než by se tady zbláznil a nechal se umučit k smrti!"
ak to zkus!"
le to nebezpečí?"
evidím žádné! Kdo dokáže, že jsi to byl ty, kdo je vysvobodil?"
usel bych jim otevřít vedlejší branku a zařídit všechno tak, aby ne nepadlo podezření."
stě!"
le jak mi vévoda zaplatí?"
o musíte projednat."
usím si tu věc promyslet."
řel se pohodlně a dumal, dokud se neobjevil dříve zmíněný č.

„Kdo — co je?" ptal se.

„To jsem já, klíčník."

„Ach, ty! Co chceš?"

„Zachránit vás!"

Jediným skokem se ocitl vévoda na nohách. Tato dvě slov
ihned přivedla k vědomí.

„Ty chceš? Kdy?"

„Dnes v noci."

„Je to pravda?"

„Myslím to vážně! Vy jste byl ke mně vždycky tak hodný a uz
že se pokusím vás osvobodit."

„Člověče, pokud říkáš pravdu, královsky se ti odměním! Ř
mi, kolik za to chceš?"

„Co by mi Výsost nabídla?"

„Pětadvacet tisíc tolarů za mě a ještě deset tisíc za tohohle d
ho. Ještě dnes ti je vyplatím na prkno!"

„Je to pravda, milostivý pane?" ptal se klíčník, radostně překv
výší nabízené částky.

„Dávám ti na to své svaté slovo!"

„Kde a jak dostanu ty peníze?"

„V hotovosti v mém paláci."

„V rezidenci?"

„Ano."

„Nemůžu! To bych musel s vámi a tím by se prozradilo, kd
osvobodil!"

„To nevadí, já se postarám o tvou bezpečnost. Obstaráš kočá

emohu jinak, hned by si toho všimli!"
voda uznal, že se musí podvolit. Klíčník ho opět připoutal, vrátil
chodby a čekal, až bude vystřídán.
tom řekl své ženě, jakou nabídku mu vévoda učinil. Ona byla u
ení, když slyšela, jakou částkou by byli odměněni. Hned začala s
avami k rychlému odjezdu...
chybělo mnoho do půlnoci. Tu se otevřela postranní vrátka
u, aby vypustila jednu ženu a tři muže. Byli to uprchlíci, jimž se
ilo nepozorovaně utéci.
de je vůz?" ptal se vévoda.
ole na ulici. Již tam stojí."
do je kočím?"
zdálený příbuzný z mé strany."
í, o co se jedná?"
e."
obře. Nesmí se to ani dozvědět. Ale musí vědět, kdo jsem já!"
n vás dobře zná, neboť vás již častěji viděl."
yž dorazili k vozu, stál kočí u svých koní. Vévoda k němu
upil.
náš mě?"
zaný velice jasně rozeznal v měsíčním světle rysy vévodovy

ýsosti!"
obrá! ZnáŠ můj palác v rezidenci?"

Ihned svolali všechny zaměstnance. Nikdo nic neviděl, ale zjistilo se, že chybí klíčník. Bez výsledku u něj klepali a tak se rozhodli vyrazit dveře. Nyní našli v opuštěném bytě jasný důkaz, že se zde velice rychle někdo balil k odjezdu. Další zjištění bylo, že uprchlíci unikli postranní brankou.

„Proboha, co budeme dělat?" ptal se jeden lékař. „Kolik je tady nájemních kočí?"

„Čtyři."

„Rychle k nim! Když budeme vědět, s kým odjeli, dozvíme se snad i směr, kterým se vydali. Já se ihned připravím na cestu do rezidence. Objednej mi vůz u jednoho z těch čtyř. Nejdřív ale musíme telegrafovat!"

„Komu?"

„Králi a doktorovi Brandauerovi. Dá se předpokládat, že vévoda jel nejdřív do rezidence a když odešleme depeši, je možné, že ho tam hned chytí, pokud neutekl z ústavu již před dlouhou dobou!"

Odešel do svého pokoje a ještě nebyl hotov s převlékáním do cestovních šatů, když se objevil posel a vstoupil:

„Už jsi zpět?"

„Ano. Nemohl jsem panu doktorovi jeho vůz obstarat."

„Proč?"

„Kočí, k němuž jsem byl poslán, tu není. Jeho spřežení bylo večer objednáno klíčníkem."

„Kam?"

„Do rezidence."

„Ach! Odneste ihned tyto dvě depeše do kanceláře!"

Načmáral na dva formuláře několik slov a úředník se s nimi okamžitě vzdálil. Další přinesl zprávu, že během několika minut před vraty zastaví sehnaný vůz. Odjel s ním, zatímco jeho kolega hledal další stopy útěku.

* * *

Ve dvorní kovárně mistra Brandauera se i přes pozdní hodinu dosud nespalo. Brandauer věděl, co má Max v úmyslu a očekáváním by nemohl usnout. Tovaryši se právě vraceli od vdovy Barbary Seidenmüllerové a protože tušili, že se něco vznáší ve vzduchu,

přede dveřmi a stále dokola si vyprávěli své zážitky a dobro-
ví.
e takové dobrodružství, jaké zažil ten Karavey a můj bratr
n, to nikdo z nás tří dosud nezažil," prohlásil Thomas. „Jen si
lete. Sotva dnes přijeli, aby mě navštívili, přijde chlap s veli-
apírem a zase si je vyzvedne! Balduin mi řekl, že jde na loď,
lal válku!"
statný chlapík je tvůj brácha!" chválil Heinrich. „Kouří bá-
abák a měl tolik rozumu, že každému z nás přinesl půl kila. Ten
e nóbl, nemám pravdu, Baldriáne?"
aný přikývl a vypustil ohromný oblak dýmu.
to je vono!"
rozeně!" potvrdil Thomas hrdým hlasem. „Takový Schubert je
ky nóbl! Například já; a Balduin, ten už vůbec! Jeho tabák je
ý a ty Ambalemu, které s sebou přinesl, jsou bezpochyby
ceněné! Ale řekni mi přece, kdo to běží támhle do kovárny?"
šťák!"
šťák? Máš rozum stará artilerie? Tak po půlnoci a dopis? To
aručeně depeše! Nemám pravdu, Baldriáne?"
to je vono!"
to skutečně telegrafní posel a nyní k nim přistoupil.
doktor Brandauer doma?"
, ale jeho otec."
le?"
uvnitř."
dník vešel, aby odevzdal depeši. Brandauer ji převzal a všiml si

„Najdeš tam vojáky a s nimi i Maxe. Utíkej tam jak můžeš, a ih
mu předej tuto depeši!"

„Já už si proženu nohy, pane mistr!"

S těmito slovy se vzdálil. Přece však potřeboval více jak půl h
ny, než proběhl městem a dostal se na vnější silnici. Po ní přijíž
několik vozů s vojenským doprovodem. Poznal důstojníka v měs
záři. Ten byl v čele průvodu a na pokyn k němu ihned přistoupil.

„Promiňte, pane nadporučíku, jedete od rozvalin kláštera?"

„Proč se ptáte?"

„Hledám pana doktora Brandauera."

„Ach, a kdo jste?"

„Já jsem vrchní tovaryš jeho otce."

„Aha; on je ještě tam. Zeptejte se pana majora, tím způsoben
najdete nejrychleji."

„Mnohokrát děkuju!"

Pospíchal dál a když narazil na vojáky, nechal se odvést k maj
vi. Po krátkém vysvětlení ho tento poslal nahoru k rozvalinám a
našel konečně Thomas Maxe právě při přikrývání studny.

„Pane doktore, mám pro vás telegram!"

„Ty, Thomasi?"

„Ano, já."

„Je tak důležitý?"

„Asi ano, jinak by mě pan mistr neposlal tak narychlo sem."

Max škrtnul zápalkou a přečetl slova. Okamžitě se otočil na n
poručíka:

Tedy se nedá dělat nic jiného, než nechat nahoře u studny dosta-
ou stráž. Jděte ke králi a ohlaste mu splnění úkolu. Přitom mu
láte tuto depeši, kterou jsem obdržel, s vysvětlením, že už jsou
očata příslušná opatření. Dobrou noc, pane majore!"
Dobrou noc, pane doktore!"
Max pospíchal po boku Thomase po ulici. Deset vojákuje násle-
alo. Když dorazili k městu, zabočili k řece, aby se dostali k nej-
šímu přístavišti. Tam leželo na břehu několik lodic. Zatlačili dvě
proudu, nastoupili a přeplavili se na druhý břeh. Přistáli pod
odskou zahradou. Nedaleko tohoto místa stál kočár s dvojspře-
m. Max k němu přistoupil Byl prázdný, ale kočí stál u dvířek.
Komu patří tento vůz?" ptal se Max.
Mně."
Odkud jste?"
Proč?"
Vidíte, v jaké jsem společnosti! Já se ptám, a vy mi tedy pravdivě
ovězte! Odkud tedy pocházíte?"
Muž označil místo v němž se nalézal blázinec.
S kým jste jel?"
Váhal.
Asi si přejete, abych vás nechal zatknout."
Vezl jsem ústavního klíčníka s jeho ženou."
Ach, až sem? A koho ještě?"
Dva pány."

„Vy dva nás následujte do zahrady. Budete držet stráž před hlavním vchodem vévodského paláce a nenecháte nikoho projít. Hlavně ne vévodu! Kdyby se zdráhal vás poslechnout, použijte zbraně! Rozumíte?"

„Ano!"

„Vy ostatní budete obcházet budovu a zahradu. Nikdo odtud nesmí ven! Kdo by si chtěl únik vynutit, bude zatčen, nebo obsloužen zbraní! Nyní vpřed!"

Přelezli s Thomasem zeď a dva vojáci je následovali. Pod zahradním schodištěm vytáhl okno a vstoupil, aby se dostal chodbou do knihovny. Nahoře musel počkat, dokud ho ostatní nedohoní. Poté opatrně otevřel. Zde nesvítilo žádné světlo, ale v pracovně bylo jasno a přes závěs zněly hlasy. Přistoupil k němu a nahlédl dovnitř. Vévoda stál u psacího stolu a počítal bankovky. Vedle něj stál muž a žena, v nichž poznal Max klíčníka s jeho chotí. V křesle opodál se uvelebil abbé, který vypadal dost zničeně.

„Přistupte," šeptal Max. „Vstoupím, a jakmile zpozorujete, že jsem v nebezpečí, následujte mne!"

Osoby v místnosti k němu byly otočeny zády. Roztáhl závěs, proklouzl a sedl si do křesla, aniž by ho někdo spatřil.

„Zde," prohlásil vévoda. „Přepočítejte si to — pětatřicet tisíc!"

Klíčník počítal bankovky rozechvělýma rukama a v očích jeho ženy se leskla touha držet tuto částku v dlani.

„Správně?" ptal se vévoda.

„Správně!" odpověděl muž. „Výsosti, děkuju vám z celého srdce za ------- "

„To je dobré! Prokázali jste mi službu a já vám za ni zaplatil. Jsme nyní vyrovnáni."

„A to doporučení?"

„To nedostanete ještě dnes. Mohli byste se dopustit té chyby, že by vás chytili dříve, než se dostanete přes hranici. To by nás blamo-valo. Zde je adresa muže, na něhož se obrátíte, jakmile šťastně dorazíte do Suderlandu. Ten se v mém jménu o vás bohatě postará."

Napsal na papír několik slov a podal ho klíčníkovi.

„Váš vůz dosud stojí dole a já vás nyní stejnou cestou, kterou

točil se, aby bezděky ukázal ajnou chodbu a zpozoroval e. Hrozný úlek mu přelétl přes a započatá věta mu zůstala v krku.

ax se zvedl.

Dobrý večer, pánové! Tak přišel, jak se mi zdá, k nějaa zvláštnímu obchodu..."

líčník poznal Maxe a hleděl évodu, u kterého hledal záhu. Ten se ovládl první.

Co tu děláte? Jak jste se sem al?"

Vaší cestou. Výsosti!"

akou cestu máte na mysli?"

Ty tajné schody."

A hrome!"

Klíčník počítal bankovky rozechvělýma rukama...

rosím, neukvapujte se. Nebylo to poprvé, co jsem nastoupil cestu. Po ní jsem přišel, když jsem tady za závěsem poslouchal rozhovor s mužem, který je nazýván páter Valerius. Po ní jsem l, když jsem se zmocnil klíče od vaší tajné šifry. A po ní jsem l------- "

Pse!" zařval na něj vévoda. „Takže jsi to ty! Tobě mohu děkovat šechno, co jsem teď — vše ---------vše --------vše -------- !"

„Buďte klidný! Nejlepší bude, když si klidně a bez rozčilení v
větlíme situaci, v níž se oba proti sobě nalézáme. Prosím vás, p
aďte se, Výsosti a dovolte, abych vám vysvětlil celou situaci.[44]

Ještě stále držel v ruce revolver, když usedl na lenošku. Abbé l
ak zničen zajetím, že se o něm dalo říci, že je úplně neškodn
Klíčník a jeho žena nepřipadali v úvahu, a vévoda viděl i přes vzte
e bude lepší pustit se naoko do rozhovoru, během něhož mohl př
a způsob, jak se zachránit.

„Mluvte."

S těmito slovy se také posadil. Max začal:

„Zaručeně si pamatujete na den, kdy jste mi hodil rukavici soub
řekl mi, že mě rozdrtíte. Já jsem si tehdy dovolil vám předpově
ěci, které se již zčásti staly. Přišel jsem na stopu vašeho spolku a
sme po té stopě. Nejsme pouze připraveni k bojům, ale můžem
ítězně diktovat mír. Ano, my už jsme zvítězili. Pan abbé to ví,
sem vyluštil jeho šifry, a tedy znám jména všech vašich spojen
ménem pana abbého jsem je všechny sezval telegraficky na dne
ečer na shromáždění do klášterní rozvaliny. Přišli, a my jsme je
omocí vojska všechny zajali. Přicházím právě z těch míst a vím,
ni jeden neunikl. Tam, v rozvalinách mě taky zastihla zpráva, že
ám podařilo opustit místo posledního pobytu. Tušil jsem samozř
ně, že vás naleznu zde. Vydal jsem se tedy nejkratší cestou k vá
bych vás přivítal a dal vám radu, která pro vás bude v této situaci
a nejlepší."

„Ach, vy mi chcete radit?"

„Ano, já! Já, ‚kovářský mladík', jak si mě dovolil nazývat v

Skutečně?" vysmíval se vévoda.
Skutečně! A když se v ničem nevyznáte, potom je tu ještě jeden, už přísluší nosit toto jméno!"
Vy mě překvapujete! Co je tohle za zázrak?"
Současný major von Wallroth."
Major von --------člověče, já vás rozdrtím!"
Žvásty! Brandauerové nejsou z těch, kteří by se dali jen tak rtit!"
A rada, kterou jste mi slíbil?"
Tento věrně sloužící pár zatkneme. Taky pan abbé je mým zajat- a vy sám nemůžete udělat nic lepšího, než mi předat vedení."
Co se mnou zamýšlíte udělat?"
Odvedu vás ke králi a on rozhodne, co s vámi bude."
Jak milostivé a loajální! A když se nepodvolím?"
Ponesete tedy následky!"
Já je ponesu!"
ychlým skokem přiskočil k Maxovi. Ten nechtěl použít střelnou ň. Tu ho uchopil i abbé, a klíčník, který cítil, Že jeho částka je v ezpečí, jim pomáhal.
Zpět, vy lotři!" zaznělo za nimi.
homas s vojáky vtrhli do místnosti. Tovaryš chytil abbého a mrštil o zem, až to zadunělo. Vévoda přehlédl situaci, odtrhnul se od e a řítil se skrz závěs. Max ho následoval pohledem a spatřil, jak ře] tajné dveře a zmizel za nimi. On sám nemohl hned běžet za neboť držel klíčníka. Nechat padnout přepážky by už nestihl, a

„On mi říkal, že je vy!'*

„Rychle za ním! Sto tolarů tomu, kdo ho chytí!**

V okamžiku byly pušky v rukách a muži utíkali pryč. Max je a
emohl následovat, jeho přítomnost zde byla nepostradatelná. Hlav
atčený mu už pravděpodobně unikl, ale abbé měl ve svých rukác
tě celého spolku. Ten musel být zneškodněn v první řadě.

Když došel do vévodovy kanceláře, byl právě vrchní tovaryš z
ěstnán svazováním klíčníka.

„Tisíc čertů, pane doktore, je to ale silný vagabund! Měl jsem
ělat, aby se mi podařilo ho svázat!"

„Mám ti pomoci?"

„Právě jsem skončil.**

Abbé i žena klíčníka byli drženi v šachu oběma vojáky. Rámuse
ilákané služebnictvo se snažilo vniknout dovnitř, ale Max je odv
l. Uzamkl tajnou chodbu a nechal odvést zatčené běžnou cestou.

Tam našel oba vojáky v rozhovoru s mužem, jehož kočár st
blíž.

„Je skutečně doktor Brandauer zde?"

„Ano.**

„Proč mi s ním nechcete povolit rozhovor?"

„Protože nesmí nikdo projít!"

„Tak mě alespoň ohlaste! Já jsem --------- "

„Co jste, to je nám lhostejné. Nikdo nesmí ani dovnitř, ani ven!*'

„Vidíte, a přece se může ven!"

Ukázal na vrata, ze kterých právě vystoupil Thomas a vojáci s

Jak vidíte."
Takže jste je zase chytil. Ale ten --------- "
Ten čtvrtý? Asi nám na chvíli unikl. Hned se to dozvíme, přichá-
vojáci."
ojáci se vraceli bez vévody.
No?"
Rozkaz, pane doktore! Beze stopy zmizel!" hlásil jeden z nich.
A to ještě ti pacholci říkají ‚rozkaz!'," opakoval Thomas. „Rozkaz
byl, že ho máte přivést sem! Tenhle národ není ani talentovaný,
šikovný. Nemá ani ruce, ani nohy. Mně by býval neutekl!"
Iax s tímto výsledkem nebyl příliš spokojen, ale přičítal si část
. Kdyby s vévodou nemluvil, ale hned ho zajal, byl by mu útek
možněn. Přesto byl přesvědčen, že ho zase dopadnou. Nyní se
til k lékaři:
Pane doktore, teď nemáme Čas se zabývat detaily. Napište zítra
robnou zprávu Jeho Veličenstvu a nebo mně. Nyní si tyto zajatce
odvezte. Abbé přijde zpět do své cely a klíčníka s manželkou
mkněte do jedné jisté cely, dokud ohledně nich nedostanete další
azy."
Udělám to, ale domnívám se, že tento námi nezaviněný případ
Veličenstvo, a také vy, pane doktore —"
Uklidněte se," přerušil ho Max. „Jsem přesvědčen, že jste své
innosti konal přesně a věrně. Důvěra ve vás a ve vašeho pana
gu trvá a v žádném případě nebyla ani trochu zpochybněna!"
Ale já jsem sám a tito tři —"

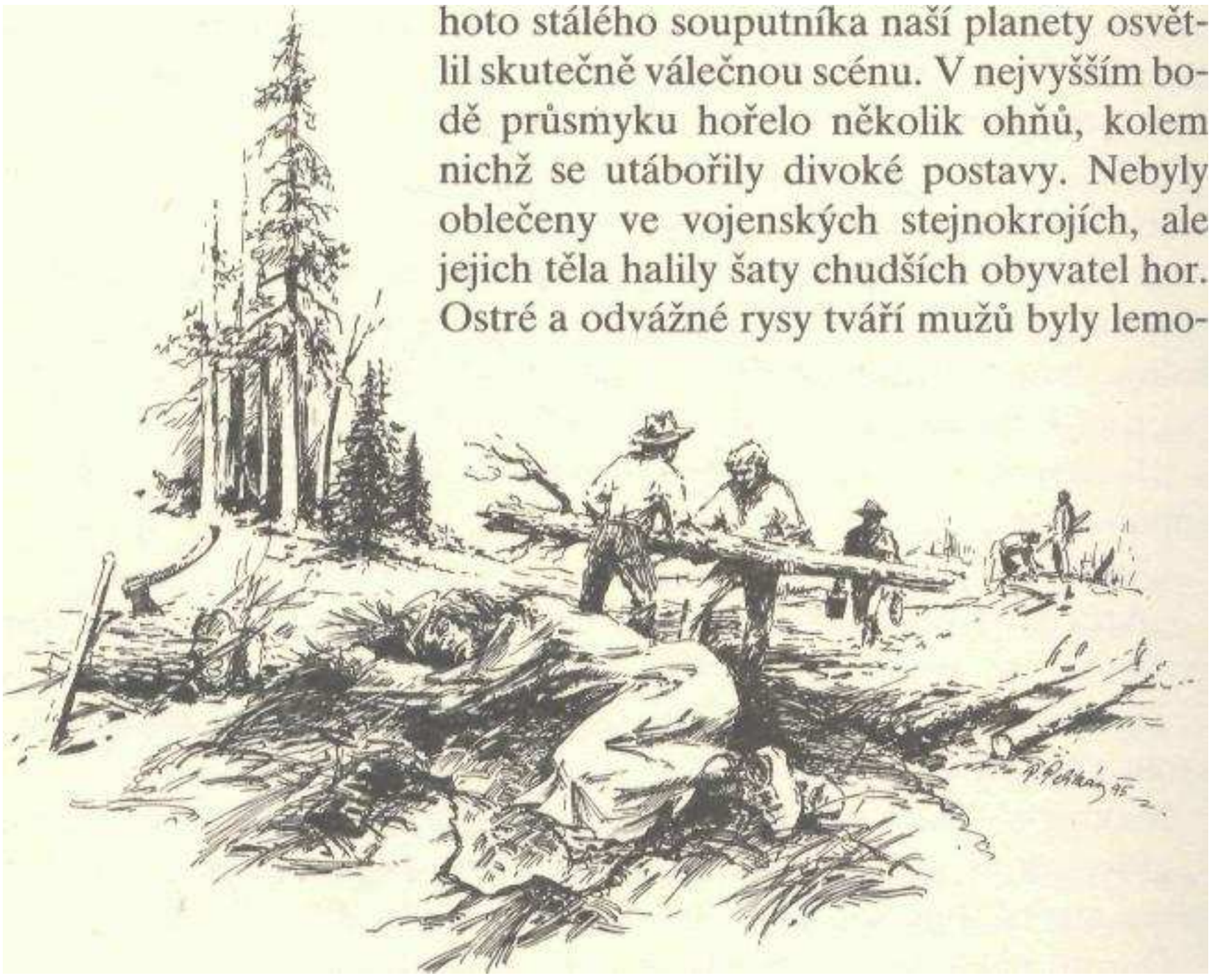
třeba podotýkat, že peníze, které zůstaly na stole jako odměna klíčníkovi, i ty z pokladny, byly zkonfiskovány a Max je odnesl s sebou...

* * *

Bylo to té samé noci. Jeden z mála horských průsmyků, které spojují napříč Norland se Súderlandem, se nacházel nad městečkem Waldberg. Do oblak čnějící velikány ho natolik svírají, že může být nazván v pravém slova smyslu úzkým průsmykem, a mohl by se porovnat se známými Thermopyly.

Cesta, která jím vede, stoupá příkře v křivolakých zátočinách nahoru, a na druhé straně pohoří stejně rychle a prudce klesá dolů. Tato, přes dvě hodiny cesty dlouhá úžina vytváří přirozený ochranný bod, a kdo se sem tedy dostane dříve a obsadí ho, získá tak velice cennou válečnou pozici.

Zrovna vycházel měsíc. Stříbrný svit to-

... na kupce voňavého sena překrytém kabátem leže/a ženská postava,...

hustými vousy, za jejich opasky trčely dlouhé nože a krátké
ké ručnice svírali ve svých dlaních, neboje měli položeny vedle
Všechno ukazovalo na to, že se zde nesešli z nějakého mírového
du.

záři ohně a svitu měsíce bylo vidět několik obrovských zátarasů.
překážky, které by se daly odstranit jen s velkou pílí a námahou,
vytvořeny tak, že muži pokáceli na strmých svazích z obou stran
y a jedle, a nechali je spadnout dolů na několik hromad. Mezi
y stromů nakutáleli ještě velké kamenné bloky a tím dodali
barikádám ještě větší nedobytnost.

jednoho ohně seděl hostinský z waldberského výčepu. Muži po
boku byli klidní, takže se tato skupina značně odlišovala od
ních, které se hlasitě bavily. Tato mlčenlivost měla jeden prostý
d — na kupce voňavého sena překryté kabátem ležela ženská
va, jejíž spánek nechtěli rušit hlasitým rokováním. Byla to
.

íš to určitě?" šeptal soused hostinskému, „Člověk by tomu ani
řil."

ím to přímo od ní. Súderlandstí přijdou ještě dnes — ona ví
nno!"

le z jakého důvodu by měla vypuknout válka?"

o se musíš zeptat těch vysokých pánů, kteří rozhodují o míru i
. My nemáme na práci nic jiného, než platit daně!"

udeme dost silní, abychom zastavili celou armádu?"

lupáku! Kdo může překonat takové zátarasy? A my jich máme

„Tedy už jdou?"

„Ano."

„Kolik?"

„Osm kanónů za mnou a dalších osm do Železného průsmy Velí jim kapitán."

„A kdo velí těm našim?"

„Taky kapitán. Má však nad sebou ještě mladého majora a já js se dozvěděl jeho jméno."

„Jak se jmenuje?"

„Von Wallroth."

„Ach!"

Vyskočila a muži viděli, zejí tato zpráva způsobila velikou rad Cikán pokračoval:

„Opustil skupinu a jel napřed. Bude zde každou chvíli."

„Skutečně?"

„Já jsem si trochu pospíšil, abych ti to mohl ohlásit."

Po několika okamžicích zazněl blížící se koňský dusot. Objevila skupina jezdců, v jejichž čele jel major. Přijel blíž, seskočil z kon přistoupil k Zarbě.

„Matko!" zvolal a přitom ji obejmul a políbil.

„Můj synu!" odpověděla a dívala se na něj hrdým pohlede „Takže král splnil mé přání?"

„Jak vidíš/'

„Taky přicházíš v nejvyšší čas. Vím přesně, že do hodiny s dorazí Súderlandští."

„Už jste s nimi měli potyčku?"

R DEMO

Neměj strach. Zde náš hostinský je starý artilerista a dosud ještě
nno nezapomněl. Dělal stavebního mistra a zátarasy zařídil tak
e chceš mít."

Dobrá, musím se na ně podívat. Dej mi s sebou jednoho muže."
ovedu tě sama."

vedla ho k šikmé díře v zátarasu a za chvíli oba zmizeli. Všichni
vili objevení se majora.

ejí syn!" šeptal soused horského hostinského.

ždyť jsi to viděl a slyšel." „Náramný chlapík!"

není vůbec hrdý. Každý jiný by se v naší společnosti cítil
ůj."

do může být jeho otcem?"

o toho nám nic není!"

nějaké době se vrátil major se Zarbou zpět a nechal otevřít
as pro průjezd děl.

zde někde v blízkosti cesta vedoucí přes pohoří?" zeptal se.

no. Není však vůbec k nalezení a znají ji jenom pašeráci."

le to může být známá i na druhé straně,"

o si nemyslím, ale stejně jsem *ji* nechala obsadit."

o je chytré! Ty jsi, matko, úplný vojevůdce."

znělo hluboké dunění a skřípání, děla se začala přibližovat

oth jim ukázal směr, požádal Zarbu, aby zůstala, a následoval

arasy byly skutečně postaveny odborně a na těch nejlepších
ch. Ten spodní byl umístěn tak vhodně, že se z něj dala ovlád-
elá silnice, která se vlnila půlkruhovitě dolů. Mohla být ostře-

„Ach, dobře, že už jsou ty kanóny tady! Oni už přicházejí!"

„Kdo?" ptal se von Wallroth.

„Sůderlandští."

„Hodně?"

„Celé vojsko, v šíři, jak to dovoluje cesta. Vedou je zaručeně pašeráci z druhé strany."

„Jak jsou daleko?"

„Za deset minut naplní to údolí dole."

„Dobrovolní střelci, vpřed!"

Na jeho zvolání přistoupilo asi padesát pašeráků.

„Poslouchejte, muži! Musím část z vás poslat dolů pod vedením pana kapitána, neboť já nesmím začít žádné nepřátelské jednání, aniž bych k tomu měl důvod. Kdo jde?"

„My všichni!" zvolali.

„Výtečně! Udělejte dobře svou práci! Vpřed!"

Odešli s kapitánem v čele.

Ten odložil meč, vojenský kabát i přílbu a místo toho se oblékl do horalského kabátu a klobouku. Ozbrojil se puškou, jakou nosí pašeráci. Šel až k místu, kde průsmyk zahýbal, neboť tento bod se mu zdál nejpříhodnější. Hlavně, když ten chytrý hostinský z waldber-ského výčepu zde nechal padnout přes cestu několik jedlí.

Z tohoto místa již zahlédli v měsíčním světle přílby blížících se. Lehký klapot kopyt prozrazoval, že v jejich čele jede kavalerie.

„Zůstaňte tady a připravte se k palbě!" nařídil a kráčel dál, až dospěl k jedli.

Ukryt za ní, rozeznal po chvíli několik důstojníků, kteří byli vedeni dvěma muži. Ti jeli napřed.

„Stůj!" zvolal, když se mu zdáli již dost blízko. „Kdo je tam?"

Muži zastavili a vypadalo to, že se chvíli radí. Potom zaznělo:

„Dobrý přítel! A kdo jsi ty?"

„Dobrý muž z Norlandu! Odkdy se vstupuje do cizí země bez předešlých jednání a vyhlášení války?"

„Drzý chlape! Zmiz, nebo tě smeteme!"

„Stojím zde jako zástupce svého krále! Váš postup je proti mezinárodnímu právu, jděte tedy zpět! Jinak by jste se mohli dozvědět, kdo bude smeten! To je všechno, co vám chci říci. Tato země a tato cesta patří nám, a my si obojí podržíme. Dobrou noc!"

asitým pomalým krokem se vracel. Když vyrozuměl nadřízeného vzal potřebné rozkazy, zaslechli, že jsou odklízeny jedle.
idíte něco?" ptal se kapitán.
íce než dost! Našinec je zvyklý na tmu."
ak zahajte palbu, vždy deset a deset."
duněly první výstřely. Na druhé straně byl slyšet vzteklý křik. ělo deset a dalších deset. Když pálili poslední, měli již první opět o. Takové přivítání nepntel nečekal. Nevěděl, koho má před a rozhodl se čekat na ranní rozbřesk. Nemohlo to být pečné, neboť podle jeho mínění nebyl Norland na válku při- n a své síly vyčerpal při potlačování povstání.
po hodině začaly výšiny světlat, zatímco údolí stála dosud ve Major stál za stromem a díval se dolů. Tam se převalovala mlha nepokojné moře, a měli již dost světla, aby mohli jistě zacílit. i klidně ostřelovat celou silnici ležící před nimi jako na dlani. by musela být pro nepřítele hrozná, a kdo byl mezi údolím a ádou, nemohl v žádném případě zpět. Nechal tedy namířit tímto em šest děl a ostatní dvě se obrátila k místu, kde silnice zatáčela.
zazněla silná střelba z pušek od první hlídky. Kapitán byl den! Nepřítel poznal ve svých protivnících pouhé horské oby- e a zaútočil takovou silou, že se kapitán musel ihned stáhnout; stí beze ztrát. Sotva se stáhnul se svými lidmi za první barikádu, il se nepřítel se střelci v čele. Při pohledu na zátaras se nejprve il, ale poté se připravil k útoku.
allroth ho nechal přistoupit do největší blízkosti; tu však odlétly děl a orel Norlandu se objevil nad zátarasem.

nistry. Slíbil svému národu vyhlásit konstituci. Obyvatelé mají d
slat mezi sebou zvolené zástupce ke dvoru, aby konstituci projedn
Všude znělo jméno Max Brandauer, jemuž je třeba děkovat za te
úspěch. Královo prohlášení viselo na všech rozích a bylo podeps
stejným jménem — *Max Brandauer, tajný rada*. Tak si to král přá

V celé zemi se nenašel nikdo s odmítavým postojem, a když se
ještě dozvěděli, v jakém nebezpečí se Norland nachází a co mu hr
ozývalo se na všech rozích rozhořčení, s nímž museli souhlasit
kteří měli tajný podíl na revolučních přípravách.

Odpoledne se objevila druhá královská proklamace, v níž b
oznámeno vniknutí súderlandské armády do země a povolání vl
ních vojáků do zbraně. To roznítilo patriotismus do dvojnáso
výše. Všechno běželo radostně k praporům a ještě téhož dne přic
zely z různých míst petice, v nichž bylo žádáno o povolení k vybu
vání dobrovolnických regimentů. Král a jeho ‚tajný rada[1] měli za
čeně na svých bedrech mimořádné množství práce.

* * *

Večer, kdy opustili oba Sternburgové Tremonu, již odezněl a
stalo nové ráno. V časných ranních hodinách zastavil na zám
Sternburg jezdec. Byl to důstojník. Musel klepat na vrata, protož
byla ještě zavřená.

Objevil se kastelán a vpustil ho dovnitř.

„Nírván-paša?" zeptal se příchozí.

„Je tady, ale dosud spí."

„Tak ho vzbuďte a ohlaste mne. Zde je má vizitka, půjdu proza

mbo otevřel obálku a přelétl obsah listu.
o tak, jak jsem si myslel. Prosím, pane generálmajore, pojďte!"
edl ho ven na balkon, z něhož se dal přehlédnout celý přístav.
tomto spise jsou akceptovány mé včerejší podmínky. Jeho
stvo je tak dobrotivé, že mi předalo velení nad flotilou, která
přístavu Tremona. A nyní se vás ptám — kde je ta flotila?
po ní alespoň jedinou stopu?"
užel..."
, jak k tomu došlo?"
ě včera večer tu bylo čtrnáct válečných lodí a přes noc zmize-
ťte se zpět, ohlaste všechno králi a vyžádejte si mým jménem
ení!"
omu nerozumím, já to nechápu!"
ještě méně! Zde v této říši, ale i nahoře v Norlandu, je známo,
n převzít vrchní velení nad vaší marínou. Já jsem vstoupil v
a přislíbil jsem to; dostal jsem hned instrukce; vyjet ještě dnes
obsadit Hafen. Měl jsem blokovat norlandské pobřeží a
ou dostanou lodě rozkaz, aby zmizely!"
vím o žádném rozkazu, Excellence!"
hou kapitáni bez takového rozkazu jednat?"
hopitelně, že ne!'*
íte, sám to přiznáváte. Zeptejte se krále, já totiž nemohu dělat
ho, než čekat na odpověď."
bylo by, Excellence, lepší, kdyby jste mě doprovázel?"
pokýval hrdě hlavou.

„Ježíši, mé dítě, to je neštěstí, to je žal, to je bolest, srdce m utrhne! Je to hrůza!"

Almah se velmi polekala.

„Co se vlastně děje, maminko Hornová?"

„Co se děje? To nejhorší, co se mohlo stát! Oh, oh!"

„Už to prosím řekněte, vždyť jen stupňujete můj strach."

„Co to je? Jo, to se máte hned dozvědět! Víte, co říká jistý S ler, který napsal tolik krásných básniček?"

„Co říká?"

„Tu se stávají ženské hyenami!"

„Ženské?"

„Ano."

„Hyenami?"

„Ano. ‚Tu se stávají ženské hyenami a roztrhají na kusy žert! to říká tento Schiller."

„Ale to je hrozné."

„Ano, dokonce ještě hroznější!"

„Ale proč se z ženských stávají hyeny?"

„Protože — protože — no, protože je revoluce."

„Revoluce?"

„Ano, revoluce! Povstání, revolta, rebelie a pozdvižení! Vel da, zemězrada, prolévání krve, trojitá vražda a desatero zabití!"

„To není možné. A kde?"

„Kde? Ježíšku, zde v Suderlandu, zde u nás je revoluce. můžete se, dítě, spolehnout, že nebudu žádná hyena. Nestrpím, ab

ylo to telegrafováno a podívejte se dolů do města na červené y, které vyvěsili. To je úplně jasné pozdvižení."
o na to říká tatíček Horn?"
en hořekuje k zbláznění!"
ví to i můj tatínek?"
amozřejmě!"
o na to říká?"
okyvuje hlavou a usmívá se, usmívá se a pokyvuje hlavou, ale ne, neřekne vůbec nic!"
ak to musím hned k němu. Přece něco musí říci?"
řirozeně. A potom přijdete dítě hned ke mně dolů, a řeknete mi, kl on a já to zase řeknu mému starému. Ježíšku, já chci jen vidět, to přežijeme!"
ě si pospíšily, Almah za svým otcem. Ten ji uklidnil a vyvedl ji a balkon, na němž prve stál s generálmajorem.
ám není toto povstání nebezpečné. Jeho vůdci jsou urozeně cí lidé a nepřipustí žádnou korupci. Stejně ale zítra opustíme onu."
h, a kam půjdeme?"
o Norlandu."
eleznicí?"
e, lodí."
jakou, naše jachta je pryč."
u opět dostaneme. Vyhledáme našeho přítele Sternburga, který ak Šikovně vypůjčil."

„Ihned/[4]

„Ach, co řekne má milá a dobrá matka Hornová, až se dozví, djíždíme?"

„Opět se vrátíme, mé dítě, a možná velice brzy."

Almah chtěla právě opustit místnost, když bylo zvenčí zaklepáno stoupila kastelánka.

„Ježíši, to je radost, to je štěstí, to je potěšení! Omluvte mn Excellence, ale nemohla jsem jinak. Musela jsem přijít hned se ahoru a říci vám to."

„A co?"

„Že přišla nová depeše."

„Z rezidence?"

„Ano, ale z norlandské."

„Myslím, že bylo přerušeno spojení?"

„Ano, ale rebelové dali zase dráty dohromady. Král z Norlan porazil dnes v noci hroznou revoluci a dal svým poddaným konstitu Nevím sice co to je, ale celým Norlandem znějí zvony a proto to m být něco dobrého."

Pasa přikývl a usmíval se. Po chvíli prohlásil:

„Děkuji za tu zprávu. Vezměte s sebou teď Almah, musí vám ně dělit."

* * *

To samé dopoledne zvedla v přístavu Bartholomew kotvy n landská flotila šestnácti plachetnic. Chtěla vyrazit k jihu. To

U jejího kormidla stál mohutný širokoramenný muž, který se smál celým obličejem nad dobrou plavbou.

„To by mne těšilo."

Nyní zaznělo z čtvrtpaluby zvolání:

„Muž u kormidla, čtyři čárky na západ!"

„Ay, ay*), komodore, už se točíme!" odpověděl Schubert a pln
ilou se opřel do kormidla. Když viděl, že komodor nechce již
odat, držel si levici nad očima a hleděl na závětrnou stranu.

„Čtyři čárky na západ, takže ještě dál od flotily. Asi tam mu
ěco objevit."

„Taky si myslím. Nevidíš plachty?"

„Skutečně, myslím, že už ví přesně, s kým má co do činění."

„Přirozeně, vždyť má nejlepší dalekohled z celého loďstva, to
námé. Budu se teď muset podívat po nějaké tyči do ruky, protože
isí ve vzduchu jako kouř z prachu při bitvě."

Artur neustále pozoroval plachtu. Konečně se obrátil rychly
ohybem ke kapitánovi fregaty.

„Kapitáne, chcete si vyzvednout tu loď?"

„Když se příliš nevzdálíme od flotily —"

„Ty zase dohoníme."

„A co je to?"

„Bitevní loď Súderlandu. Znám ji velice dobře, jmenuje se *Pos
don*. Je velice stará a nepříliš pohyblivá."

„Ale jinak má nad námi převahu, komodore!"

„No, jen nepatrnou. Trochu více kanónů a posádky. Budeme s
elice rychle hotovi."

„*Poseidon;* nebyl on naposledy stacionován v Antilách?"

„Ano, a přichází domů ve velice nevhodnou dobu. Ahóóój, muž

*) Námořnický výraz — rozkaz, ano pane, apod.

všech čertů, komodore, támhle je ještě jedna plachta! A sku-
, ještě jedna!"
de? Vždyť bych ji musel vidět..."
ítíme se v jedné rovině s *Poseidonem*, proto jsme je mohli vidět
ť."
tur vytáhl dalekohled.
aky Siiderlanďan. Silně stavěný trojstčžník; doufám, že ta třetí
de stejná."
ebylo by lepší otočit, komodore?"
nechat se vysmát, nemám pravdu? *Poseidon* bude nás, a to
ní se uvidí."
deset minut později byli na vzdálenost hlasu od bitevní lodě a
sně viděli, že druhá loď je také bitevní. Třetí byla fregata, ale
ny súderlandské národnosti.
vztyčil *Poseidon* vlajku.
omodore," prohlásil kapitán, „my si troufáme na nemožné!"
hcete mi předat velení?"
ád!"
n hodný muž byl každopádně rád, že mohl ze svých beder
out zodpovědnost.
regata ahóóój!" zaznělo z druhé paluby. „Jaká loď?"
regata *Sperber*, komodor von Sternburg!"
ch, Artur von Sternburg!"
no."
am?"
a *Poseidoni*"

Následkem tohoto rozkazu udělala fregata ostrou otáčku a nastav
oulím bitevní lodě záď. Salva vlétla do vody.

„Bravo! Obrať zase Schuberte, obrať! A nahoru s tou plachtou ta
předu! Pal!"

Hlasitý řev z druhé lodě mu byl odpovědí. Zřítil se hlavní stěž
oseidonu, a zatímco jeho posádka byla zaměstnána, dostal ješ
dnu plnou dávku, jejímž následkem se stala loď neovladatelno
lajku však padnout nenechali, neboť se již přiblížily druhé dvě lo
slibovaly pomoc.

„Nechtě teď toho Metuzaléma plavat, zůstane stejně náš!" zvo
rtur. „Nadporučíku, tam vpředu kolem a druhému naproti! Sch
erte, otoč."

Kormidelník se opět opřel do kola a také plachtový mistr konal s
ovinnosti. Fregata se otočila v krátkém oblouku a vyrazila napro
ruhé bitevní lodi.

„Komodore!" zvolal kapitán. „Neudělali jsme toho už dost? Kd
apadneme tohoto, vezme nám fregata z druhé strany vítr."

„My ho zase dostaneme! Poslyš, Martine!"

„Ay, ay, komodore?"

„Padesát tolarů, když mu vezmeš kormidlo!"

„Ty si vydělám!"

Muž poklekl k svému dělu s výrazem, který potvrzoval, že je
říští rána bude mistrovská.

„Holá!" zvolal muž ve stěžním koši. „Co je to támhle za věc?"

Artur pohlédl udaným směrem a to, co spatřil, bylo každopád
elice zajímavé. Ve vzdálenosti půl druhé anglické míle plula lod

Bravo! Palte na levobok!"
lavně děl na fregatě vrhaly své koule. Kapitán nepřátelské lodě tak ohromený nad objevením *Tigera*, a zároveň rozhořčen nad ou ovladatelnosti své lodě, že promeškal ten správný moment. unění jeho děl zaznělo, až když byla fregata před ním.
Drž kurz, Schuberte!" nařídil Artur.
Ay, komodore!" odpověděl kormidelník velice spokojen nad odnutím Sternburga.
ento chtěl za každou cenu vědět, co přivádí Černého kapitána. suderlandska fregata se přiblížila natolik, že všechny čtyři lodě ly *Tigera* přesně pozorovat. Zdálo se být neuvěřitelnou odvahou a, když připlul do blízkosti čtyř bitevních lodí.
ůbec si nevšímal *Sperbera*, ale držel se přímo v kurzu k bitevní kterou Artur zasypal svou palbou. Už byl poměrně blízko, když y dolů všechny plachty. Loď však jela dál nezmenšenou rychlostí. yla vidět holá ráhna a stěžně, byly pozorovatelné všechny detaily, ikdo si nemohl vysvětlit, jakou silou je loď hnána. Nikdo nebyl u nidla, v průzorech ani na palubě nebylo ani živáčka. Pouze u ního stěžně stál muž černé tváře v úplně černých šatech. Byl obří avy. Jeho pravice třímala ohnutou tureckou šavli, levice spočívala istolích za opaskem. Nedržel se, ale stál tak pevně, jako by byl ován k palubě.
a těch čtyřech lodích nebyl asi nikdo, komu by se nerozbušilo leji srdce. *Tiger* zatím proplul mezi *Sperberem* a bitevní lodí. V okamžiku zvedl černý svou šavli a černá loď se třikrát otřásla. Tři né salvy z děl vjely do trupu bitevní lodě. Černý kapitán neplul

poškozeny natolik, že by ji v nejmenším nemohly podpořit. Ta
ony nechaly konečně padnout své vlajky.

Tu se *Tiger* obrátil a přirážel ke *Sperberu.* Přitom signalizo
rozkaz k přiražení.

„Vyhovte mu, kapitáne a převezměte opět velení," prohlásil A
ur, „já ho budu jen pozorovat."

Po těchto slovech se postavil za ochrannou zástěnu, takže
emohli z *Tigera* vidět. Plachty padly a také černá loď zastavila sv
ízdu, řízena stále neviditelnou rukou. Obě lodě ležely naproti so
mírně se kolébaly.

„Ahóóój, *Sperber*, který kapitán?** zvolal Černý kapitán, když
přečetl jméno fregaty.

„Kapitán Baldauf s komodorem von Sternburgem na palubě!"

„Komodor Artur von Sternburg?"

„Ano."

„Požádejte ho, aby přišel ihned ke mně na palubu!**

„Ohó, na palubu piráta?"

„Nikoliv piráta, nýbrž norlandské vlajkové lodě!"

„Čestně?**

„Čestně!" odpověděl Černý kapitán přesvědčivým tónem a p
vicí se dotkl hrudi.

„Co uděláte, komodore?'[1] ptal se kapitán polohlasně.

„Půjdu tam.*'

„Kolik mužů vás doprovodí?"

„Dva veslaři v malém člunu.'*

Ach, proto ta podobnost s vaším otcem! Ale proč to inkogni-to?"
Které?"
Chachacha, pojďte!"
el napřed k zadní kajutě a otevřel ji.
Vstupte zatím do této kajuty. Já musím udělit několik rozkazů
a potom se vrátím."
rtur mu vyhověl a v kajutě se zarazil. Stanul totiž před mladou
ou v orientálním hávu.
Almah!"
ři jeho vstupu vstala.
Bili — Willmers!" zvolala překvapeně, ale potom zaregistrovala
ormu s odznakem hodnosti. „Co je to? Ty jsi komodor?"
Ano. Nyní se již nejmenuji Willmers, ale Artur von Stcrnburg."
řekvapením spráskla ruce.
Je to možné? Můj — můj zachránce!"
K němuž vás chtěl ten Bili Willmers dovést. Promiňte mi ten
ý žert."
ála před ním, jako by ji polil vařící vodou, a její hlas se chvěl,
ž se ptala:
Ale proč to odporné inkognito?"
Kvůli blaženosti, kterou jsem pociťoval, když jsem vám mohl
žit. Byl jsem šťasten každou myšlenkou svého srdce a každým
bem mých rukou, Almah."
jí krása a rozkošné překvapení na něj působily opojně. Když ji
opil za obě ruce, pokračoval:

„Ach, komodore!" zaznělo za ním. „Jak vidím, nenudíte se."

Otočil se. Černý kapitán tiše vstoupil.

„Excellence!"

„Tak jste mě poznal? Dolů tedy s těmi věcmi!" Při těchto slove
ndal jemnou gázovou masku, která zakrývala jeho tvář. „Buď
tán na *Tigerul"*

„Na hrozné pirátské lodi!" usmíval se Artur.

„A nestal jste se i vy zde pirátem? Přijdete, vidíte a zvítězíte. Ale
m později. Teď nemáme čas na dlouhé rozhovory. Vy míříte d
emony?"

„Ano, má flotila už plula napřed."

„Smím se k vám připojit?"

„Jako co?"

„Jako jeden z vašich kapitánů, zatím. Dávám vám *Tigera* jak
ajkovou loď."

„Báječné!" zvolal Artur radostně. „Taková loď má cenu ce
otily. Ale váš vztah k Súderlandu?"

„Žádný není! Ale vy, komodore, jste odvážný ďábel! Sám
oufnout na tři válečné lodě! Budete je brát s sebou?"

„Pomohu vám s nimi. Jednu nebo dvě mohu vzít na vlečné lano."

„Parou?"

„Vy jste to uhodl?"

„Přirozeně! Místo kola nebo šroubu používáte pumpu a navíc má
otel, který nevyvíjí téměř žádný kouř."

„Správně! A ani to ostatní není žádné čarování. Až budeme mít ča
ůžete si všechno pořádně prohlédnout. Nyní však pojďte n

* * *

plynul týden. Během té doby se toho moc a moc stalo. Zástupci bních okresů seděli při poradě v rezidencí. Hloubali nad otázkami stituce. Tremona se nacházela v rukou Norlandu a generál Helbig stál se svou vyloděnou armádou. Jediným tažením dobyl denci Súderlandu. Sever byl obsazen řadami povstalců i vojskem, é pomohlo při této společné věci. Mezi nimi a armádou knížete Sternburg leželo vojsko ‚Pomateného prince[4], dokonale íčeno. Byl zde i král s rodinou, kteří u něj chtěli najít ochranu. om po vévodovi von Raumburg nebylo nikde ani stopy.

rál Norlandu seděl u svého psacího stolu a v ruce držel otevřený s. Nedaleko od něho se usadil Max.

Tedy princezna Asta žádá tvým prostřednictvím o povolení sdílet d svého otce?"

Smím podpořit tuto její prosbu, Veličenstvo?"

Takové prosbě přece nemohu odporovat. Mám ti za co děkovat, ečně za mnoho, Maxi, nc-li za všechno. Král má moc být vděčný. eš mi otevřeně odpovědět na jednu otázku?"

To udělám," řekl jednoduše.

Ty princeznu miluješ?"

Veličenstvo!"

Mluv otevřeně!"

Nemohu proti hlasu svého srdce nic dělat. Nyní se ale musí chno podrobit mému rozumu. Překonám to."

Snad to ani nebude nutné. Jak cítí a smýšlí Asta?"

provázet. Bylo by dobré najít v hlavním stanu knížete mladéh
ernburga a taky toho zapeklitého Nírvána-pašu. Pokud bys ihne
ěma telegrafoval do Tremony, mohli bychom se tam s nimi běhe
ou dnů setkat."

„Ihned to zařídím."

„Potom snad budeš mít čas i na další vyřizování?"

„Jaké?"

„Slyšel jsem, že nyní již navštěvuješ princeznu denně."

„Ano."

„Dokonce již několikrát navštívila i tvé rodiče."

„Sedí vždy při rozhovoru s matkou."

„Potom se ti tedy snad naskytne příležitost u tebe doma, nebo
ím nynějším bydlišti, předat jí tento list. Obsahuje pro ni překva
ní."

„Děkuji, Veličenstvo. Tohle milé a vzácné stvoření potřebuj
jaké poselství, které by jí konečně přineslo nějakou velkou radost."

„Tyto řádky to udělají. A co se týká zajištění naší cesty, nepojede
e vlakem, ale vozem. Dva vozy postačí, jeden pro mne a tvého otce
druhý pro tebe, tvou matku a Astu."

„Jakže, Veličenstvo nařizuje, že i rodiče ----------"

„Přirozeně. Tvůj otec je můj nejlepší a nejvěrnější přítel, a musí s
obně podílet na mém vítězství. A když ses mi zmínil, jakou ná
onnost má Asta k tvé matce, ať jí tedy dělá společnost. Nebudu s
spoň muset více starat o nějaký jiný doprovod. A co se týk
žebnictva, to je zajištěno pro mne, ale dosud ještě ne pro tebe. Ja

... položil mu ruce kolem ramen a přátelsky ho objal.

Odvrátil se. Také v jeho očích se zalesklo cosi, co nikdo nemusel zpozorovat.

Max nejdříve zajistil depeše a potom šel — ne ke svým rodičům, ale k princezně.

Našel ji ve stejném altánu, kde se s ní setkal poprvé ve společnosti generála von Raumburg.

„Buďte vítán, pane doktore!" přivítala ho. „Mohu si myslet, že jste se dozvěděl něco radostného?*'

„Proč?"

„Čtu ve vašem obličeji radost."

„To je tak upovídaný, Výsosti?"

„Nikoliv upovídaný, ale otevřený a poctivý. Je zcela jiný, než tomu
u tak dobrých diplomatů, k nimž jste se přiřadil svými zásluhami."
„Děkuji. Mám každopádně radostnou zprávu, ne však přímo pro
ne, ale pro Vaši Výsost."
„Ach!"
„Veličenstvo mne pověřilo, abych vám řekl, že se rozhodl jet za
ším královským otcem v mé a vaší společnosti. Pojede společně
ým otcem a nechá se ptát, jestli dovolíte mé matce být vaš
olečnicí."
„Přirozeně! Z celého srdce, pane doktore, nebo vlastně tajný
do!"
„Děkuji. Mohu předpokládat, že počátek jednání s vaším otcem
rostl z humánních ohledů. Snad o tom najdete několik náznaků v
nto dopise, který napsal vlastnoručně král. Pověřil mě, abych vám
předal."
Přijala obálku, rozlepíla ji a pročítala obsah listu. Její tvář dostala
áštní výraz.
„Tento list, pane tajný rado, obsahuje několik na mě mířených
ek. Excellence mne jimi žádá, abych vám předala oba dokumenty
si je přečtu. Prosím, zde jsou."
Překvapeně je přijal. Četl a četl. Jeho oči se zamlžily a jeho rty se
věly pohnutím.
„No, Výsostí?" zeptala se Asta s chvějícím se hlasem.
„To nemohu přijmout! Tolik lásky a dobroty jsem si nijak neza
užil."

Jeho Veličenstvo použilo slovo ‚prozatínť a podtrhlo ho. Můžete
doufat, že králova dobrota bude i nadále pro vás pracovat. Věřte
že nikdo vám to nepřeje tolik, jako já."
Ovládnuta vnitřním pohnutím vstala a přistoupila k oknu. Max
al sedět; dlouho, velice dlouho ji pozoroval a začalo ho to k ní
out.
Princezno...[41]
Neodpověděla.
Asto!"
Otočila se. Její oči byly vlhké.
Maxi!"
eze slov si navzájem padli do náručí a cítil její horký dech.
nečně mu řekla, jak bylo pro ni těžké ovládat své city k němu.
hé vyslovení jejího jména všechno prolomilo.

* * *

Na lesní louce před Tirbanovou chatou byla posečená vysoká tráva,
bylo místo pro řadu drahocenných stanů, které zde byly zřízeny
krále Norlandu i Súderlandu a jejich doprovod. ‚Poma-tený princ[1]
zajat s celým vojskem. Porážka pro něj byla stejně hrozná jako
lnost, že sem byl povolán Karl Goldschmidt, vůdce spiklenců a
stnil se ve jménu svých přátel mírových jednání.
ato jednání byla v plném proudu a rychle se blížila k smírnému
ci. Hlavní požadavek povstalců byl, aby byla vydána podobná
stituce jako v Norlandu. Konečně byl téměř schválen a poslední

„No, například?"

„Co bys řekl tomu, když budu považovat Brandauera za princ
ernburga za Brandauera a Turka za Raumburga?"

„Hromská práce! Ty jsi se chlape zbláznil!"

„ ‚To je vono!', řekl by můj Baldrián, kdyby tu byl s námi a slyše
o zamotanou historii," prohlásil Thomas. „Při mé chudé duši, ty js
zbláznil, mé dítě! Ty jsi ještě větší blázen, než celý Heinrich
ldrián!"

„Proč by oni měli být blázni?"

„Protože se stále starají o mou Barbaru! Stejně jí ale dostanu já."

„Skutečně?"

„Skutečně! Večer před mým odjezdem jsme se domluvili. Vez
eme se; já budu majitelem hospody a ve vedlejší budově si otevř
vářskou dílnu. Tam bude Thomas pilně bušit od rána do večera
tom se napije piva z vlastního sklepa a vezme si tabák neb
mbalemu z vlastní krabice. Tak to bude, bašta a ujednáno!"

„Gratuluju!"

„Já taky!"

„Děkuju, budete oba pozváni. Amen."

Naproti, v okraji křoví se plížila ženská postava a jen váhav
stoupila, aby poznala přítomnou společnost. Major von Wallroth
znal a vyskočil.

„Matko!"

Vůbec se před celou tou společností nezastyděl nazvat staro
kánku svou matkou.

„Vaše matka?" zvolal starý kníže von Sternburg. „Je to pravda?"

... vytáhla balíček a vložila ho na prsa těžce dýchajícího muže.

„Bhowannie je královna pomsty a jednou mi přikázala, že mám vykonat odplatu. Poslechla jsem ji. Učinila jsem rozsudek a nyní jsem přišla, abych sklonila svou hlavu pod trestem, který nade mnou vynesete."

Byla to záhadná slova. Nikdo neodpověděl, proto po chvíli pokračovala:

„Vzácný pane, jste ochoten mne vyslechnout?"

„Mluv!"

„Dovolte mi tedy, abych nechala přivést někoho, kdo sem patří, a brzy se ocitne před soudem nejvyšším."

Mávla směrem k roští, odkud vystoupili Horgy, Čemba a Tirban. První nesli nosítka z větví a ten poslední se staral o to, aby předmět na nich ležící nespadl. Postavili nosítka doprostřed kruhu urozených

nů a potom se zase vzdálili. Zarba přistoupila k nosítkám a strhl
ku, přes ně přehozenou. Ze všech hrdel zazněl výkřik hrůzy. Po
kou ležel vévoda von Raumburg s krvavým a znetvořeným obli
em. Zarba se nad ním dlouho nakláněla. Když se konečně narov
a, vytáhla balíček a vložila ho na prsa těžce dýchajícího muže. Te
sitě zasténal, jako by ty papíry měly váhu několika centů. Vtor
čala:

„Bhowannie ho dostihla a zničila! Kdo se na to může dívat? Kdys
l hezký, vznešený a jeho slova zněla tak sladce a mile, že se jim
chala dcera Brinjaaren okouzlit, a následovala ho. Zlomila srdc
ému ženichovi a teprve později zjistila, že on byl vznešenější a lep
a vyrovnal se mu ve všem, neboť byl jeho starším bratrem!"

„Zarbo!" zvolal Nírván-paša.

„Katombo, říkám pravdu! Tak jak okouzlil on mne, okouzlil jeh
ec naši matku. Ty jsi můj bratr, ale i jeho. Bhowannie nechtěla, ab
atr a sestra byli mužem a ženou, a proto vedla mé srdce k nevěře
lpusť mi! Zde je dopis, který dal on, tvůj otec, naší matce, aby
edl k nevěře. Tyto řádky dokážou, že jsi von Raumburg!"

„Je to možné?!*[4]

„Teď mlč! Bhowannie sečetla jeho minuty a musím si pospíšit, ne
mře. Vévodo von Raumburg, jsi při plném vědomí a slyšíš každ
vo, které říkám?"

„Ano," odpověděl se slyšitelnou námahou.

„Ty jsi věděl, že Katombo je tvůj bratr a uznáváš to?"

Ano."

přišel ke kojné, která byla dcerou porodní báby, ale nevěděla nic o výměně."

Nyní se ulekl král.

„Ženo, víš ty vůbec, co říkáš?! Můžeš to dokázat? Potom by tedy byl komodor von Sternburg mým synem?[1]'

„Poslouchejte dál, Excellence! Ve spěchu nebylo vyměněno prádlo dětí a kojná dostala věcičky označené královským erbem. Ta žena dosud žije a je manželkou nájemného kočího Beyera. Když tam panstvo půjde, najde mou podobiznu, nakreslenou jejím synem."

„To souhlasí," přidal se Max. „Jednou jsem tam byl a vzpomínám si, že mi ta žena o tom vyprávěla. Dále, Zarbo!"

„Ta dívka zemřela a později také královna. Vévoda věděl, že všechno vím a přestal mi věřit. Myslel si, že všechno prozradím a proto se snažil ukončit chlapcův život. Já jsem se Raumburgovi pomstila tím, že jsem dítě zachránila. Často jsem navštěvovala ženu dvorního kováře Brandauera. Věděla, že mi Bhowannie dala dar vidět budoucnost, a když se jí narodil chlapec, prosila mne, abych mu ji předpověděla. Kojná královského prince bydlela tehdy vedle kovárny —"

„To souhlasí!" zvolal Brandauer.

„Dostala jsem ji tak daleko, že jsem měla předpovídat budoucnost i jejímu opatrovnickému dítěti. Řekla jsem jí i manželce kováře, že musím být s dítětem sama alespoň půl hodiny, nejlépe v zahradě. Obě mi věřily, aniž by o sobě navzájem věděly. Daly mi tedy děti a já jsem je odnesla do zahrady. Převlékla jsem je a vyměnila. Kojná dostala syna kováře a kovářova žena dostala syna krále. Vévodovi jsem řekla, že jsem prince opět vyměnila, ale nikdy se nedozvěděl, kam jsem ho dala — to byla moje pomsta!"

„Neuvěřitelné, Zarbo, řekni jestli nelžeš?!" ptal se král, rozčílením téměř bez sebe.

„Tak se ho zeptejte sám, Veličenstvo! Bolest ho zlomila, všechno dozná. Vévodo von Raumburg, lhala jsem?"

„Ne," zachraptěl.

„A můžeš na všechno přísahat při svém Bohu, před kterým budeš za čtvrt hodiny stát?"

„Ano!"

„Slyšíte to, Excellence, Max Brandauer je váš syn! Mistře Bra
auere, princ von Sternburg je vaším synem!"

„Brandauere, poslouchej mě!" zvolal pasa. „Zeptej se prince, jes
to pravda. Když jsem ho poprvé spatřil, to vstoupil jako námořn
mou jachtu, zvolal jsem na něho tvým jménem. Vypadá přesn
ko jsi v jeho letech vypadal ty!"

Následkem těchto odhalení nastalo velké rozrušení a zmatek. Ma
král si leželi v náručí^ stejně jako Artur a Brandauer. Potom op
řeběhl Max na srdce kováře a Artur na hruď knížete.

„A nyní tedy já nemám žádné dítě," žaloval starý kníže Sternburg

„Otče, ty si mě ponecháš!" zvolal Artur. „Vy jste oba mými otci!"

Když se bouře trochu uklidnila, pokračovala Zarba dále:

„I mé dítě, mého syna pronásledoval až do blázince, kde ho pa
oktor Brandauer, královský syn, zachránil. Zde stojí. Vévodo vo
aumburg, je tento major von Wallroth, tvůj syn?"

„Ano."

„A byli jsme tajně oddáni jedním farářem, stejně jako tvůj otec
ou matkou?"

„Ano."

Vzala balíček listin z vévodovy hrudi a vložila je do rukou králi.

„Zde jsou důkazy o tom, že Katombo a Wallroth jsou roze
aumburgove, Excellence. Nyní jsem skončila a ponesu trest, kte
ade mnou vynesete."

Král se rozhlédl kolem dokola.

„Kdo si přeje, aby byla potrestána?"

odiče viděli dceru na srdci královského syna a radostně souhla-
Tu vzal Katombo ruku Almah a Artura.
Excellence, dovolte mi ztrátu, kterou utrpěl Sternburg i Bran-
r nahradit tím, že jim dopomůžu k dceři."
ch, samá překvapení, můj milý pašo! Musím vás za to odměnit.
vévodou von Raumburg a nyní obdržíte veškeré tituly, hodnosti
a statky tohoto domu, pokud uznáte majora von Wallrotha jako
o syna a následovníka."
Excellence!" zvolali oba jedním hlasem a Katombo k tomu dodal:
Rodina Raumburgů ještě nevymřela!"
řece! Tento leží zde před hrobem a Bůh mu odpustí jeho viny
ě, jako mu odpouštím já. Jeho syn už není žádným Raumbur-
Pokud se mu někdy dostane milosti, udělejte to, co vám nařídí
srdce. A nyní k tobě, Zarbo. Jak se dostal vévoda do tvých
u?"
Morgy a Čemba ho spatřili a pronásledovali ho."
Budou odměněni!"
Chtěl prorazit naše linie, ale v noci si spletl cestu, a zřítil se a
íštil v hlubině. Přinesli ho ke mně a bolesti ho donutily k při-
í."
Ty jsi sestra a matka dvou vévodů, já tě k nim propustím. Budeš--
ak potřebovat mou pomoc, jsi mi kdykoliv vítána."
Děkuju, Excellence. Dcera Brinjaaren nemá žádné trvalé místo,
je, dokud její duše neodejde k Bhowannii."
ěhem těchto nečekaných událostí se přiblížili i poddaní. Několik

„Vy jste mocně mával těžkým kladivem a stejně snadno zvednet
tě těžší žezlo. Kladivo se proměnilo v žezlo a vy ho veďte s jem
stí a nikdy nezapomeňte, že se jím musí mávat někdy silou, jind
zumem. Následujte Zarbu, dceru Brinjaaren, která ještě dnes opě
lizí a považujte ‚žezlo a kladivo' za heslo svého života."
Vzadu za jedlí se plížil pryč muž, dosud tam tajně sedící se svým
mbalemu, který všechno vyslechl.
„Ta vede dobré řeči, tady ta Zarba," brumlal radostně. „Tent
valý Brandauer a nynější princ si to heslo může nechat! On m
zlo, a já, Thomas Schubert, z něhož se žádný princ nestal, s
nechám své kladivo. Ale jedno heslo můžu nad svůj vchod napsa
ky, a jaké bude? Už to mám! Ambalemu a Barbara, to je moje heslo
chtěl bych vidět toho, kdo má hezčí, než já!"

OBSAH

tola první
OD RAJJISE KE KAPUDAN-PAŠOVI 7
tola druhá
ČERNÝ KAPITÁN..... 69
tola třetí
V PŘEDVEČER 130
tola čtvrtá
BOJ A VÍTĚZSTVÍ..... 211

SOUBORNÉ VYDÁNÍ DÍLA KARLA MAYE

svazek 2

Karel May

Žezlo a kladivo II

Translation by Vladimír Sundá
Graphic design by Jiří Hanák
Odborná spolupráce a podklady Dr. Hans Wollschläger
Technická redakce Libor Zachoval
Nezkrácené vydání
Vydal Radomír Suchánek — nakladatelství
NÁVRAT, Brno
jako svou 264. publikaci v roce 1995
Z nové sazby vytisklo SPEKTRUM
Brno, Vídeňská 113 Doporučená cena
vč. DPH 128 Kč

ISBN 80-7 174-853-6